

Alapvetés

Katakomba

Hungaria, 2019

Alapvetés

Meghívó

- 1. [Az utolsó felvonás](#) ... 3. old.
- 2. [Az igazságtalan struktúra](#) ... 4. old.
- 3. [A pénz és a hatalom](#) ... 5. old.
- 4. [Hófehérke almája](#) ... 7. old.
- 5. [Kontárok szakmája](#) ... 9. old.
- 6. [Az izmus mint nihil](#) ... 11. old.
- 7. [Pártonkívüli pártokrata, avagy függetlenül függő](#) ... 24. old.
- 8. [A kaptafa esete a suszterrel](#) ... 29. old.
- 9. [A pártokrata új ruhája](#) ... 33. old.
- 10. [A kutya, a szalonna meg a déjà vu](#) ... 37. old.
- 11. [Kizökkent az idő](#) ... 45. old.
- 12. [Kamupártok tündöklése és nyomorultsága](#) ... 49. old.
- 13. [Fából vaskarika](#) ... 58. old.
- 14. [Valóban görög van a falóban](#) ... 61. old.
- 15. [Pártokrata burkában, abaja meg tiltva](#) ... 70. old.
- 16. [Jövőnek holdas fátyolában](#) ... 81. old.
- 17. [Populista-e vagy?*](#) ... 85. old.
- 18. [Avagy virág vagy te?](#) ... 90. old.

Az utolsó felvonás [↑](#)

Az [Orbán-rezsim](#) meg fog bukni, s viszonylag hamar. Nagyot fordult a kocka a 2018-as választások óta, s bekövetkezett, amit alig is mertünk remélni. Nem belülről dőlt meg, hanem kívülről. Valószínűleg ezt a legtöbbünk világosan látja, hiszen elegendő csak ránézni a térképre, s leolvasni róla Magyarország geopolitikai helyzetét.

Amíg úgy látszott, hogy a rezsim a belátható időben nem rendül meg, mi is úgy voltunk vele, mint oly sokan: az ördög öreganyjával is össze kell foggni ellene, mert Magyarországnak vége. Mi azonban nem az intézményesített lopást, a nemzeti vagyon elrablását, az antidemokratikus működést láttuk és látjuk az igazi bajnak, hiszen ezek az Orbán-rezsim előtt is megvoltak, legfeljebb csak nem ennyire intenzíven és nyilvánvalóan. Mi a lelkek megmérgezését, elrablását, megbetegítését tartjuk tragédiának, hiszen amíg az elrabolt vagyon visszaszerezhető, a megcsúfolt szabadság visszaállítható, addig egy megbetegített társadalom aligha tud önjelétől felépülni, ha a mérgezés erőteljes és állandó.

Most azonban már más a helyzet, most már nem az Orbán-rezsim megdöntése kell legyen a cél, mert a rezsim bevégeztetett. Ideig-óráig még ténfereghet, de nem tart sokáig. A cél most már az kell legyen, hogy ne engedjük megint rossz kezekbe kerülni a saját országunkat. Már nem arról van szó, hogy inkább a kisebbik rossz legyen, hanem arról, hogy egyáltalán ne legyen rossz. **Ez egy ritka történelmi pillanat: az egyik rossz már nem erős, a másik rossz még nem erős.** Csupán az a kérdés, hogy mi, a nép, erősek tudunk-e lenni. Gyöngék maradunk, ha továbbra is engedjük, hogy megosszanak bennünket. Holott a sorsunkat nézve nincs különbség a között, hogy valaki kormánypárti vagy ellenzéki szavazó-e. Legyünk figyelemmel arra, hogy a *divide et impera* és a *Jágó-szellem* már nagyon sok nép örök romlását okozta!

A rezsim összeomlása nem kétséges, s ezt mondhatnánk örömtelinek is, azonban ha az agyaglábbon álló kolosszus összeomlik, bizony maga alá temethet nagyon sok embert, sőt akár az egész országot. Mindannyiunknak az az elsődleges feladata, hogy mindent megtegyünk azért, hogy senki se kerülhessen a romok alá. Ez praktikusán azt jelenti, hogy **el kell utasítani az erőszak minden formáját** - a verbális erőszakét is -, s jelenti azt is, hogy **a rezsim várható erőszakos fellépései előtt ki kell térni.** Az, hogy a rezsim kész erőszakot alkalmazni, a manicheus jellegéből következik, s láttuk a tényleges megvalósulását a tévészékházban történeknél is. A hazának nem mártírokra van szüksége, hanem kemény és bátor emberekre, akik képesek fölépíteni az új világot.

Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad nyíltan ellenállni. Dehogynem. A sztrájkok, a tüntetések, az aláírásgyűjtések, az egyéb ellenállási formák létjogosultsága vitán fölüll áll. Csakhogy nincs és nem is lesz semmilyen eredményük. A rezsim soha semmiben sem fog engedni, a tiltakozások inkább csak keményebbé teszik. Figyelembe kell venni, hogy a rezsimet nem lehet meggyőzni, a rezsim a nyilvánvaló tényekkel is szembe megy, az igazság és a jog a legkevésbé sem hat rá, a valósággal

való kapcsolatát elveszítette - s ez nemcsak az igazmondás hiányát jelenti, hanem a megértés képességének hiányát is -, empátiaképessége egyáltalán nincs, valójában embersége, lelkiismerete sem, viszont ha egy kicsit is veszélyben érzi magát, mindenre képes. Ha pedig nincs ellenállás, akkor addig fogja gyötörni a népet, ameddig ki nem tud provokálni legalább egy kis tüntetést. Ugyanígy addig fogja provokálni az EU-t, az EPP-t, sőt az egyes tagállamokat, az ENSZ-t, s nem kis mértékben a keresztényeket is - különösen a katolikusokat -, ameddig el nem éri az ellene való nyílt fellépést. Így a rezsime elleni nyílt fellépés nem más, mint a rezsime által felállított játékszabályok szerinti együttjátszás. Ilyesformán ez számunkra egy eleve vesztes játék, mert a rezsime az is jó, ha mindent eltűrünk, de az is, ha nyíltan fellépünk ellene. Ki kell tehát lépnünk ezekből a játékszabályokból, **új szabályokat kell felállítanunk**, merőben más terepen kell küzdenünk. Az új szabályokat a rezsime nem ismeri, hozzájuk a létéből adódóan alkalmazkodni sem tudna, de még csak megérteni sem képes őket. Ha ugyanis megértené őket, saját maga szüntetné meg a saját hatalmát. Optimisták vagyunk, de azért nem annyira, hogy bízzunk ebben.

Szem előtt kell tartanunk, hogy valójában már nem az Orbán-rezsime ellen kell küzdeni - a haldokló oroszlanba minek is belerugdosni? -, hanem a bűn struktúrája, az igazságtalan struktúra ellen.

Az igazságtalan struktúra [↑](#)

Látjuk a rezsime lényegét és működési módszereit, de látjuk azt is, hogy nem csak az Orbán-rezsime a bajok oka. Látjuk, hogy eredendően is nagy baj van, hogy nem egy konkrét rezsime, hanem maga a rendszer az igazi bűnös. Az Orbán-rezsime a bűn struktúrájának csak a végső pólusát jelenti, s kizárólag azért tud működni, mert előzőleg már megágyazott neki a fejünk fölött, az akaratunk és megkérdésünk nélkül, mesterségesen létrehozott igazságtalan struktúra. Ez a struktúra engedte hatalomra, s éppen ez a struktúra tartja hatalomban. Mivel maga a struktúra a Rossz eredője, a struktúrát kell megváltoztatni. Nem elegendő tehát az Orbán-rezsime megbuktatni, s magát a struktúrát érintetlenül hagyni, hiszen ezáltal legfeljebb az uraink személye változik (de általánosan az is csak részben), viszont maga az uraság mint rendszer, mint struktúra megmarad. És kezdődik minden előlről: az urak és a kitzsítottak, a parancsolók és az engedelmesskedők, a kitzsákmányolók és a kitzsákmányoltak dichotóm modellje fennmarad. Holott pedig egyre nyilvánvalóbb, hogy e dichotóm modell teszi tönkre az embert és az élővilágot, a jelenünket és a jövőt is.

Az igazságtalan struktúra **intézményesített igazságtalanság**. Két alappillére: a **hatalomvágy** és a **profitéhség** - másként mondva: a **pártokrácia** és a létező **kapitalizmus**. E két alappillér egymással összefügg, ezért az egyik a másik nélkül nem létezik és nem is létezhet, vagyis csupán az egyik megszüntetését akarni, a másikat pedig érintetlenül hagyni nem lehetséges.

Nyilvánvalóan nem csak nálunk van ez így, viszont az EU-ban éppen nálunk mutatta meg a teljes csődjét a legnyilvánvalóbban: konkrétan az Orbán-rezsime regnálása alatt. Így mondhatjuk azt is, hogy szerencsénk van az Orbán-rezsimmal: segített abban, hogy minél többen felismerjük az

igazságtalan struktúrát, amely szükségképpen a bűn struktúrájává válik. Legfeljebb az egyes ember által elkövetett bűn nagysága méricskélhető, legfeljebb az egyes kormányokról mondható, hogy netán kevésbé bűnösök, de a rendszer úgy van kódolva, hogy maga az igazságtalanság, a bűn melegágya mindenképpen fennmaradjon.

Tehát az igazságtalan struktúrát, a bűn struktúráját nem az Orbán-rezsim teremtette meg, a rezsim "csak" a végsőkig fokozta. Nyilvánvaló, hogy a rendszerváltás óta létező kormányok mindegyike a bűn struktúrájának felépítésén és megerősítésén fáradozott, mint ahogy az is nyilvánvaló, hogy ugyanezen struktúra megerősítését szolgálta és szolgálja minden parlamenti és parlamenten kívüli párt; azaz nyilvánvaló, hogy nemcsak a kormánypártoknak, hanem az ellenzéki pártoknak is létérdeke az igazságtalan struktúra fenntartása. Az igazságtalan struktúra az a háló, amelybe belekapaszkozhatnak, nélküle nemcsak hogy elvesznének, hanem még a létük jogosultsága is megszűnne. Következően naivitás lenne az ellenzéki pártoktól várni a bűn struktúrájának felszámolását. A pártokon belül az egyes ember esetleg törekedhet a jóra, de szükségképpen nem törekedhet magának az igazságtalan struktúrának, azaz az intézményesített igazságtalanságnak a felszámolására, hiszen ezzel a saját pártját, azaz önnön legitimitását is felszámolná.

A pénz és a hatalom ↑

Az pedig aligha vitatható, hogy az urasági osztályban lévők foggal-körömmel ragaszkodnak az igazságtalan struktúrában a bűn által megszerzett javaikhoz és a javaikból következő előjogaikhoz - legyenek ők akár az Orbán-rezsim által megteremtett úrgazdagok, akár az előző rezsim alatt megtollasodottak, akár a rezsimék kontraszelektív és korrupciós módszerekkel kitüntetett és kiemelt személyei. Ne legyenek kétségeink: a gazdasági-pénzügyi elitben elenyésző azoknak a száma, akik valóban a tehetségükkel, a szorgalmunkkal, a munkájukkal érték el a kiemelkedő vagyoni állapotukat. A mérhetetlenül gazdagok között pedig ilyen személy nincs.

A mi esetünkben tehát nemcsak arról van szó, hogy a nagy vagyont sohasem lehet erkölcsileg megindokolni, hanem pluszként még arról is, hogy a magyarországi gazdagok vagyona rendszerszintűen a közvagyon - azaz más emberek jussának - ilyen vagy olyan módszerű elvételéből származik. Csak rontja a helyzetet, hogy mindezeket már a rendszerváltozás első pillanatától kezdve a jogszabályok segítették elő. A jogszabályokat pedig az éppen regnáló kormányok hozták; szinte kivétel nélkül az éppen aktuális parlamenti ellenzék közreműködésével.

Az EU-ban nálunk látszódik talán a legvilágosabban, hogy az állam nem a feladatát teljesíti, mert nem a közjót szolgálja, hanem magánérdekeket. Látszódik az is, hogy a politika segítségével vagyonokhoz jutott úrgazdagok hamarosan diktálni kezdenek a politikának, magának az államnak, s újabb és újabb vagyonokat követelnek maguknak. A közjavakból. Úgy látszik, hogy az emberi kapzsiság tényleg határtalan. E körben az Orbán-rezsimben csak annyi a nívó, hogy az általa teremtett úrgazdag réteg **hűbéresi függőségben** van, s egyelőre még a királyhoz hű kiskirálynak

tűnik. Tudjuk a történelemből, hogy ez nem lesz sokáig így - Simicska Lajos esetéből pedig látjuk is, hogy a hűbéri lánc könnyen széttörhet. Egy-egy ilyen vazallusi lázadás könnyen divattá válhat, s akár beállhat a feudális anarchia is. S mivel a hűbéresek maguk is hűbérurak, s mint hűbéruraknak már saját fegyvereseik is vannak, egyáltalán nem zárható ki, hogy a végén még vér folyik. Az oligarchák ilyesféle harcait nemcsak a középkorban látjuk, hanem több országban napjainkban is. Sose higgyük, hogy velünk nem történhet meg, ami másutt, másokkal megtörténik! Megtörténhet - mert ilyen az ember, ha a bűn struktúrájának hálójába került.

Az, hogy akinek nagy vagyona van, a politikai hatalmat is akarja magának, végigkíséri az európai történelmet. Így volt ez már ez az ókorban, a köztársaságkori Rómában is, ahol is mindhiába raktak be fékeket az emberi gyarlóság ellen, mindhiába próbálták az egyeduralom létrejöttét meggátolni. Ott az egyeduralom megszerzéséhez nem volt elég a légió - a kvázi fegyveres magánhadsereg - birtoklása, nem volt elég a szenátus - a kvázi parlament - befolyásolása, megszarolása, kellett hozzá a római nép támogatása is. Azaz a legszegényebb szabad római polgárok támogatása is. Ennek megszerzése szintén a pénztől függött, konkrétan oly módon, hogy a magánvagyon egy részét a hatalomra törő a népnek adta. Amiért e módszer ijesztő volta nem tűnt föl időben a korabelieknek, az éppen a berendezkedésük volt. Tudvalévően a hivatalviselők nemhogy juttatást nem kaptak, hanem kötelesek voltak a saját vagyonukból fedezni a működési költségeiket is, sőt kötelesek voltak a vagyonukból a római népnek is juttatni (Panem et circenses). Aki többet adott a népnek, azt Róma népe jobban szerette. És ezzel kész: a népet meg lehetett vásárolni. A mutatvány azonban nagyon sokba került.

A mutatvány a létező kapitalizmusban jóval olcsóbb: nem kell az egész népet lefizetni, elegendő csak a pártokat, súlyosabb esetben az egyes személyeket is. Ez utóbbit hallatlan korrupciós bűncselekménynek nevezik, miközben az előzőt szinte természetesnek vesszük, illetve úgy tesznek, mintha nem létezne. Pedig elegendő csupán egy kérdést feltenni: miből működik egy párt? Világos, hogy nem a kevéske tagdíjból.

Bizonyal mindenki előtt nyilvánvaló, hogy a gazdasági-pénzügyi elit és a politikai elit klasszikusan összefonódik. Amit másként úgy mondhatunk, hogy a pártokrácia - ami a pártállamhoz hasonló pártok-állama - és a kapitalizmus fonódik össze. Már csak ebből is kitűnik, hogy az igazságtalan struktúra két pillére a pártokrácia és a kapitalizmus. És ezzel visszatértünk az origóhoz.

Természetesen működhetne a kapitalizmus pártok nélkül is, viszont a pártokrácia nem áll meg kapitalizmus nélkül. Egyszerűen azért nem, mert az embereknek eszébe sem jutna pártokat a saját fejük fölé emelni, ezért a pártok csak azért létezhetnek, mert a gazdasági-pénzügyi elit megfizeti őket. Köztudomású, hogy aki fizet, az benyújtja a követelést. Mivel a gazdasági elit jelenleg nem valami vérségi arisztokrácia, hanem a kapitalista elit; a pártokrácia tápláló talaja jelenleg kétségen kívül a kapitalizmus. Ezért haszontalan és teljesen értelmetlen a most divatos populizmus, amely a pártokráciát támadja ugyan, viszont a mérhetetlen vagyonokat lehetővé tevő kapitalizmust nem. De akkor hogyan is gondolják a közvetlen demokráciát megvalósítani?

Ha megszüntetnénk a pártokráciát, s létrehoznánk a közvetlen demokráciát, a vagyonosok akkor is megszerezhetnék a politikai hatalmat, mint ahogy pl. az ókori Rómában is tették: megvehetnék a népet. Természetesen nem mindenkit, ahogy Rómában sem a patríciumot vették meg, s ahogy pl. a dualizmus korában sem az arisztokráciát. Nem azért, mert ez a réteg olyan erkölcsi magasságokban szokott lenni, hogy nem megvehető, hanem mert számszerűen kevés. Ebben a struktúrában viszont a hatalomhoz tömeg kell. Ha most abból indulunk ki, hogy Magyarországon kb. 3 millió ember a szegénységi küszöb közelében vagy az alatt él, kiszámolhatjuk, hogy mégis mennyi pénz szükséges a megvásárlásukhoz. Nyilván személyenként kevesebb, mint az ókori Rómában; nem elképzelhetetlen, hogy személyenként akár 10 ezer forint is elegendő, ami mindösszesen kb. 30 milliárd forint. Nem kis összeg, de bizony van ekkora vagyon többek birtokában is. Meg aztán egészen biztosan meg is fog térülni, hiszen a megszerzett politikai hatalom a befektetett összeg sokszorosát is hozhatja. Drágább ugyan, mint a pártvásárlás, de nem lehetetlen.

A **hatalomvásárlás** az újkori rendszerekben eltér az ókori módszertől főként abban, hogy a vagyonos egyén általánosan nem saját maga indul a voksokért, hanem maga előtt tol egy képviselőjelöltet. A pártokráciában e jelöltet általánosan párt támogatja, esetleg több párt is, s minél alacsonyabb szintű a választással megszerezhető hatalom, annál valószínűbb, hogy maga a jelölt nem is párttag, hanem ún. független. Szinte ez a legjellemzőbb felállás a kisebb települések önkormányzati választásain, de megjelent a megyei jogú városok polgármesteri választásain is, sőt parlamenti és EP-választásokon is. Inkább magyarországi jelenségnek tartható, nem pedig jellemzően európai jelenségnek (bár más európai országokban is létezik, de a többiek jobban megmaradtak a nyílt pártfüggéseknél). Az oka a pártok általános elutasíthatósága, amely egyre jobban erősödik egész Európában, viszont minden bizonnyal nálunk a legerősebb. Nálunk tehát sokkal nagyobb eséllyel indul az a személy, aki azt állítja, hogy független. Hogy állítja, s valójában nem független, az abból látszik, hogy párt vagy pártok támogatják. Értelemszerűen: akit párt támogat, az a párttól függ - aki pedig valakitől függ, az nem független, hanem függő. És mivel a pártokat a vagyonosok támogatják, a látszólag független jelölt a pártfüggéséből következően az érdekelt vagyonosoktól is függ. Ez a jelenlegi struktúrában másként nem is lehet, mert pusztán az érdem alapján, pénz nélkül, egészen egyszerűen indulni sem érdemes a választásokon.

Hófehérke almája [↑](#)

A pártok állami támogatásból is élnek, amelyet nem mi szavazunk meg nekik, hanem a pártokrata állam. De mivel az állam pénze a polgárok közös pénze, értelemszerűen mindannyiunk pénzéből kapnak. Az a tragédiánk, hogy még ezt is normálisnak tartjuk, holott közel sem az. Ez valami olyasmi, mintha pl. négy almát tennének elénk: az egyik férges, a másik rohadt, a harmadik kőkemény és éretlen, a negyedik gyönyörű szép, érett, hibátlan, kívánatos. Sokan ez utóbbit választanák maguknak, sokan viszont arra gondolnának, hogy hiszen Hófehérke almája is gyönyörűek látszott, holott mérgezett volt. De itt most nem is azt mondják nekünk, hogy válasszuk

ki, melyikért akarunk fizetni, hanem azt, hogy mind a négyért fizetnünk kell. Üsse kő, gondolhatnánk, fizetünk mind a négyért, s majd mikor megkapjuk őket, eldobjuk azt, amelyik nem jó. De nem áll módunkban ezt cselekedni, mert meg sem kapjuk az almákat. Egyiket sem. Tehát úgy vettük az almákat, hogy meg kellett vennünk azt is, amit nem akartunk, viszont az sem lett a miénk, amit esetleg akartunk. Mindeközben nem mondhattuk még azt sem, hogy hiszen mi egyikért sem akarnánk fizetni, mert pl. a körtét szeretjük. A legdurvábban éppen Magyarországon láttuk ezt többször is, amikor is ún. kamupártok tömegét voltunk kötelesek mi, adófizető polgárok finanszírozni, mely pártok létének egyetlen célja az volt, hogy még jobban szétdarabolják a kormány ellenzőinek szavazatait. Tehát ömlött a közpénz, mindnyájunk pénze valami olyasmire, ami kizárólag a kormánypártok - lényegében egyetlen párt - érdekét szolgálta. Ez nem a közjó szolgálata, hanem takaratlan önös érdek.

Mi, a nép, nem azért finanszírozzuk a pártokat, mert szeretnénk, hanem mert a pártokrácia ilyen törvényeket hozott a saját maga ellátására. Mi, az adófizető nép, nem megveszünk egy-egy pártot a közös pénzünkön, hogy az a párt a mi érdekeinket képviselje, hanem csak fizetünk anélkül, hogy abból bármi hasznunk lenne.

Ezt nevezik demokraciának. Az ókori Rómában diktatúrának hívták volna, az ókori Keleten despotizmusnak, a feudalizmusban pedig Isten kegyelméből való királyságnak. E körben közömbös, hogy az általunk kötelezően finanszírozandó személy jogi személy-e (párt) vagy magánszemély (király), a lényeg a kötelező finanszírozáson van. Amíg viszont egy római dictator vagy egy középkori király köteles volt az országot, a szegény népet is védelmezni, addig a kötelezően finanszírozandó pártoknak ilyen kötelezettségük egyáltalán nincs. Ha a pártokat politikai árunak fogjuk fel, akkor megállapíthatjuk, hogy kötelezően meg kell vásárolnunk egy árut, amelyre nincs vágyásunk, nincs igényünk, s amelyet sohasem kapunk meg. És még azt sem mondhatjuk, hogy köszönjük, nem kérjük. Mondhatja azt komolyan valaki, hogy ez volna a demokracia?

Az állami támogatás azonban csak annak a pártnak jár, amelyikre sokan szavaztak - ahhoz azonban, hogy bárki is részavazzon egy pártra, az kell, hogy a párt közismert legyen, ahhoz pedig, hogy közismert legyen, pénz kell. Tehát már az induláshoz pénz kell. Majd még több és több pénz kell, minél nagyobb, minél közismertebb egy párt, annál több. Ezzel ismét elérkeztünk oda, hogy a pártokat, azaz a pártokráciát szükségképpen valakik finanszírozzák: egyrészt mi mindnyájan, másrészt azok, akiknek sok pénzük van. E kétféle finanszírozási forrás között az a lényegi különbség, hogy mi, a nép, nem önként tesszük, hanem kényszerből, s nem kapunk érte árut; a vagyonosok viszont önként teszik, s meg is kapják az árut. Akár megadhatnánk egy ilyen *definíciót*: **A pártpolitikus az a személy, aki a hatalomból kiszorított nép és a hatalomba beengedett gazdagok pénzéből létezik.**

Kontárok szakmája

Mivel egyre inkább feltűnő, hogy az embereknek elégük van a pártokráciából, elkezdődött valami nagyon érdekes. Elkezdte magát megindokolni, sőt misztifikálni a pártpolitikus. Nem lehetetlen, hogy nálunk történt meg legelőször, illetve nálunk történik a legerőteljesebben. Orbán Viktor már régóta, tudomásunk szerint legalább az első kormánya óta (1998-2002.) szakmának nevezi a politikát. Jellemzően ilyeneket szokott mondani: "*a mi szakmánkban...*"

A "*szakma*" megnevezéssel azt mondja nekünk, hogy speciális tudás szükségeltetik hozzá, tehát nem akárki művelheti, hanem csak a titokzatos speciális tudással rendelkezők. Afféle kiválasztottak - nem általunk megválasztottak, hanem csak úgy kiválasztottak.

A "*szakma*" nyilván azt jelenti, hogy tanult tudás. A szakmákat iskolákban oktatják mind elméleti, mind gyakorlati téren. A pártpolitikusról annyi biztonnyal elmondható, hogy pártpolitikusként nem végez fizikai munkát, tehát a szakmáját nem szerezhette meg szakképző intézményekben. Ennek okán a felsőoktatás jöhet szóba. Csakhogy: politikusképző főiskola nem létezik, politikus szak egyetlen egyetemen sincs (csak politológus, de az más jelent), következően nincs olyan politikus, aki valóban tanulta volna az állítólagos szakmát. Ha elfogadjuk Orbán Viktor kedvenc szavát, s szakmának nevezzük a politikát, megállapíthatjuk, hogy a politika olyan szakma, amelyet sehol sem oktatnak, amelyet sehol sem tanulnak, mely tudományból sehol sem vizsgáznak, melynek tudásáról sehol sem állítanak ki oklevelet. Hogy is nevezzük az ilyen szakma-művelőket a hétköznapokban? Kontárok. Következően alappal mondhatunk ki itt is egy *definíciót*: **A pártpolitikus kontár.**

Hasonló legitimációs szándék figyelhető meg Európában is, különösen az ún. populista mozgalmak előretörésével párhuzamosan. A pártokon kívül álló, politikával foglalkozni kívánó embereket egyszerűen laikusnak, hozzá nem értőnek, politikai tapasztalattal nem rendelkezőnek, azaz alkalmatlannak kezdték nevezni. Látjuk ezt pl. az olasz 5 Csillag Mozgalomról (M5S) mondott véleményekből is, mintha bizony az lenne a baj az 5 Csillaggal, hogy tényleg a népből jött, s tényleg megpróbálja valahogy a népet képviselni; vagy mintha Conte azért volna alkalmatlanabb, mint pl. Berlusconi, mert nincs politikai tapasztalata. Eszerint a logika szerint Conte nem alkalmas, tehát rossz miniszterelnök - Berlusconi alkalmas, tehát jó miniszterelnök. Nocsak.

Ha rákérdezünk, hogy ugyan mit jelent az a bizonyos politikai tapasztalat, nem azt a választ kapjuk, amit logikailag kellene. Tudniillik egy cipész esetében az a munkatapasztalat, ha dolgozott már cipészként, következően egy miniszterelnök esetében az, ha volt már miniszterelnök. Ezzel nyilván eljutnánk odáig, hogy hamarosan életreszóló és örökletes lesz a miniszterelnöki pozíció, amit már csak szemérmes hagyományból neveznénk miniszterelnöki pozíciónak királyi hatalom helyett. Végeredményben nem kizárt, hiszen a rómaiak is sokáig ezt tették: köztársaságnak nevezték a császárságot, a császárt meg az első polgárnak. A társadalom mindenkoron tud hazudni magának, hogy elviselje az elviselhetetlent.

Kaphatnánk azt a választ is, hogy azt jelenti a politikai tapasztalat, hogy az illető közvetlenül a miniszterelnök mellett dolgozott, tehát elleste a fortélyokat, megtanulta a szakmát. Ebből viszont

nyilvánvalóan az következne, hogy csak az lehet miniszterelnök, aki az előző miniszterelnökök valamelyikének közvetlen munkatársa volt. Ez egy kicsit jobb, mint az előző lehetőség, mert nem a köztársaságnak hazudott római császárságot juttatja az eszünkbe, hanem a céheket. A mester mellett inaskodó, majd céhlegénnyé váló személyből lehet mester. Feltéve, ha leteszi a mestervizsgát. Politikusi mestervizsgát azonban nem kell letenni, tehát e variánsban a céhmesterek úgy avatnák "mester"-ré a pártpolitikust, hogy nem győződnek meg a szaktudásáról. Miből következően az összes többi céhmester szakmai tudásáról sem győződött meg senki. Vagyis eszerint a politikus egy zárt céhszervezet tagja, mely céhszervezetnek nincsenek szakmai szempontjai, viszont a körbe kívülálló nem kerülhet be.

Ha most mindezeket a szempontokat konkrétan Magyarországra alkalmazzuk, a következőkre jutunk:

Ha azt nézzük, hogy a legelső miniszterelnökunktől, *gr. Batthyány Lajostól* (1848.) kezdve hány olyan miniszterelnökünk volt, aki iskolában tanulta a szakmát, aki vizsgát tett a miniszterelnöki szakmából, s aki a miniszterelnöki képesítéséről oklevéllel rendelkezett, gondolkodás nélkül rávágthatjuk: mivel miniszterelnök-képző iskola nem létezik és soha nem is létezett: nulla.

Ha most nem megyünk ilyen messzire az időben, s a további "alkalmassági" szempontokat csak a rendszerváltástól kezdődően vizsgáljuk, a következő eredményekre jutunk:

Ha azt nézzük, hogy a rendszerváltás óta hány olyan miniszterelnökünk volt, akinek volt már miniszterelnöki tapasztalata, ezt kapjuk: *Németh Miklós, Orbán Viktor, Gyurcsány Ferenc*. De nyilván ők is csak a második miniszterelnökségük idejétől kezdődően mondhatják el ezt magukról, azaz nyilvánvaló, hogy amikor első alkalommal miniszterelnökök lettek, ilyen tapasztalatuk nem lehetett. Formállogikai módszerrel is kizárható, hogy annak, aki egy szakma gyakorlását éppen elkezdte, legyen szakmai gyakorlata.

Ha azt nézzük, hogy hány olyan miniszterelnökünk volt, aki egy miniszterelnök közvetlen munkatársaként megtanulhatta a szakmát, ezt kapjuk: nulla.

Ha azt nézzük, hány olyan miniszterelnökünk volt, aki a miniszterelnökségét megelőzően kormánytag volt, tehát viszonylag közletről tanulmányozhatta a miniszterelnöki szakmát, ezt kapjuk: *Boross Péter* (aki előzőleg az Antall-kormány államtitkára, majd titokminisztere, majd belügyminisztere, azaz a miniszterelnök helyettese volt); *Horn Gyula* (aki előzőleg a Kádár-korszak Németh-kormányának külügyminisztere volt); *Medgyessy Péter* (aki előzőleg a Kádár-korszak Lázár-, Grósz-, Németh-kormányának pénzügyminisztere, majd a Horn-kormány pénzügyminisztere volt); *Gyurcsány Ferenc* (aki előzőleg a Medgyessy-kormány gyermek-, ifjúsági és sportminisztere volt); *Bajnai Gordon* (aki előzőleg a Gyurcsány-kormány önkormányzati és területfejlesztési minisztere, majd nemzeti fejlesztési és gazdasági minisztere volt). Közülük Boross Péter Antall József mellett volt kormánytag, aki politikai tapasztalatok nélküli miniszterelnök volt, s akit ma populista módon hatalomra kerültnek, azaz alkalmatlannak neveznének. Boross Péter a laikus miniszterelnöktől meg sem tanulhatta azt a szakmát, amelyet

maga a "mester" sem ismert, tehát Boross Péter nem lehetett a miniszterelnöki szakma birtokában. Ezek szerint csupán négy alkalmas miniszterelnökünk volt mindösszesen (ők valahányan a Kádár-korszak pártállamából erednek, állampárti gyökerekkel rendelkeznek): *Horn Gyula*, *Medgyessy Péter*, *Gyurcsány Ferenc*, *Bajnai Gordon*. Tényleg csak ők az alkalmasak? Az "alkalmassági" szűrő ugyanis pontosan ezt jelenti. Jelenti a szűrő azt is, hogy Orbán Viktor semmiképpen sem alkalmas miniszterelnöknek, mert senkitől sem tanulhatta meg a miniszterelnöki szakmát. Alappal tehetnénk fel neki a kérdést: miféle "mi szakmánk"-ra hivatkozik, ha az a "szakma", amelynek birtokában van, semmiképp sem lehet a miniszterelnöki szakma? Mivel egyébként pártvezető, a hivatkozott "szakmája" nem lehet más, mint a pártpolitikusi szakma.

Ha azt nézzük, hogy hány olyan miniszterelnökünk volt, aki előzőleg legalább országgyűlési képviselő volt, ezt kapjuk: *Horn Gyula*, *Orbán Viktor*.

Ha az összes szempontot végignézzük, azt látjuk, hogy mindössze egyetlenegy olyan miniszterelnökünk volt, aki egynél több szempontnak is megfelelt: *Horn Gyula*.

A mostanában hangoztatott antipopulista célú narratívákat véve alapul megállapíthatjuk tehát: *Horn Gyula* viszi el a pálmát; második helyezett a legtöbb kormányzati tapasztalattal rendelkező *Medgyessy Péter*, harmadik helyezettek egymással holtversenyben *Gyurcsány Ferenc* és *Bajnai Gordon*; *Orbán Viktor* a maga parlamenti tapasztalatával csak a gyöngye negyedik, hiszen semmiféle kormányzati tapasztalata nem volt, amikor először miniszterelnök lett. *Antall József* és *Boross Péter* pedig a fasorban sincs. A logika szerint ki kell mondani, hogy csupán ezek az emberek alkalmasak miniszterelnöknek. Mivel közülük kettő sajnos már elhunyt, Boross Péter pedig már nagyon idős, egykönnyen megkapjuk a jelöltlistát: *Medgyessy Péter*, *Gyurcsány Ferenc*, *Bajnai Gordon*, *Orbán Viktor*. Komolyan közülük akarunk választani? És ha nem, miért nem? Hiszen a struktúra szempontjai alapján ők a legalkalmasabbak. Vagy igazságtalan a struktúra?

Ha a megelőző kormányzati tapasztalat a feltétel, akkor egész Európában csak azok az ellenzéki pártok mennének át a rostán, amelyek voltak már kormányon. Végképp kizárhatjuk a pártok közül azokat, amelyek még sosem jutottak be a parlamentbe, hiszen azoknak még parlamenti tapasztalatuk sincs. E logika szerint ki kell mondanunk, hogy csak azok a pártok indulhatnak a választásokon, amelyek voltak már kormányon. De tényleg kimondjuk ezt? Hivatalosan is? Mert amúgy - informálisan, sőt félhivatalosan - már kimondták. És ha hivatalosan is kimondjuk, minek fogjuk nevezni ezt a rendszert? Mert demokráciának biztosan nem nevezhetjük.

Az izmus mint nihil [↑](#)

A pártokrácia állítólag arra jó, hogy emberek csoportjai különböző eszmék, ideológiák, irányzatok, értékek mentén szerveződjenek, s a választók ezek közül válasszanak. Most itt eltekintve attól, hogy alapvetően hibás a megközelítés, mert ilyesfélékben való gondolkodás nem sajátja az embernek, s mert fanatikus híveket követel, holott a politika (jó esetben) nem vallás. Könnyen belátható, hogy

egy-egy izmus követése nem a szabad ember sajátja, nem önálló gondolat a világról, hanem olyan valaminek a követése, amit valamikor valakik kitaláltak, s további valakik további valamiket is kitaláltak hozzá. Tehát már emiatt is ab ovo rossz a pártokrácia, de az igazi rossz még csak nem is ez. Hanem az, hogy mindez nem is igaz. Néhány közismert példa:

Bármit is gondolunk a nácizmusról, abban bizonyosan mindannyian megegyezünk, hogy nem liberális irányzat, sőt mi több: kifejezetten antiliberális irányzat, s a legnagyobb ellenségének épp a liberalizmust tartja. Nos, adva van egy eredendően náci gondolatokrú párt (FPÖ), amelynek alaptói és vezetője maguk is valóságos nácik voltak, pl. a pártvezér nemcsak NSDAP-tag volt, hanem SS-Brigadeführer is. Aztán e pártba beléptek a liberálisok, s ilyesformán a párt egyik része mérsékeltebb náci lett, a másik része mérsékeltebb liberális, a harmadik, a nagyon-náci része pedig kilépett, s új pártot alapított (NDP). Mivel Náci Internacionálé nyilván nem volt, az FPÖ-t 1979-ben felvették a Liberális Internacionáléba (LI). Majd 1986-ban jött egy új, igen tehetséges pártvezér - akit konkrétan "Führer"-nek neveztek -, Jörg Haider, s a párt markáns náci típusú propagandát kezdett folytatni, ügyes nyelvi leleményekkel, de egyértelműen. Mivel beláthatóan érdekes jelenség, hogy ezt pont a Liberális Internacionálé tagja cselekszi, a sajtó kérdezgetni is kezdte az LI vezetőit, hogy mégis mit szólnak hozzá. Hát nem azt, hogy azért ez már sok, de még csak azt sem, amiket a FIDESZ-ről mondogatott oly sokáig az EPP, hogy tűrjük békességgel, majdcsak megváltozik, hanem még tetszett is nekik. Pl. az LI elnöke ilyeneket nyilatkozott [\(Der Spiegel 16.03.1992.\)](#):

Parteichef Otto Graf Lambsdorff pflegt als Vorsitzender der LI Kontakte nach Österreich und lobte auch schon Haiders "wichtige Rolle als Tabu-Brecher".

Az LI szóvivője szerint pedig Haider tehetséges populista. Ha örülnek a tehetséges populista tabudöngetésének, örülünk velük mi is. Kétség nélkül elhisszük a liberálisoknak, hogy szeretik a tabukat döntögetni, s netán még azt is, hogy szeretik a tehetséges populistákat, de azért furán nézne ki Adolf Hitler a liberálisok plakátjain. Később, 1993-ban kirakták a pártot az LI-ből - bár nem egészen, mert a liberális része bennmaradt immár új pártként (LiF). Ily módon - mondhatjuk: úgyesen - az FPÖ három jelentősebb pártot gyártott magából: egy kemény nácit, egy mérsékeltebb nácit (FPÖ) és egy liberális pártot. De nem azért rakták ki, amit gondolnánk, miszerint csak rájöttek a liberálisok, hogy mégsem illik középük egy náci párt, s még csak nem is azért, amit egyes elemzők írni szoktak, hogy mert kőkemény idegengyűlölő retorikát kezdett használni, hanem mert Haider igazi tabut döntögetett: tudniillik egy újságnak adott interjújában csúnyákat mondott az LI elnökéről. A liberálisok, akik egyébként nagy ellenzői a tekintélykultusznak, a tekintély megsértése miatt kivágták a nácijaival együtt. Legalábbis ezt állta *Eörsi Máttyás*, akiről tudott, hogy őliberális, az SZDSZ parlamenti képviselője volt, s nemcsak a politika működését ismerte belülről, hanem mindig is közel volt az LI vezetéséhez; tehát nincs okunk kételkedni a szavaiban [\(HVG, 2019. február 25.\)](#). Kérdésünk csak egy van: akkor micsoda a liberalizmus, és micsoda a nácizmus? Bizony: mindkettő csak izmus: különösebb jelentés nélkül. Legalábbis a pártokráciában.

Bizonyára közismert - vagy annak kellene lennie -, hogy a FIDESZ szintén liberális párt volt, jelesül az SZDSZ afféle ifjúsági szervezete. Majd hamarosan látványosan önállósodott, bár az

SZDSZ-szel való szoros kapcsolata gyakorlatilag mindvégig fennállt. 1992-től 2000 végéig a Liberális Internacionálé tagja volt, Orbán Viktor pedig az LI alelnöke. Egészen 1992-ig, az LI-be való belépéséig a liberalizmus szélsőséges irányzatát képviselte, ami valójában nem is liberalizmus volt, hanem afféle *ateista jakobinizmus*, ami a kereszténységgel kapcsolatban nemcsak kemény antiklerikalizmust, hanem keresztényellenességet, sőt több ponton kifejezett kereszténygyűlöletet jelentett. Ezzel azonban esélye sem volt arra, hogy tagja lehessen az LI-nek, hiszen tönkretelhetne volna az európai liberálisok és az kereszténydemokraták közti jó viszonyt, tehát az EU-ban ilyesféle retorikának helye nem volt. Amíg megfért az alig takart náciizmus az LI-ben, addig nem férhetett meg a kereszténygyűlölet, mert az magát az európai együttműködést veszélyeztette volna. Ezért a FIDESZ nemcsak hogy felhagyott a kereszténygyűlölettel, hanem szép lassan kezdett megfordulni, a keresztényellenességet kezdte átvenni a kereszténységre hivatkozás. Míg nem kormányra kerülve radikálisan megfordult, konkrétan 2000-ben, az EU-csatlakozás előjátékaként ([Index, 2000.07.08.](#)). Az LI elnöke ezt így látta:

Orbán Viktor, az LI alelnöke a szervezet legutóbbi brüsszeli közgyűlésén ízig-vérig liberális beszédet mondott, amely általános tetszést aratott. Sokan fölteszik majd a kérdést: vajon mi változott meg?

Ahogy Orbán Viktor elmondta azt az ízig-vérig liberális beszédét, szinte rögtön bejelentette, hogy mégsem liberális, hanem átlép inkább a kereszténydemokratákhoz, konkrétan a EPP-be. Az LI elnöke, *Lambsdorff* gróf azt megértette, hogy ennek ún. belpolitikai okai vannak, azaz szavazatszerző manipulációról van szó, de nem értette a lényegét:

Megértem a párt belpolitikai törekvéseit, amelyekről nemrég hosszú beszélgetést folytattam Orbán Viktorral berlini villámlátogatása alkalmával. A dolog rendben is van, csak azt nem értem, miért kell ehhez átlépni a Liberális Internacionáléból az Európai Néppártba.

Tehát a dolog rendben lett volna, azaz jobboldalivá és kereszténydemokratává váló párt minden további nélkül maradhatott volna az LI tagja. Miért is ne? Hiszen pont ekkor az egykori LI-tag Jörg Haider is közölte a világgal, hogy "*a hozzá legközelebb álló politikusok egyike Orbán Viktor*". Hogy a FIDESZ miért lépett át mégis az EPP-be? Azért, mert az EU-ban a kereszténydemokrata irányzat, az EP-ben a kereszténydemokrata frakció a legerősebb, s mert tudvalévő volt, hogy Magyarország is EU-tag lesz. A legerősebbhez akart tartozni, nem pedig az egyébként kis támogatottságú liberálisokhoz. A példánkban az a lényeg, hogy egy kereszténygyűlölő párt minden további nélkül kereszténnyé válik. Nem egy ember, azaz Orbán Viktor tér meg, hanem - kevés kivételtől eltekintve - a teljes pártvezetés. A szavazói egy része pedig követi, a szükséges nagyobb részt meg elveszi a kereszténydemokrata értékekhez közelállóknak mondott jobboldali pártoktól. A kormányra kerülését (1998-2002.) arra használja föl, hogy végképp ellehetetlenítse a saját koalíciós partnereit, az MDF-et és a Kisgazdapártot, továbbá a parlamentben őt támogató MIÉP-et. Így egyedül marad a keresztény jobboldalon: Európa legerősebb politikai oldalán. Mondják is Orbán Viktorról, hogy

ügyes hatalomtechnikus. Ez bizonyosan így is van - dehogyan elvei lettek volna valaha is, az biztosan nem igaz. De **elvekre a pártokráciában nincs is szükség, azok csak akadályozó tényezők.**

Az, hogy egy **elv és az antielve egymással csereszabatos**, a magyar politikai életben a mindennapok része. Most megint egy liberális párt karrierjét idézzük föl. Az SZDSZ a rendszerváltás első választásán több mint egymillió szavazatot kapott, s alig maradt le az MDF-től (1990.). Nem azért, mert liberális párt, mert a liberalizmus jelentését, lényegét a választók - mindennemű politikai tapasztalat nélkül - fel sem fogták. Hanem azért, mert az SZDSZ feltűnően radikális antikommunista, Kádár-rendszer ellenes propagandát folytatott, s a vezetői a Kádár-rendszer alatt féllégális ellenzékiek voltak. Ez az ellenzékiesség különösen nagy propagandát kapott a rendszerváltás előtti évtől kezdődően, nyilván legitimációs céllal. Mármost ez a rendkívül módon antikommunista, magát antimarxistának feltüntető párt a következő választások után 180 fokos fordulatot vett. Az 1994-es választások alatt mindvégig hangsúlyozta, hogy bármi lesz is, biztosan nem fog koalícióra lépni a kommunista utódpárttal: az MSZP-vel. (Akkor még mindenki így hívta az MSZP-t.) Az MSZP nyert órási többséggel; több mint 54%-os parlamenti többséget ért el, azaz a kormányzáshoz nem volt szüksége koalíciós partnerre. Az SZDSZ mégis koalícióra lépett vele. Az új kormány miniszterelnöke *Horn Gyula* lett, az a Horn Gyula, akit a Kádár-korszakban kitüntettek az '56-os forradalom leverésében betöltött szerepéért. Itt most nem *Horn Gyula* személyének megítélése a lényeg (aki egyébként valószínűleg a legjobb miniszterelnökünk volt a rendszerváltás óta - és ez nem dicséret, hanem szomorúság). A lényeg az, hogy az antikommunizmus és a kommunistákkal való szövetség minden további nélkül összefér, ha a cél a hatalom. Igaz, hogy az SZDSZ ettől kezdve már soha többé nem volt antikommunista. A szavazóit el is veszítette, de ez mit sem számított neki: alig támogatott minipártként kormánypárt lehetett nemcsak a Horn-kormány idején (1994-1998.), hanem az első Orbán-kormány (1998-2002.) bukása után még két ciklus alatt. Az MSZP-vel együtt.

A dicstelen MSZP-SZDSZ kormányzás minden következménye az SZDSZ-re szállt, vagyis a liberálisokra. Magyarországon a "*liberális*" kvázi szitokszó, s bár ezt nagymértékben a kormány liberálisgyűlöelő propagandája érte el, azért ez nem ilyen egyszerű. Az embereknek emlékeik vannak az SZDSZ-ről, mely pártot a liberalizmussal azonosítják, s ezen emlékeket jó sokáig nem felejtí a társadalom. Következően: egy pártokrata párt, ha csak egy csöpp esze is van, messze elkerüli, hogy liberálisnak nevezze magát. Még akkor is, ha a valóságban az. E körben valami hihetetlen nagy csoda történt nálunk: A *Momentum* elnevezésű parlamenten kívüli ellenzéki párt szeretett volna bejutni az EPP-be, de ennek finoman szólva nem volt realitása. Próbálkozott a párt a Macron-féle új európai pártcsaláddal is, de ez sem jött össze. Mikor informálisan mindenütt tudtára adták, hogy az ajtó valószínűleg nem fog kinyílni, gondolt egy nagyot, s belépett az európai liberálisok közé (Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért / ALDE). Jobb híján. A pártokráciában ez természetes, hiszen az izmusok csereszabatosak. Ezzel a Momentum megerősödhet esetleg nemzetközi szinten, meg nyilván pénzt is hoz a konyhára, de idehaza ez egy valóságos öngól. Különösképp, mert *Fodor Gábor* Liberálisok nevű pártja szintúgy tag, ami a lehető legrosszabb ómen. *Fekete-Győr András* (⇐), a Momentum vezetője a dilemmát úgy oldotta meg, hogy sietett

közölni a potenciális választóival, hogy bizony sem a pártja, sem ő nem liberális. Továbbá azt is, hogy az európai liberálisok sem liberálisok, mert a pártcsaládban mindenféle nem-liberális pártok is vannak. Az újságíróval való beszélgetése igen tanulságos ([Azonnali, 2019. január 9.](#)):

⇒ *Eredetileg úgy volt, hogy az Európai Néppártba tart a Momentum, ehhez képest az ALDE tagja lett. Valóban az ALDE-hoz tartozónak érzi a Momentumot?*

⇐ *Inkább úgy fogalmaznék, hogy minden irányba építettünk ki kapcsolatokat. Egyébként elég gyorsan világossá vált, hogy az ALDE-ban vannak a Fidesz és Orbán Viktor legkérlelhetlenebb ellenfelei Európában. Így úgy érezzük, természetes szövetségeseinket találtuk meg bennük.*

⇒ *Liberális politikusként a túlórát valóban rabszolgaságnak tartja?*

⇐ *Nem vagyok liberális politikus, ahogy a Momentum sem egy liberális párt.*

⇒ *De a liberális ALDE tagja.*

⇐ *Az ALDE-ban ott van a jobboldali holland kormánypárt, a VVD is.*

⇒ *Az egy liberális párt.*

⇐ *Az egy polgári párt. De ALDE-tag az Andrej Babiš vezette cseh ANO is. Nem mindegyik párt értelmezi ugyanúgy a liberalizmust, és nem is ugyanolyan szimpatikus nekem mindegyik, de a céljaink közösek. Az ALDE egy színes, progresszív pártcsalád. Pont úgy, mint a Momentum politikai közössége.*

⇒ *Félreértés ne essék, a liberalizmust nem pejoratív jelzőként használom. Viszont ön eltolja magától ezt a kifejezést. Azért van ez, mert a liberalizmusnak ma van egy negatív konnotációja?*

⇐ *Ha valami olyat írunk a dobozra, amit nem érzünk magunkénak, akkor azt nem fogjuk elfogadni. Nincsen bajom a liberalizmussal, csak nem vagyok liberális. Én polgári-konzervatív vagyok, a rendezett haladásban hiszek, és tisztelem a nemzeti liberális magyar hagyományainkat.*

⇒ *Gazdaságilag sem liberális a Momentum? Mindig hangsúlyozza a párt a szabadverseny fontosságát, ami gazdaságpolitikailag azért nem egy szociáldemokrata program.*

⇐ *A Momentum gazdaságpolitikailag jobboldali.*

Lehet abban valami, hogy a Momentum nem liberális, merthogy nincsen mögötte semmiféle eszmerendszer, az meg biztosnak tűnik, hogy nem lojális az európai liberálisokhoz. Történt, hogy *Guy Verhofstadt*, az ALDE EP-frakcióvezetője, segíteni akarván Magyarországnak, egy teherautóra

<https://katakombablog.com/alapvetes>

rakott óriásplakátot indított el Brüsszel utcáin, a plakáton Orbán Viktor, mellette a következő angol felirat ([Euronews, 06/11/2018.](#)):

"First he took our money, now he wants to destroy Europe."

Ami annyit tesz: "Kezdetben csak a pénzünkre utazott, most már Európát akarja szétrombolni." A teherautó másik oldalán a szöveg magyarul is szerepelt, ilyesformán:

"Kezdetben csak a pénzünkre utazott, most Európa egysége a tét."

Látjuk, hogy a két szöveg nem ugyanazt jelenti, látjuk, hogy a magyar fordítás nagyot enyhít a mondat élén. *Guy Verhofstadt* a *Momentum*mal együtt kampányolt, nyilván a Momentum fordította magyarra a szöveget. Vagyis a Momentum tompította le, s nem azért, mert a brüsszeliek értenek magyarul, hanem épp azért, mert nem. Ahogy nyilván *Guy Verhofstadt* sem, aki azt hitte, hogy a magyar fordítás megegyezik az angol szöveggel. Hogy mi célja volt ennek a hamisításnak? Az, hogy *Guy Verhofstadtnak* szándékában állt Magyarországra is elhozni az óriásplakátot, s a momentumos fordítók nem akarták, hogy idehaza lássák az éles hangú szöveget. Mindez több ellenzéki lapnak is feltűnt, s csak eggyel több ok volt arra, hogy az ellenzéki oldalon ne nagyon bízzanak a Momentumban. A bizalom eddig sem volt túl nagy, tekintettel arra, hogy *Fekete-Győr András* kőkemény fideszes család tagja, s maga is FIDESZ-hívó volt.

Igaz, hogy a fideszes családi szálak más ellenzéki pártokban is jelen vannak, így pl. jó ideig az ellenzéki LMP társelnöke a milliárdos *Ungár Péter*, a főfideszesnek mondható *Schmidt Mária* fia volt. Az MSZP is érdekes e téren, mert saját maga fogalmazta meg többször is, hogy a tagjai között, sőt a vezetőségében és a képviselőik között is nyüzsögnek a FIDESZ-ügynökök és a FIDESZ-kollaboránsok, akiknek aránya legalább 30%. Hogy ki ellenzéki, ki nem, valóságos rejtély. Az viszont biztosnak látszik, hogy a választók e téren is nagyon elbizonytalanodtak.

Az MSZP mint kommunista utódpárt is érdekes. Kezdetben valóban a Kádár-korszak volt prominensei domináltak benne, aztán egyszer csak azt láthatta a baloldali szavazó, hogy a pártjában tömegelnek a milliárdosok. Ráadásul Horn Gyula után már a miniszterelnökei is a dúsgazdagok közül kerültek ki. Bizonyosan a legszebb emlék, amikor a dúsgazdag nagytőkés *Gyurcsány Ferenc*, az MSZP miniszterelnöke, szívére szorított kézzel éneklte az Internacionálét: "Föl, föl, ti rabjai a földnek, / Föl, föl, te éhes proletár! / A győzelem napjai jönnek, / Rabságodnak vége már. / A múltat végképp eltörölni, / Rabszolga-had, indulj velünk! / A Föld fog sarkából kidőlni, / Semmik vagyunk, s minden leszünk! / Ez a harc lesz a végső, / Csak összefogni hát, / És nemzetközivé lesz / Holnapra a világ." Igaz, ami igaz: emlékei voltak róla, mivelhogy ő volt a KISZ Központi Bizottságának titkára még a Kádár-korszakban. De azért Marx elcsodálkozott volna, a legszebb álmában sem remélhette, hogy eljön az az idő, amikor majd a dúsgazdag nagytőkések önmaguk elleni fölkelésre szólítják föl az éhes proletárt, amikor a kizsákmányolók lesznek a vezérei a kizsákmányoltak forradalmának. De mi történt volna, ha tényleg fölkel az a bizonyos éhes proletár, s számonkéri, hogy ennyire becsapták? De a proletártól nem kellett tartani: addigra már a fél ország proletarizálódott, a nyomor

szélére került, és senki sem állt a sokmillió proletár mellett. A proletárt a saját pártja árulta el. Még szimbolikusan is: történt, hogy 2009-ben lemondott Gyurcsány Ferenc a miniszterelnökségről, s javaslatára a szintén dúsgazdag *Bajnai Gordont* jelölte miniszterelnöknek az MSZP pártkongresszusa. Addigra már nem volt divat az Internacionálé, leszokott róla Gyurcsány Ferenc is. A pártkongresszus befejezéseként a levezető elnök, *Havas Szófia* (Horn Gyula unokahúga) titokban, magánakcióként felcsendítette az Internacionálét. Talán nosztalgikus céllal. Mivel az Internacionálé a munkásmozgalom himnusza, kénytelenek voltak fölállni hozzá, viszont *Bajnai Gordon* igen mérges lett. Mert hogy jön ahhoz valaki, hogy a baloldali szocialista párt kongresszusán - mely párt a nevében viseli a "szocialista" szót - az Internacionálét merészelve lejátszatni? A leköszönő nagytőkés miniszterelnök és a helyére lépő nagytőkés miniszterelnök füle hallatára? Sírnivaló volt látni, ahogy *Gyurcsány Ferenc* elbújik a virágcsokra mögé, ahogy *Bajnai Gordon* nagy zavarában az égre bámul. Ez az Internacionálé-sztori mindent elmondott a pártokráciáról.

Van a proletároknak még egy pártja, bár nem parlamenti párt: a Munkáspárt. Ez a párt vallja magát az igazi kádárista kommunista pártnak, vezetője *Thürmer Gyula*, aki családi szálakon is a FIDESZ-hez kapcsolódott. Mármost a FIDESZ mindenkoron iszonyú erős Kádár-ellenes és antikommunista propagandát folytatott, kitalálta a Terror Háza Múzeumot, ahol a kommunista rémtetteket mutatják be. Az ember azt várná, hogy a Munkáspárt nem a FIDESZ-kormány híve. Pedig dehogynem. A Sargentini-jelentés újbóli szóba kerülése kapcsán ilyeneket írtak a honlapjukon ([Munkáspárt, 2019. február 06.](#)):

Orbánt ütik, de a pofonok neked is szólnak.

Délután az interneten figyeltem, hogy feszítik keresztre Magyarországot az Európai Parlamentben.

Hogy egy kicsit szebben hangozzék, hozzátették:

Üzenem mindenkinek: a Munkáspárt ellenzéki párt. A mai világban akarunk a dolgozóknak, a népnek jobb életet. Bíráljuk a kormányt, amikor a tőke javára dönt a dolgozók ellenében.

A rabszolgatörvény kétségtelenül a dolgozók ellen a tőke javára való döntés volt, de a Munkáspárt nem vonult utcára ellene. Ellenkezőleg: elhatárolódott a tüntető ellenzéktől, mert az egyúttal független bíróságot, független médiát, Európai Ügyészséghez való csatlakozást is követelt. Uramfia! - mondhatnánk: a kommunista Munkáspárt a kommunistagyűlölő kormány mellett áll. Persze, csak ha úgy hinnénk, hogy a kormány valóban kommunistaellenes. Amit kizárhatunk, hiszen maga Orbán Viktor is ateista kommunista volt. Mielőtt ateista liberális lett. Most kereszténydemokrata, hívő keresztény. A kommunista pedig általában ateista szokott lenni. Konklúzióként megállapíthatjuk: a pártokrata ateista kommunisták támogatják a tőkés érdekeket szolgáló, kommunistagyűlölő, hívő keresztény kormányt. Mi itt, Magyarországon, ezen már nem is csodálkozunk. Egyébként is a Munkáspárt nagyon EU-ellenes és nagyon nemzeti. Mondhatnánk,

hogy ne legyen rosszul hangzó a szó: nemzeti kommunista. De mit is mondjunk az MSZP-re, amellyel egy tőről - az egykori MSZMP állampártból - fakadnak?

Most, 2019-ben, az EP-választás küszöbén, az MSZP nagy színeváltozásának vagyunk tanúi. Egyszer csak elkezdtek magukat "hazafiak"-nak nevezni. Tudvalévő, hogy nálunk a szélsőjobboldal nevezi magát [hazafiaknak](#), azon belül is a Jobbik legszélső szárnya, a Hunnia szervezetből származók, a Toroczkai-féle Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom, a Betyársereg, s nem utolsó sorban Budaházy György. Tehát a "hazafi" szó már régen túlment az eredeti jelentésén, s egyértelműen a nemzeti radikalizmust jelenti, annak is a legradikálisabb, legagresszívabb vonalát. Az MSZP konkrét kampányjelszava pedig ez lett:

"Haza, Szeretet, Európa!".

Erről bizonyítással többünknek a keresztény jobboldal jelszava, az "Isten, Haza, Család" jut eszébe, azonban egy áthallási célnál többről lehet szó. A legfeltűnőbb a középre helyezett szó: a "Szeretet". A szeretet a [katolikus társadalmi tanítás](#) négy alapértékének egyike, használata egy "szocialista" elnevezésű párt által arra utal, hogy keresztényszocialistákká kívánnak válni. Ami kinyithatná előttük az EPP ajtaját, s beléphetnének az EPP-be a minden bizonyítással előbb-utóbb kirúgott FIDESZ helyére. Nos, ekkor aztán végképp vége lesz az Internacionálnak. Összességében egy *keresztény nemzeti szocialista* párt terve körvonalazódik, amihez nagy segítség lenne nekik egy magát nemzetinek és kereszténynek nevező párt. Nyilván a kormánypártok mint nyílt szövetségesek szóba sem jöhetnek - van viszont egy másik ilyen párt: a Jobbik. És valóban: az MSZP és a Jobbik szövetsége mára már nyilvánvaló.

Mindannyian tudjuk, hogy a Jobbik tündöklését éppen az MSZP-vel való szembenállás, sőt az MSZP elleni határozott harc - beleértve a Magyar Gárda masírozásait, az utcai "harcokat", a tévészékház ostromát, a kukák, az autók felgyújtását stb. - teremtette meg (2006-2010.). Most meg kiderül, hogy nincs is bajuk az MSZP-vel, mivelhogy tulajdonképpen barátok. Ugyanez derült ki egykoron - 1994-ben - az antikommunista SZDSZ-ről is.

De kiderült más is. A Jobbikkal van ugyanis egy kis probléma, melyet a kormánysajtó - sejtve a veszélyt - mostanában rendkívül kinagyít: a Jobbiknak igen erős és nem is burkolt *antiszemita* narratívája volt. A Jobbik próbálkozott már az EPP-hez való közeledéssel, de informális elutasításra talált, amit azonban éppen a Jobbik szerint nem kell komolyan venni, hiszen kiváló kapcsolataik vannak az EPP-vel. A Zöldekkel más a helyzet, mert azok szigorúan kijelentették, hogy kizárják az LMP-t, ha szövetséget köt a Jobbikkal. Most viszont megvan már a szövetség az MSZP-vel, s az EP-választások után akár marad az MSZP a gyöngülőnek tűnő szocialista EP-frakcióban, akár átlép a FIDESZ megüresedő helyére az EPP-be, a szövetséges Jobbiknak komolyan kell vennie a saját egykori antiszemitizmusát. Ez ugyanis minden EP-frakcióban kizáró körülmény.

Az MSZP kongresszusára érkező *Frans Timmermans*, az Európa Szocialisták Pártjának csúcsjelöltje világossá tette, hogy az MSZP nem köthet szövetséget szélsőjobboldali antiszemita párttal, viszont az MSZP-Jobbik szövetségkötést nem zárta ki. Ami nemigen jelenthet mást,

minthogy az a feltétel, hogy a Jobbik sem a jelenben, sem a múltban nem volt antiszemita. A Jobbik már néhány éve folyamatosan igyekszik az antiszemitizmusát lemosni magáról, de ez ezek szerint kevésnek bizonyult. *Frans Timmermans* e tárgyú nyilatkozatát 2019. február 16-án tette. *Gyöngyösi Márton*, a Jobbik frakcióvezetője nyomban, 2019. február 18-án kijelentette, hogy a Jobbik nemcsak hogy a jelenben nem antiszemita, hanem sosem volt antiszemita ([Válasz, 2019.02.19](#)):

És persze úgysem hiszi már el nekem senki, de a Jobbikban akkoriban sem volt jellemző, hogy egymás között zsidózgassunk kedvünkre zárt ajtók mögött. /.../ A Jobbik 2006-ban szubkulturális mozgalomként kezdett terjeszkedni, nőni. Ezt ne feledjük. És igen, ha már erről beszélünk, tényleg nem érdemes mismásolni: akkoriban tudatosan játszottunk rá a rasszista, antiszemita érzésekre. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a Jobbik egy rasszista, antiszemita politikai közösség lett volna. /.../ A Jobbik sosem volt antiszemita párt /.../ A rétegpárti politizálás hozott sikert nekünk, de óriási veszély, hogy kizárólag egy szubkultúra igényeit akarja kielégíteni, az onnan érkező visszajelzésekből táplálkozik, annak fenntartására irányul. Hogy tehát ezt a hozzáállást akkoriban a politikai racionalitás, a számítás vagy pedig a meggyőződés hajtotta, azt embere válogatta párton belül.

Íme a varázsszó: **politikai racionalitás**. Ezt a pártokráciában mindenki megérti, hiszen nem antiszemitizmusról volt szó, hanem szavazatszerző manipulációról. Az pedig jól van így a pártokráciában, ahol is szalonképes az a párt, amelyik csupán csak "politikai racionalitás"-ból állít valamit a választóinak, nem pedig őszintén. Úgy látszik, a hazudozás, a manipuláció teljesen elfogadott, ami azt is jelentheti, hogy az őszinteség kizáró körülmény. És itt nem holmi demagóg választási ígéretekről van csak szó, hanem magáról az izmusról. Az izmus sem számít - mert hogy nincs is.

Maga *Gyöngyösi Márton* mint országgyűlési képviselő még 2012. november 26-án felvetette a parlamentben, hogy listázni kellene a zsidó országgyűlési képviselőket, mert netán nemzetbiztonsági kockázatot jelenthetnek. Az interjúban nem tagadta, hogy ez így történt, hiszen azt nem lehet tagadni (egyelőre), de állította, hogy nem azt gondolta, amit mondott, s nem is akarta mondani, de rákényszerítették. Mégpedig *Vona Gábor*, a Jobbik akkori elnöke és frakcióvezetője. Tehát parancsra tette. Ez ránézésre azt jelenthetné, hogy *Vona Gábor* az antiszemita, s ő vitte tévútra a Jobbikot, ami azt jelenti, hogy most már nincs baj a Jobbikkal, mert *Vona Gábor* már nem a Jobbik elnöke, s nem is a frakcióvezetője. A frakcióvezető a nem-antiszemita, sőt anti-antiszemita, Izrael létét és önvédelmét teljesen jogosnak tartó, antirasszista, nem-nacionalista, sőt kimondottan kozmopolita *Gyöngyösi Márton*. Legalábbis így jellemezte magát az interjúban. Csak hát: *Vona Gábor* mint Jobbik elnök és frakcióvezető mást sem tett az utóbbi 2-3 évben, minthogy azt magyarázta, hogy ő nem antiszemita, nem rasszista, nem cigánygyűlölő stb. További csak hát: éppen mostanában lett a Jobbik elnöke *Sneider Tamás*, az egykori szélsőjobb szkinhedvezér. Ilyesformán majd azt is állítani kell, hogy *Sneider Tamás* vagy sosem volt szkinhed, vagy ha mégis az volt, nem szélsőjobboldali, hanem szélsőbaloldali szkinhed volt, viszont egyik esetben sem volt soha életében antiszemita, cigánygyűlölő és rasszista. Alappal várhatjuk az e tárgyú nyilatkozatokat.

A Jobbik tündöklő karrierjét azonban nem a rasszizmus, nem az antiszemitizmus, nem a cigánygyűlölet alapozta meg - ez csak kisebb szavazóbázist érintett. A tündöklést *Gyurcsány Ferenc* személye okozta. Gyurcsány Ferenc 2006. május 26-án, mint az MSZP épp győzedelmes miniszterelnöke, azt találta mondani az MSZP zártkörű rendezvényén, hogy bizony hazudtak éjjel-nappal a népnek, a választóiknak. Igaz, hogy nemcsak ők, hanem minden eddigi kormány. A zártkörű beszéde, az ún. *őszödi beszéd* nyilvánosságra került, s épp ez segítette hatalomra a FIDESZ-t a Jobbik utcára hívott szubkulturális híveinek támogatásával. Miért is ostromolták akkor, 2006 őszén a radikális fiatalok a tévészékházat? Bizony nem kevesebért, minthogy Gyurcsány Ferenc hazudott. Most meg kiderül, hogy a Jobbik Gyurcsánynál is nagyobb hazudott: mégpedig egyvégtében a szubkulturához tartozó választóinak. Meg a pártokrácia-ellenes választóinak is, meg a kapitalizmusellenes választóinak is, meg az MSZP-ellenes választóinak is, meg a nemzeti elkötelezettségű választóinak is - egyáltalán mindenkinek. Most mit tegyenek a volt radikális választói? Ostromoljanak meg egy újabb tévészékházat? Ilyesmit nemigen tehetnének, mert újabban a tévészékház - ha nem is valóságos ostroma, hanem - bevétele a szalonképes parlamenti ellenzéki pártok profilja lett, ezen belül is elsősorban a DK prioritása. A DK pedig Gyurcsány Ferenc pártja. A kör bezárult: a Gyurcsány-ellenes radikális szubkulturának a Gyurcsány-párttal együtt kellene tévészékházat ostromolnia. Holmi hazudozások okán.

A parlamenti ellenzék hiába tett meg mindent, a népet soha többé nem tudja utcára hívni egy tüntetés erejéig sem. Hiába fütyülnek a parlamentben magának a miniszterelnöknek az arcába, hiába verik meg őket a tévészékházban - hiába itt minden. Nincs tovább. Az érzelmeket nem tudják felkorbácsolni, ahogy mondani szokás: "Egyszer volt Budán kutyavásár". E téren egyébként is az igazi szakértelem a Jobbik birtokában van, ahogy az idézett interjúban *Gyöngyösi Márton* mondta:

Épp most számoltam be arról, miként lehet politikát alapozni a negatív érzelmek felkorbácsolására. Személyes tapasztalataim alapján. Ha valaki, én aztán értek ehhez, nem?

Azt a mindenit! Csak úgy ki merik mondani, hogy nagyon értenek a negatív érzelmek felkorbácsolásához, ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy nincs erkölcsi skrupulus bennük egy szikrányi sem. Azt, hogy a FIDESZ-ben sincs, s hogy e két párt manővere alapjaiban ugyanaz, szintén *Gyöngyösi Márton* mondta ki: Orbán Viktor 2018. március 15-i beszéde kapcsán:

Ez éppen az az alig burkolt, érzelmekre, beidegződésekre ható populista retorika, amelyet annak idején mi is használtunk." Majd általánosságban így: "Ezért működik a kormány brüsszelezése és sorosozása is. Tökéletesen illeszkedik a nemzeti karakterünkhöz. A kollektív tudatalattink ilyen sajnos. A kormány jungi mélyelemzést végzett a magyar társadalmon és sikeres kampányok sorát húzta fel rá. Ennek tragikus következményei lesznek.

Tehát a Jobbik is számolt a esetleges tragikus következményekkel - mégis megtette. Nem számít, ha esetleg lángba borul az ország - csak az számít, hogy ezzel hatalomra lehet kerülni.

Túl megy az illendőség határán, ha a negatív érzelmek, azaz a gyűlölet felkorbácsolását "politikai racionalitás"-ból alkalmazó pártpolitikus "nemzeti karakter"-nek nevezi a gyűlöletre kész karaktert. Hiszen értjük, hogy a Jobbik nem nemzeti érzelmű, de akkor sem szabadna a saját nemzetét ennyire lealázni. Hiszen mindannyian tudjuk: nem a magyar társadalom kollektív tudatalattija ilyen, hanem az ember ilyen: fel lehet benne kelteni a gyűlöletet, a társadalomban pedig a kollektív gyűlöletet; mert ha nem lehetne, háborúk sem lettek volna, sárga csillag sem lett volna, proletárdiktatúrák sem lettek volna, Vendée lakóinak lemészárlása sem lett volna. Gyurcsány Ferenc, a liberálisok, a baloldal, az EU, a migránsok, Soros György stb. elleni gyűlölet felkeltésében a Jobbik tevőlegesen részt vett, nem csak szemlélője volt. A mindennapi retorikájához tartozott jó ideig, úgyhogy most ezeket is meg kell tagadnia, nem csak az antiszemitizmusát, ha EP-karrieréről álmodik. *Gyöngyösi Márton* szavai olyanok, mint amikor Jago Othellora mutogat: ami szintúgy archetípus. De gondoltak-e arra, mi lesz, ha Othello ahelyett, hogy a kardjába dőlne, számonkéri Jágót?

Mondta *Gyöngyösi Márton* azt is, hogy az antiszemita radikálisok távoztak a pártból a Mi Hazánk Mozgalomba. Vagyis mégiscsak voltak antiszemita a Jobbikban. A Mi Hazánk Mozgalmat *Toroczkai László* vezeti. Mármost 2006-ban, a *Gyurcsány Ferenc* megbuktatását célzó tévészékház-ostromot úgyszintén *Toroczkai László* vezette és vezényelte le. Gyurcsány Ferenc akkor az MSZP miniszterelnöke volt, majd a kormánybukás után, 2011-ben új pártot hozott létre Demokratikus Koalíció (DK) néven. Ránézésre azt gondolnánk, hogy e két ember biztosan sohasem lesz egymással titkos szövetségben, s a DK egészen biztosan sohasem fogja *Toroczkai László*t támogatni. De ez nem így van. [Történt](#), hogy *Ásotthalom* falunak volt egy hívő, gyakorló katolikus, fideszes polgármestere, aki azonban nem volt elvakult fideszes, s többször szót emelt a FIDESZ-kormány önkormányzatokat ellehetetlenítő intézkedései ellen. Ezért 2013-ban belülről megpuccsolták, a képviselőtestület feloszlatta magát, s időközi választásokat írtak ki. Történt ez rögtön azután hogy mintegy véletlenül *Ásotthalomra* költözött *Toroczkai László*, akit a faluban gyakorlatilag senki sem ismert, senki sem tudta, hogy mi szerepe volt a rendőrautók felgyújtásában, az utcakövekkel való dobálódzásban, a tévészékház megrongálásában. Gondolt egyet ez a faluban ismeretlen ember, s elindult a választáson polgármesterjelöltként. A FIDESZ a saját addigi polgármesterét még látszat szinten sem támogatta, úgyhogy az függetlenként indult, viszont kifejezetten ráparancsolt, hogy a *Toroczkai-kártyát* ne merje kijátszani, azaz ne merje elmondani, kicsoda *Toroczkai László*. Természetesen a FIDESZ nyíltan nem állt *Toroczkai László* mellé, a Jobbik neve meg fel sem tűnt, mintha nem is létezne, holott utólag beismerték, hogy nagyon sokat költöttek a kampányra. A legnagyobb titokban. Aki nyíltan is *Toroczkai László* mellé állt, az a DK volt. *Márki József* fadaragó - aki majd *Rózsa Sándor*-szobrot is faragni fog *Toroczkai* polgármester úrnak -, valamint további nyolc társa átléptek az MSZP-ből a DK-ba, s a DK nevében kampányoltak *Toroczkai László* mellett. Nem hirtelen jött ötlet volt a DK-támogatás, hiszen *Márki József* már régebről ismerte *Toroczkait* ([Alfahír, 2014. 07. 23.](#)):

Világéletemben baloldali érzelmű voltam, nyíltan vállaltam is, mindenki tudja. Tagja voltam az MSZP-nek. /.../ Emiatt mi, helyi baloldaliak úgy döntöttünk, hogy átlépünk a DK-ba, mert ott láttuk az összefogás lehetőségét. /.../ Jött az időközi választás, ahol a

baloldal még csak képviselőjelöltet sem indított, nemhogy polgármesterjelöltet. Indult a korábbi polgármester Fidesz-támogatással és a jelenlegi polgármesterünk *⟨mármint Toroczkai László⟩* függetlenként. Vele már volt munkakapcsolatom, és bár ő is felvállalja a jobbikos érzelmeit, és én is az enyémeiket, annyira tiszteljük egymást, hogy politikáról nem beszélünk. Amikor eljött az időközi választás, én DK-s támogatóként kiálltam Toroczkai László mellett, mert elleneztem az előző polgármestert.

Ásotthalom schengeni határátkelő, az ún. helsinki folyosó útvonalán fekvő különösen jelentős település; ahogy *Toroczkai László* mondta róla: a Balkán kapuja. A DK a Balkán kapuját adta oda Toroczkai Lászlónak. Pedig Ásotthalom polgárainak csak alig több mint negyede szavazott rá (904 fő a 3376 szavazópolgárból). A DK vezetése öt nappal Toroczkai László megválasztása után közleményt tett közzé, amelyben elhatárolódtak, mintha mi közük sem lenne hozzá, s látványosan kizárták a DK-ból Márki Józsefet. Eső után köpönyeg, és nem változtat azon a tényen, hogy Toroczkai László a baloldal segítségével, konkrétan a DK támogatásával szerezte meg Magyarország valószínűleg legfontosabb határátkelőhelyét. Majd a baloldal még egyszer megcselekedte ugyanezt, de most már passzív módon. A következő évben (2014.), a rendes önkormányzati választásokon nem volt Toroczkai Lászlónak ellenfele, sem a FIDESZ, sem a baloldal nem állított ellene senkit, a Jobbik viszont most már nyíltan mellette kampányolt. Így gond nélkül megnyerte a választást, ahogy maga dicsekedett vele: 100%-osan. A választópolgárok 28%-a ment el szavazni; ennyire alacsony részvételi arány még sosem volt a településen (45% körül szokott lenni). A résztvevők mintegy 10%-a érvénytelenül szavazott; ők nem mertek nem elmenni, de nem akartak rászavazni. Kevesebb szavazatot kapott, mint az előző évben, a polgárok negyede szavazott rá (857 fő) - vagyis a háromnegyede nem szavazott rá még akkor sem, ha ő volt az egyedüli jelölt. De ha akarta Ásotthalom, ha nem, akkor is *Toroczkai László* a polgármester. A választópolgárok akaratának ehhez sok köze nem volt, ahogy mondani szokták: "nagypolitika" volt. Azóta a kultuszközpont is felépült *Rózsa Sándor Élményház* néven, a *Betyársereg* meg ott parádézik az ásotthalmi betyárfesztiválok, a polgármester és a mezőőreinek nevezett emberei szabályos kutyás-autós migráns-vadászatokat folytatnak, melyekről Toroczkai László nagy büszkén képeket tesz közzé a Facebookon. A baloldal, a DK legnagyobb dicsőségére.

Úgy tűnik, *Toroczkai László* hálás is *Gyurcsány Ferencnek*. 2019 februárjában a legkeményebb harcosnak, karizmatikus személynek nevezte, olyannak, akinek egyedül van esélye a miniszterelnöki pozícióra. Nemcsak a *Hírtévé* adott erről hírt, hanem a *Nyugati Fény* című blog is, amelyről köztudott, hogy Gyurcsány Ferenchez tartozik [⟨HírTV, 2019. február 24.; Nyugati Fény, 2019. február 25.⟩](#):

Egyetlen karakteres politikus van a balliberális tömörülésben, aki egyáltalán hisz valamiben. Az pedig Gyurcsány Ferenc - mondta Toroczkai László makói fórumán.

- »Nem csak Vona Gábor, itt már mindenki miniszterelnök akar lenni, Márki-Zay Péter is, Gyurcsány Ferenc újra és a többiek.«

Toroczkai László egy makói fórumon arról beszélt, hogy hiába akarnak a baloldali politikusok vezető tisztséget maguknak, közülük csak Gyurcsány Ferencnek van erre esélye:

- »Ő tényleg karakteres, karizmatikus a saját hívei között, és ő az aki a legkeményebben fog azért harcolni, hiszen ő történelmet akar csinálni, nem úgy mint Sneider Tamás, aki csak azt a havi 2-3 milliót szeretné hazavinni a kedves feleségével ahogy eddig is tette a Jobbikból.«

Nem kizárt, hogy nem is olyan sokára nagy Gyurcsány-Toroczkai összeborulásnak leszünk ámuló tanúi. Nem tűnik véletlennek, hogy újabban - akárcsak az MSZP - a DK is "hazafi"-nak nevezi magát. Gyurcsány Ferenc kampányvideója és propaganda-kiadványa a "Merjünk hazafiak lenni" lelkesítő címet viseli [\(Facebook/Gyurcsány Ferenc; DK/10/147\)](#), a párthonlapon meg ilyeneket írnak [\(DK, 2019. 03. 19.\)](#):

A DK reagálása az Orbán-rezsim bírságaira - Ha a hazafiság büntetendő, akkor sok büntetés vár még ránk. /.../

És ha az Orbán-rendszerben büntetést érdemel az, aki kiáll a hazafiak jogai mellett, akkor a DK nagyon sok büntetést fog még begyűjteni, és büszkék is leszünk rá.

A "hazafi" mostanra már nagy varázsszó lett: az MSZP-t a jobbikos hazafiakhoz, a DK-t a toroczkais hazafiakhoz vezeti. Csak aztán nehogy fölgyűjtsanak megint valamit, mert hogy néz már ki Gyurcsány Ferenc utcakövekkel dobálódzó hazafiként?! Meg aztán mit szól ehhez Budaházy György, aki régről lestoppolta magának a Hazafi nevet. Bár ő nagybetűvel - ezek meg inkább csak kisbetűsök.

A kérdés: most akkor kivel ki van - ki kivel van?

Egy biztos: Toroczkai László és pártja, a Jobbik-szakadár Mi Hazánk Mozgalom a kormánnyal van. Most. Hogy holnap mi lesz? 2022-ben akár egy Mi Hazánk Mozgalom - Demokratikus Koalíció közös lista. Ketten majdcsak beveszik a tévészékházat.

Addig is Toroczkai László, a nagyon sikeres, nagyon sztárolt migránsvadász EU-gyűlölő határzárkerítés-polgármester indul az EP-választásokon mint pártja listavezetője. Választók nemigen vannak mögötte, ezt szembetűnően bizonyítja a Jobbik országgyűlési választásokon való szereplése. Akkor még Toroczkai László a Jobbik alelnökeként nagyon jobbikos volt, s elérte, hogy a Jobbik az ő alpolgármesterét, a szintúgy ásothalmi lakos Fackelmann Istvánt indítsa egyéni jelöltként a Csongrád 02. számú választókörzetben. A Jobbik Ásoththalmon nagyon leszerepelt: még fele annyi szavazatot sem kapott a pártlistája (504), mint a FIDESZ-KDNP lista (1088). 2013-ban még 904-en szavaztak rá, most meg már 400 fővel kevesebben a pártjára. De az alpolgármestere sem lehet valami nagyon sikeres politikus, bár többet kapott, mint a párt (579 szavazat), de ez csak alig több mint a fele a fideszes szavazatoknak. Pedig egy falusi polgármester élet-halál ura; különösen, ha még az alpolgármesterét is indítja. 2013-ban könnyű dolga volt: nem ismerték a

<https://katakombablog.com/alapvetes>

faluban - most viszont már ismerik. És róla ítélték meg a Jobbikot. *Toroczkai László* egyébként szegedi (igazi neve: Tóth László), de Szegeden és a megye más részein nem is kampányolt a Jobbik mellett, inkább országos turnéra ment. Hátha másutt nem ismerik. De ez nem azt jelenti, hogy biztosan nem jut be az EP-be. Vannak ugyanis [félkatonai szervezetei](#) speciálisan kinevelt, egészen fanatikus, valóságos hívőkkel (HVIM, Betyársereg, Farkasok, hunniások, "hazafiak" stb.), nem kizárt, hogy országos szinten elegenden lesznek ahhoz, hogy EP-képviselőt csináljanak belőle. Ha még ez is megtörténik, befejezetté válik az EP-ellenes EP-tag legújabb imázsa.

A pártonkívüli pártokrata, avagy a függetlenül függő [↑](#)

A Jobbik rájött arra, ami egyébként nyilvánvaló, hogy vidéken az a nyerő, ha abszolút függetlennek látszó jelöltjei vannak. *Kárpáti Dániel* Jobbik-alelnök - Márki-Zay Péter kapcsán - ezt így fogalmazta meg ([Echo TV/Informátor, 2018-05-11,10:16](#)):

Abszolút támogatom azt, hogy a [civilek](#) szerezzenek érvényt a hangjuknak. A politikusok viszont megmérettek április 8-án, tehát ott kimondta a nép az ítéletet róluk, most a [civilek ideje következett el...](#)

Nem föltétlenül civilszervezetekre gondolt, hanem amatőrökre. Vagyis olyanokra, akik a profi politikusokkal ellentétben nem látszanak pártokratáknak. A Jobbik rájött arra is, hogy ezt nem úgy kell intézni, mint eddig, vagyis nem úgy, hogy függetlennek neveznek egy pártembert, aki mögé beáll egy párt, mert ezt már nem hiszik el a választók. Eddig ugyanis nagy divat volt, különösen a Jobbiknál, hogy ún "függetlenek"-et indítsanak. Így került *Morvai Krisztina* az EP-be, így lett *Toroczkai Lászlóból* polgármester. Az ötlet odáig terebélyesedett, hogy Toroczkai László, aki hangsúlyozottan nem volt tagja a Jobbiknak, a polgármesteri szék megszerzését követően nemsokára a Jobbik alelnöke lett. Nem azért, mert megválasztotta a Jobbik tagsága, hanem mert *Vona Gábor* felhívta telefonon, hogy legyen alelnök. Legalábbis Toroczkai László ezt állította. Majd a 2018-as országgyűlési választások után, amikor Vona Gábor lemondott, indult a pártelnöki posztért. Ha nyert volna, pártonkívüli pártelnöke lett volna a Jobbiknak. Pártonkívüli pártfrakció-tag és pártonkívüli párt-miniszterelnök volt már eddig is, de azért pártonkívüli pártelnök még nem.

Ezzel a Jobbik feltalálta a leghatékonyabb **pártokrata pártrükköt**: a séma így néz ki: egy ember, aki nem tagja az adott pártnak, s folyton hangsúlyozza, hogy sohasem volt az, és soha nem is lesz az, a párt alelnöke lesz, majd indul a pártelnöki pozícióért - ezzel a pártonkívüli párttagság kimondottan intézményesült, és már senki sem tartja különösnek. Alappal nevezhetjük az ötletet hungaricumnak, mert pártonkívüli párt-alelnököt nem látni másik országban. A Rákosi- és a Kádár-rendszer sokféle trükköt kitalált, de ez még a kommunistáknak sem jutott eszébe.

Ez az újfajta **pártonkívüli párttagság** éppen *Toroczkai László* hatalomra segítése kapcsán az MSZP-nél és a DK-nál is megjelent. A prototípust akkor gyártották meg, amikor a teljes helyi MSZP - 9 fő - testületileg átlépett az MSZP-ből a DK-ba, hogy megalakítsa az addig helyileg nem

létező DK-t. Miután Toroczkai Lászlót az MSZP-ből jött DK hatalomra segítette, s emiatt a DK országos vezetése nagy látványosan - de szigorúan csak utólag - kirúgta a DK-s Márki Józsefet, *Márki József* kijelentette, hogy igazándiból sosem volt tagja a DK-nak. Vagyis a DK megfosztotta a tagságtól a nem-tagját. A maga rendkívüli fokban elkötelezett baloldaliságát folyton-folyvást hangsúlyozó helyi pártpolitikus úgy volt képes mozgósítani a baloldali szavazókat a bárminek, de baloldalnak semmiképp sem nevezhető Toroczkai László érdekében, hogy abba utólag se az MSZP, se a DK ne keveredjék bele: mert hiszen: a helyi baloldali pártokraták *már nem* voltak MSZP-tagok, s *még nem* voltak DK-tagok. Ügyes. Bár az, hogy ügyesnek vagy aljasnak nevezzük-e, attól függ, hogy pártokraták vagyunk-e vagy sem.

A Jobbik átsotthalmi akciójában nem a **pártonkívüli pártokrata mint függetlennek látszó pártfüggő** az újítás. Az újítás az volt, hogy Toroczkai László debütálásakor (2013.) a helyi pártpolitikusokon kívül szinte senki sem tudta, hogy Toroczkai László valójában jobbikos, de még azt sem, hogy valójában ki ő. A kampány idejére kvázi sajtótilalom volt: a kormánypárti sajtó hallgatott, az országos ellenzéki sajtó - bár inkább csak a rétegsajtó - írogatott ugyan róla, de csak a választás előtti utolsó pillanatban (pl. [Magyar Narancs, 2013. dec. 12.](#)), a nagymédiában pedig nem került szóba. A legnagyobb újítás az volt, hogy a Jobbik nem jelent meg mint a "független" jelöltet támogató párt sem, pedig *Szabó Gábor* Jobbik-pártigazgató személyesen irányította a kampányt. További nagy újítás, hogy az egyetlen párttámogatója *Toroczkai Lászlónak* a DK volt, miáltal Toroczkai határozottan *baloldali* jelöltnek tűnt. Addigra már az embereknek elégük volt a FIDESZ-ből, s az eredetileg egyébként tényleg független saját polgármesterüket is képesek voltak leszavazni, hogy megszabaduljanak a párturalomtól. A nagyon sikeres séma tehát a következő: végy egy masszívan elkötelezett pártokratát, akit nem ismernek a választók, állítsd be a politikától teljesen független amatőrnek, ne csak azt tagadd le, hogy pártokrata, hanem még azt is, hogy párt támogatja, s állítsd mellé az összes Fidesz-ellenest és az összes pártokrácia-ellenest, s hogy elejét vedd a gyanúnak, támogassa őt a pártod legádázabb ellenfele. És győzni fogsz. Amikor majd másodjára viszed színpadra, az összes többi párt ne állítson ellene senkit, s akadályoztassék meg a valódi független jelölt színre lépése. És ismét győzni fogsz - most már akár pártszínekben is, hogy a pártod megdicsőüljön. Hogy ezt nem lehet egyedül megcsinálni? Hogy ehhez az **összes többi párt együttjátszása** kell? Természetesen. Hisz ez a pártokrácia lényege. S hogy mi értelme ennek? A hatalom felosztása: én adok neked itt - te adsz nekem ott. Hogy mindannyian hatalomban tudjunk maradni, a népet pedig ki tudjuk onnan zárni.

Ahogy mondani szokás: mindent megváltoztatnak a célból, hogy minden a régiben maradjon. Ennek a **megszüntette megőrzésnek** a mintapéldája a Csongrád megye:

Csongrád megye Magyarország *stratégiailag legfontosabb megyéje* a schengeni határ és a keletre menő helsinki folyosó miatt. A megye birtoklása rendkívül lényeges minden párt számára. A megyének két megyei jogú városa van: Szeged és Hódmezővásárhely. Szeged az MSZP-s *Botka Lászlóé*, Hódmezővásárhely a "független"-jobbikos-baloldali *Márki-Zay Péteré* és a fideszes *Lázár Jánosé*, a megye díszpolgára Lázár János személyes pártbeli ellenfele: *Deutsch Tamás*, a megyei

<https://katakombablog.com/alapvetes>

kormányhivatal élén Lázár János egykori kabinetfőnöke és Deutsch Tamás egykori barátnője, *Juhász Tünde* áll (mint közös pont), Ásotthalmot, a Balkán kapuját pedig *Toroczkai László* uralja. A megye fölötti uralomért egy jó ideig pártok közötti külharcok és pártokon belüli belharcok folytak, mígnem sikerült az uralmat egymás közt felosztaniuk. Legutóbb Hódmezővásárhelyért folyt a harc, pontosabban: **látszatharc**. A várost és a választási körzetet kettébontották, s egymás közt felosztották:

Bizonytalán mindannyian számon tartjuk, hogy Lázár János hatalmát, s ezzel a FIDESZ-t időszaki polgármester választáson megtörték. Látszólag. 2018. február 25-én *Márki-Zay Péter*, a látszólag független polgármester-jelölt több mint 57%-os eredményével megnyerte a polgármester-választást, ámde ugyanott néhány hét múlva (2018. április 08.) a kormánypártok agyonnyerték magukat az országgyűlési választásokon; konkrétan *Lázár János* nagy fölényrel nyert a Jobbik és az MSZP-Párbeszéd előtt. *Márki-Zay Péter* kapcsán megint csak a Jobbikot támogatta az egész baloldal, beleértve nyilván a DK-t is.

Márki-Zay Péter ugyanis egyáltalán nem független, illetve csak úgy, mint ahogy *Toroczkai László* volt az ásotthalmi választásokon. Ahogy azt *Gyöngyösi Márton* Jobbik-frakcióvezető is elmondta [\(Válasz, 2019.02.19\)](#):

Ahogy tavaly Márki-Zay Pétert sikerült indítani Hódmezővásárhelyen. Ő a mi felfedezettünk volt, de beláttuk, hogy jobb, ha nem Jobbik-színekben indul, hiszen fontos, hogy rá szavazzanak mind, akik elégedetlenek Orbán, helyben pedig Lázár rendszerével. Be is jött."

De ezt előzőleg elkotyogta már *Dúró Dóra* is, a Jobbik akkori országgyűlési képviselője [\(24.hu, 2018. 02. 26.\)](#):

A politikus gratulált *Márki-Zay Péternek*, aki az ellenzéki pártok által támogatott független jelöltként megnyerte az időközi polgármester-választást Hódmezővásárhelyen, és megemlítette, hogy kampányát Szabó Gábor, a Jobbik pártigazgatója is segítette.

A "segítette" eufemisztikus kifejezés, mert ennél többről volt szó: személyesen irányította a kampányt, sőt egy egész nagy stábot adott e célból. A "gratulálunk" is bevett szokása a Jobbiknak. *Toroczkai László*nak is gratuláltak, amikor szintúgy "függetlenként" polgármesteri széket nyert.

Aztán előbb *Morvai Krisztina*, majd *Toroczkai László* is elmondta ugyanezt, csak ők nagyon mérgesen [\(Promenad, 2018.05.16.\)](#):

Az első pillanattól kezdve nem szimpatikus számomra, amit *Márki-Zay Péter* művel, ezt többször jeleztem is Szabó Gábor pártigazgatónak, aki a kezdetől fogva tartotta vele a kapcsolatot. *Morvai Krisztinának* tökéletesen igaza van: ahhoz képest, hogy mekkora segítséget kapott a Jobbiktól, azonnal *Botka László*hoz rohant, velem mint jobbikos polgármesterrel és a párt alelnökével viszont egyáltalán nem vette fel a kapcsolatot.

<https://katakombablog.com/alapvetes>

Aranyos, ahogy a nem-jobbikosként polgármesterré lett nagyon-független Toroczkai László jobbikos polgármesternek nevezi magát.

Márki-Zay Péter tehát jobbikosként nyert. Ami még önmagában nem volna baj, a baj az, hogy ezt a kampányban nem mondták meg a választóknak, s további baj, hogy Márki-Zay Péter a kampány alatt letagadta [\(HVG, 2018. január 25.\)](#):

Egész életemben a keresztény értékek támogatója voltam, soha nem azonosultam sem a baloldallal, sem a Jobbikkal. Mindazonáltal sok sikert kívánok nekik a néppártosodáshoz. Azt is vallom, hogy Magyarországnak igenis szüksége van a radikalizmusra. Mondom is a jobbikosoknak, hogy legyenek még radikálisabbak: álljanak ki a magyar emberekért, a cigányokért és a zsidókért is!

Nem csak letagadta, de a gyanút is kikérte magának [\(Magyar Narancs, 2018. jan. 24.\)](#):

...mára kiábrándult a politikai pártokból, és felháborította, hogy már az indulás bejelentése előtt az MSZP–Jobbik közös jelöltjeként írt róla a vásárhelyi és az országos szintű kormányközeli média. Azóta minden lehetőséget megragad, hogy elmondja: pártok támogatását nem kéri, de elvárja, ne indítsanak ellenfeleket az ellenzéki oldalon, mert csak így győzhető le Lázár János bizalmasa...

Világos az új trend: nem közös támogatású független kell a népnek, hanem párttámogatások nélküli független. Ja.

Márki-Zay Péter aztán ugyanazt tette, amit Toroczkai László: amint megnyerte a polgármesteri széket, a győztes beszédében rögtön elmondta, hogy a Jobbik jelöltje volt [\(168 óra, 2018. február 25.\)](#):

Márki-Zay úgy értékelt: Hódmezővásárhely történelmet írt. Kisebb meglepetésre felidézte, hogyan indult el a választáson, s így derülhetett ki: december 12-én éjfélkor küldte a sorsdöntő sms-t a Jobbik helyi vezetőjének, aki régóta kapacitálta az indulásra. Ez volt az első alkalom, hogy Márki-Zay elismerte: a Jobbik kérte fel.

Ahogy mondani szokás: "ez itt a reklám helye". Majd szinte nyomban az MSZP-s *Botka Lászlóhoz* ment Szegedre, gyönyörű EU-zászlós fotók is készültek kettőjükéről - ez volt a másik "reklám helye". Úgy látszik, a többi támogató párt kimaradt a reklámokból. Pedig a DK is ott van, ügyesen a háttérben, egy szót sem szólva; helyesebben *Gyurcsány Ferenc*, a DK elnöke csak nem bírta ki, s bejegyzést tett a Facebookon, ráadásul Orbán Viktor oldalán [\(2018. február 25.\)](#):

Na ugye... Hódmezővásárhely. :)))

Nagy hiba volt. Most aztán kire fogja kenni a DK a Jobbik támogatását? Most nincs egy nem-tag tagjuk, mint Ásotthalmon volt, aki elvihetné a balhét. Meg aztán itt nemcsak a Jobbik támogatásáról van szó, hanem ráadásul még arról is, hogy a támogatottuk hirdetőtten katolikus; mondhatni: pont a katolicizmusa volt a kampányfogása. Mit szólnak ehhez a nagyon-antiklerikális, nagyon-katolikusellenes, nagyon-ateista DK választói, akik egyáltalán nem mellesleg Jobbik-ellenesek?

<https://katakombablog.com/alapvetes>

Vagy maguk a párttagok, pl. Niedermüller Péter EP-képviselő? Habár... Toroczkai László miatt sem szóltak egy szót sem. Pedig ő még zsidózott is szépen.

Mármost Márki-Zay Péter győzelméből világos lett, hogy a recept kiválóan működik. Mindenki azt hangsúlyozta, hogy le kell győzni a FIDESZ-t, amelyet Márki-Zay Péter a Gonosznak (így, nagybetűvel) nevezett. Normális ésszel ebből az következne, hogy ugyanezt kell alkalmazni az országgyűlési választásokon is. Ha máshol nem, legalább Hódmezővásárhelyen - ha máskor nem, legalább egy ilyen győzelmi mámoros pillanatban, amikor Márki-Zay Péter győzelmétől lelkes a fél ország. Vagyis pont a maguk kitalálta sémát kell csak ismét megcsinálni: úgy támogatjuk az egyik ellenzéki párt látszólag független emberét, hogy nemcsak azt nem mondjuk meg a választóknak, hogy ő egy pártember, hanem még azt sem, hogy bármelyikünk is támogatja. Mi csak nem indítunk más jelöltet, s a suba alatt támogatjuk a legjobb kampány-szakembereinkkel: és legyőzzük a Gonoszt. De nem ezt tették. Mind a Jobbik, mind az MSZP, mind az LMP jelöltet indított. Sőt még a Momentum és a Kétfarkú Kutypárt is. Lázár János ellen - Lázár János városában. Legfeljebb mint költői kérdést tehetjük fel: ugye, nem gondolták komolyan, hogy így legyőzik a Gonoszt? Persze, hogy nem. De akkor miért tették? Csak nem veszíteni akartak? Dehogynem. De miért akartak veszíteni? Hogy Lázár János győzzön.

Ha így van, az azt jelentené, hogy a pártokraták előre megegyeztek: a látszólag független *Márki-Zay Péter* személyében az ellenzék (Jobbik-MSZP-DK-LMP) megkapja Hódmezővásárhelyt, Botka László megtartja Szegedet, Lázár János megkapja a választókörzetet. Legalábbis nagyon ilyesféle forgatókönyvre utal, amit *Márki-Zay Péter* mondott az Echo Tv Informátor nevű stábjának. Most nem azt kell nézni, hogy egyébként miket hazudozik a kormánymédia legaljához tartozó tévécsatorna, hanem nagy figyelemmel azt, amit *Márki-Zay Péter* már mint polgármester mond [〈Informátor, 2018-05-11,8:14〉](#):

Semmilyen pénzt nem fogadtam el a pártoktól. Nem vezényelte senki más a kampányomat, mint saját magam. Rengeteg szakmai segítséget kaptam jobb és baloldali politikusoktól és fideszes barátimtól egyaránt. /.../

Óriási segítséget kaptam az ellenzéki pártoktól és az ellenzéki médiumoktól. /.../

Valószínűleg nem sikerült volna nélkülük.

Nem igaz, hogy a kampányát nem vezényelte senki, hiszen a tapasztalt dörzsölt róka, *Szabó Gábor* Jobbik-pártigazgató személyesen irányította. A fideszes barátai pedig a FIDESZ ellenére nem segíthették, csakis kizárólag a FIDESZ érdekében. A FIDESZ alapszabálya szerint [〈FIDESZ/Alapszabály〉](#):

10. § (1)A tag kizárható a Szövetségből, ha:
 - a) a Szövetség Alapszabályát, programját, a Szövetség érdekeit, illetve jó hírét egyébként súlyosan sértő magatartást tanúsít;
15. § (2)A Szövetség tagjának kötelessége, hogy:
 - a) ne veszélyeztesse a Szövetség céljának megvalósítását és a Szövetség tevékenységét,

- és a lehetőségeihez mérten segítse a Szövetség céljainak megvalósulását;
b) tartózkodjon minden olyan magatartástól, amely sérti a Szövetség Alapszabályát, programját, érdekeit, illetve jó hírét;

Ráadásul nem "egy" fideszes közeli barát tévelygéséről van szó, hanem többről. Hódmezővásárhelyen egy darab FIDESZ-alapszervezet van, következően több vásárhelyi alapszervezeti tag segítette Márki-Zay kampányát. A fideszes alpolgármester, a fideszes polgármesterjelölt ellenére, aki mellett *Lázár János* személyesen kampányolt. És nem rúgták ki őket a FIDESZ-ből; még utólag sem, mint tette a Toroczkait segítő párttagjaival a DK. Ugyan már!

Vagy kijöhet más eredmény is az egyenletből? Igen, de az még ennél is rosszabb: az ellenzéki pártok nem kaptak volna töredékszavazatokat a listájukra, ha egy ténylegesen vagy legalább látszatra független jelölt mellé egységesen beállnak. Ennyit a Gonoszról. Meg a Szabadságról. Nem is szólva a Hazáról. **A Lista minden előtt!**

Nyilvánvalóan lett volna még egy lehetőség, az, hogy az egyik pártembert mindannyian támogatják (kivételesen nyíltan-őszintén), de mivel ehhez már országos szinten kellett volna megegyezniük egymással, ezt sem tették. Ilyesformán minden egyes, magát ellenzékinak nevező párt feltétlenül tudta már előre, hogy a FIDESZ győzni fog. Csak mi, egyszerű halandók reménykedtünk. Csodára várván. De **a pártokráciában nincsenek csodák - szabadságharcot pártok még nem vezettek.**

A kaptafa esete a suszterrel [↑](#)

Bár az egyértelmű, hogy *Márki-Zay Péter* a Jobbik embere, de úgy tűnik, hogy tényleg amatőr. És ezt a szót dicséretként kell érteni, s szembeállítani a pártokrata profival. Merthogy mit nem gondolt? Bizony nem kevesebbet, mint amit a józan ész diktál: Fogta magát, s megpróbálta meggyőzni a Jobbikot meg az MSZP-t, hogy az országgyűlési választásokra fogjanak össze egy-egy esélyes jelölt érdekében: s legyőzzük a Gonoszt. Hát nem járt sikerrel:

Már rögtön a megyében is nekitámadtak [\(Promenad, 2018.03.22.\)](#):

A Csongrád megye 1-es (Szeged) választókerület jobbikos országgyűlési képviselő jelöltjét, megyei elnököt arról kérdeztük, mit szól ahhoz, hogy a függetlenként, összellenzéki támogatással megválasztott – egyébként az indulásra a Jobbik által felkért, a kampányban Szabó Gábor országos pártigazgató és 250 jobbikos aktivista által gardírozott – hódmezővásárhelyi polgármester, Márki-Zay Péter az említett körzetben még a jobbikos szavazókat is arra buzdította, hogy a szocialista színekben induló Szabó Sándorra voksoljanak április 8-án.

– A vásárhelyi polgármester szereptévesztésben van, mivel neki elsősorban a helyi ügyekkel kellene foglalkoznia. Az még elfogadható, hogy a saját választókerületében megnevezi a legesélyesebb országgyűlési képviselőjelöltet, de Szeged esetében nem tartom ezt szerencsésnek – reagált Márki-Zay szavaira *Tóth Péter*.

Tóth Péter egyébként Toroczkai László kebelbarátja; bár mostanában már azt játsszák, hogy ellenségek. Szétverték azóta nagy ügyesen a saját pártjukat, segítették hatalomban maradni Orbán Viktort, versenyt támadják egymást a sajtóban, de egy valamiben egyetértenek: a kicsik hallgassanak, majd a nagyok megmondják a frankót.

Márki-Zay Péter Veszprémben például Kész Zoltán mellett kampányolt, hiszen Kész Zoltán már egyszer nagyon legyőzte a Gonoszt, s azt kérte a Jobbiktól, hogy támogassák. És lőn most is a nagyon-profi nagyon-politikus válasz Varga-Damm Andreától, a Jobbik képviselőjétől ([Vásárhelyi Televízió, 2018. március 26.](#)):

Tényleg lakva ismeri meg az ember a másikat. Sajnálom, hogy Márki-Zay Péternek az égardta világon semmilyen politikai érzéke nincs. /.../ Hódmezővásárhely polgármestere gyakorlatilag Orbán Viktorért kampányol. Megjegyeznék még egy dolgot. Hódmezővásárhelyen a polgármestert polgármesternek választották. Neki ez a dolga. Úgy tudtuk, sok feladata van az elmúlt időszak felszámolására. Remélem, hogy amikor munkaidőben van távol a hivataltól, hivatalos szabadságon van.

Csak nem? Ki segítette a FIDESZ-t győzelemre Veszprémben? Bizony nem Márki-Zay Péter, hanem Varga-Damm Andrea. Pusztán azzal, hogy indult, pedig tudta, hogy alig kap szavazatot - de ezt a keveset is elveszi a legnagyobb ellenzéki esélyestől: Kész Zoltántól. És ezt nevezi a Jobbik "politikai érzék"-nek? Ha most nagyon őszinték akarnánk lenni, nemzetvesztésnek neveznék. Varga-Damm Andrea szavaiból a gúny mellett fenyegetés is érződik: Márki-Zay Péter lóg a munkájából - munkaügyi problémái lehetnek, úgyhogy jó lesz csöndben lennie. Főként, mert Márki-Zay Péter mellett nem áll oligarcha, Varga-Damm Andrea mellett pedig ott áll *Simicska Lajos*. Az a Simicska Lajos, aki egyrészt Magyarország egyik leggazdagabb embere, másrészt nem is oly rég még Orbán Viktor legjobb barátja volt. Meg a FIDESZ nagy finanszírozója, meg Orbán Viktor tettestársa. Aztán a Jobbik személyes oligarchája lett, iránymutatást adott a Jobbiknak, melyet vakon követve a Jobbik el is vesztette a választásokat (vagy inkább el is akarta veszteni). Kinek az érdekét szolgálja Varga-Damm Andrea? S kinek az érdekét szolgálta - a mindenki által zseninek tartott - Simicska Lajos? Nyilvánvalóan annak, aki végül 2018-ban Veszprémben, pont Simicska Lajos városában választást nyert. (Emlékeztetőül: időközi országgyűlési választás 2015-ben: nyert Kész Zoltán független; második Némedi Lajos FIDESZ-KDNP; harmadik Varga-Damm Andrea Jobbik. / rendes országgyűlési választás 2018-ban: nyert Ovádi Péter FIDESZ-KDNP; második Kész Zoltán független; harmadik Varga-Damm Andrea Jobbik; negyedik Hites Viktor LMP; ötödik Szimmer Ákos Kétfarkú Kutypárt; hatodik Meződi János Momentum.) Ez volna az a bizonyos "politikai érzék" - de mondhatjuk a másik nevén is: egy volt(?) fideszes oligarcha akarata. Kísértetiesen hasonlít a hódmezővásárhelyi esetre: Kész Zoltán 2015-ös időszaki választási győzelme is szinte örömnövény volt az orbánellenes polgárok körben, sőt ez volt a "nagy remény". Aztán a rendes választáson jöttek a pártok, most már a szokottnál is többen, viszont egyetlen céllal: ne nyerhessen Kész Zoltán - nyerjen a FIDESZ. Szép munka!

Varga-Damm Andrea szavaiból kitűnik, hogy a pártokrata párt szerint Orbán Viktor hatalomban maradását segíti a pártok Orbán Viktor elleni összefogása - ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a pártok széthúzása győzi le Orbán Viktort. Igaz, hogy ennek ellenkezőjét is mondta a Jobbik, s hogy épp mikor melyiket, attól függött, hogy konkrétan mi a pártérdek. Kész Zoltán érdekében való összefogás nem pártérdek, hiszen nem hoz töredékszavazatokat a Jobbik listájára. Mivel Márki-Zay Péter nem a Jobbik-listát nézi, azaz nem a pártérdeket, "az égardta világon semmilyen politikai érzéke nincs". Őszintén szólva: a népnek sincs. Amikor nagyon megharagszik - mármint a nép -, akkor sem szokott hű de politikus lenni; erre azért nem ártana gondolni.

Ennél erősebb, amit az akkor még jobbikos *Toroczkai László* mondott ([Promenad, 2015.05.16.](#)):

Márki-Zay feneke alatt pedig még meg sem melegedett a polgármesteri szék, talán még eltéved a polgármesteri hivatalban is, de ő már Budapesten az Országház előtt a nagyszínpadon osztja az észet. Még semmit sem tett le az asztalra a városában, csak folyamatosan újabb és újabb konfliktusokat generál. Szerintem ez méltatlan a hódmezővásárhelyi választóival szemben, neki egyelőre a saját városára kellene összpontosítania.

Így beszélnek a profi pártokraták: Menjen csak vissza a saját kicsi homokozójába, ne akarjon ez a kis vidéki senki beleszólni a nagypolitikába! Majd mi megmondjuk neki, mi a dolga: polgármesterkedjen. Ez a "polgármester polgármesterkedjen" pártpolitikus okosság valahogy nem jutott eszébe senkinek, amikor Botka László szegedi polgármester az MSZP miniszterelnökjelöltjeként kampányolt, s bizony beleszólt a nagypolitikába vidéki létére. Igaz, ő még azt is mondta, hogy teli vannak a pártok FIDESZ-ügynökökkel, konkrétan a saját pártja is, akiktől meg kell tisztulni. A továbbiakban már nem is lett miniszterelnökjelölt, ilyesformán már csak polgármesterkedik. De polgármester volt Lázár János is, amikor nagypolitikázott is, ráadásul konkrétan Hódmezővásárhely polgármestereként. Pedig arról, hogy Botka László polgármester és Lázár János polgármester nem csak polgármesterkedett, föltétlenül hallott mind Tóth Péter, mind Toroczkai László, mivelhogy mindannyian Csongrád megyében élnek. Mármost Toroczkai László is éppen polgármester, s éppen Csongrád megyében, de úgy tűnik, ő sem csak polgármesterkedik, mivelhogy a Mi Hazánk Mozgalom EP-listavezetője. Eszerint kétféle polgármester van: 1) az, aki nagypolitikázhat; 2) az, aki csak polgármesterkedhet. A különbség e két típus között főként az, hogy az előbbi oszthat észet (pl. Toroczkai László), az utóbbi nem oszthat észet (pl. Márki-Zay Péter). Feltehetően azért, mert az utóbbinak "az égardta világon semmilyen politikai érzéke nincs", tehát amatőr. Márpedig hogy jön ahhoz egy amatőr, hogy csak úgy felmenjen Budapestre, s beleavatkozzék a nagyfiúk játékába? Persze visszakérdezhetnénk: de hogy jött ahhoz 2006-ban egy ismeretlen vidéki kis senki, viszont kiválóan kiképzett vérprofi, hogy csak úgy felmenjen Budapestre, felálljon a Kossuth téri nagyszínpadra, s oly lelkesen ossza az észet folyton-folyvást, hogy majdnem sikerüljön neki polgárháborút kirobbantani? Aztán nagy észtoszóként megostromoltassa a hazafiakkal a tévészékházat? Azokkal a hazafikkal, akikről majd el fogja mondani Gyöngyösi Márton, hogy pusztán "politikai racionalitásból" uszította föl őket az észet szakmányban osztó vezérkar? Hogy aztán éppen ennek következményeként tegyen szert országos

hírnévre, s e kétes hírneve szárnyán bejusson a megyei közgyűlésbe? Hogy majd polgármester legyen megtévesztéssel, hogy rendeleteket gyárthasson holmi burkaviseelés betiltásáról? Hogy migránsokra vadászhasson és betyárokkal parádézzon egy békés alföldi faluban? De Toroczkai László még ennél is tovább ment, s lazán elvtelennek, utálandónak, hullarablónak nevezte Márki-Zay Pétert. Komolyan. Imigyen szóla az észosztásra jogosult nagy-nagy nagypolitikus:

Még egy Kádár-nosztalgiában élő, hithű baloldalit – mondjuk Thürmer Gyulát, a Munkáspárt elnökét – is többre becsülök, mint az elvtelen Márki-Zay Pétert /.../ Ha valamit nagyon utálok, akkor az opportunizmus meg a színtelen, szagtalan semmi, ami Márki-Zay Pétert is körülengi. Csak arra tudok gondolni, hogy az ilyen embert kizárólag a hatalomvágy motiválja. /.../ Ha azt látom, hogy egy politikus teljesen üres, még semmit sem tett le az asztalra – mert mit valósított meg ő, mint közszereplő a magyar haza szolgálatában? –, ráadásul nem rendelkezik szilárd eszmei alappal, akkor kénytelen vagyok a politikai élet hullarablói közé sorolni. Márki-Zay Péter nyilvánvalóan arra bázisozik, hogy a szétesett, atomjaira hullott ellenzék darabkái között kikaparhatja magának a gesztenyét, és majd miniszterelnök-jelöltként sütkérezhet. Számára nem fontosak és nem számítanak az elvek, jöhet mindenki, legyen az baloldali, liberális vagy szélsőjobb, a lényeg a hatalom pusztá vágya, bármi áron.

Hisz értjük mi a Toroczkai Lászlóban lévő gyűlölet okát: túl nagyra nőtt ez a kis Márki-Zay Péter. De vajon tudja-e Toroczkai László, hogy miért? Mert Márki-Zay Pétert amatőrnek látják az emberek. Toroczkai Lászlót meg vérprofinak. Mert bealkonyult a pártokráciának, mert nemcsak a kormánynak van vége, hanem a pártoknak is. Jó reggelt kívánunk, ez már a XXI. század!

Bár nem Márki-Zay Péter kapcsán, hanem úgy általában, az MSZP-s *Szanyi Tibor* (⇐) EP-képviselő el is mondta világosan, mi legyen a politika. Ha valaki nem tudná, a szavaiból megtudhatja, hogy micsoda is az a híres "politikai érzék", amire Varga-Damm Andrea is oly bőszén hivatkozott ([Magyar Narancs, 2016/22. \(06.02.\)](#)):

⇐ Ez nem így működik. Sajnos a szocialista párton belül vannak olyan erők is, amelyek a fennálló status quóban érdekeltek. /.../ A NER-rel való kollaboráns kollégákról beszélnek. /.../ Nem tudom név szerint felsorolni őket... /.../ Ha akarnám, igen. Mármin a leginkább megfoghatókat. Csak nem akarom. Számtalan olyan helyzet van, ahol a prominenseink létrehozta valami modus vivendit. Nekik marhára nem hiányzik, hogy egy meglendült MSZP miatt ellehetetlenítsék őket. Meg utánuk egy halom tényleg fontos emberüket. Szóval ez nem gyereksjáték.

⇒ Ezzel most azt mondja, hogy az MSZP-t átjárja a korrupció. Amiről beszél, az a politikai korrupció mintapéldája, a lekenyerezés.

⇐ Nem az MSZP-t, hanem az egész politikát, és nem a korrupció, hanem a megállapodások kényszere. De a politika csak erről szól. /.../ A politikában leginkább érdekek vannak, nem? Az elvek és az értékek érvényesítése a politika elsődleges érdeke. A politikusok az érdekvonalak átrendeztetésével haladnak előre. Ebben az országban is le kell számolni azzal az illúzióval, hogy majd idealista széplelkek gondolkodása dönti el a politikát. Hát nem! Itt kőkemény érdekek vannak. De rengeteg fideszesről

feltételezem, már ugrana ki a fenébe, csak nincs hova. Nem az országgyűlési képviselőkről beszélek, ők mind velejéig romlottak. De a helyi kisfideszesek gyomra már nem veszi be, amit Orbánék művelnek. Az, hogy az érdekek mentén valaki valamit csinál, az önmagában még nem korrupció. Csak annyit mondok, ha egy kisvárosban stabilizálódott a politikai status quo, ott senkinek nem hiányzik, hogy ez felboruljon.

Mi meg, együgyű nép, azt hittük, hogy a magukat ellenzékiek mondó pártok azt szeretnék, amit a rezsimmelenes nép. Mármost hogy ez a status quo felboruljon. De most már legalább tudjuk, hogy nagyot tévedtünk. Azt eddig is tudtuk, hogy a pártokráciában a politikának vajmi kevés köze van az elvekhez és az értékekhez, de azért azt nem tudtuk, hogy pusztán azért kell az ellenzéki pártokra szavaznunk, hogy egyesek kőkemény érdekei érvényre juthassanak. Bizonytalán idealista széplélek a fél ország.

A pártokrata új ruhája [↑](#)

A totális ellenzéki vereség után néhány ellenzéki pártokrata politikus megértette, hogy népharag várható, s a népharag nemcsak a kormánypártokat fogja érinteni, hanem nagy valószínűséggel általában is a pártokat. Valahogy úgy, ahogy Európa más országaiban is látszódik: kezd bealkonyulni a pártokráciának. Mi tehet egy ilyen helyzetben az, aki szeretne politikus maradni? Nyilván olyasmivé kéne válnia, mint amilyen Márki-Zay Péter. Pártonkívülivé:

Vona Gábor, a Jobbik elnöke csak az elnökségről és a képviselőségről mondott le, a Jobbiktagságról nem. Ugyanakkor egyre inkább kidomborítja, hogy ő bizony nem-politikus. Valószínű, hogy hamarosan a Jobbikból is ki fog lépni, mert csak így lehet tökéletes az új pártokrata találmány: **a nem-politikus politikus**. Most már ugyanis nem lesz elegendő a nem-párttag párttag, most már az tűnik nyerőnek, ha valaki le tudja magáról vakarni az igen bepiszkolódott "politikus" jelzőt.

Úgy tűnik, hogy a legokosabbak az LMP volt elnökei: *Szél Bernadett* és *Hadházy Ákos*. Ők mint társelnökök álltak az LMP élén, s természetesen nem önként hagyták el a süllyedő hajót, hanem sajnos rákényszerültek: igen bántotta őket a saját pártjuk. Mégpedig azért, mert azt tették, amit a pártjuk előírt a számukra: megpróbálták ellenzéki összefogást létrehozni a FIDESZ ellen. A nagyon igaztalan bántások miatt, melyek között még etikai bizottsági felelősségre vonás is szerepelt, nagy látványosan kiléptek a saját pártjukból, de azért a biztonság kedvéért megmaradtak "független" képviselőnek. Ők tehát látszólag a leglátványosabb áldozatai az egyetlen értelmes vonalnak, amelyet ránézésre Márki-Zay Péter is képviselt. Okos lépés, kétségtelen. Meg is született **az áldozat-politikus hatásosnak képzelt imázsa**. Mint tényleg okos pártpolitikusok, ugye nem gondolják komolyan, hogy mindezt elhiszi bárki is? Hogy a választók nem látják, hogy mi készül? Amikor nyilvánvaló, hogy készül **az új irány: a nem-párttagok és a nem-politikusok útja a hatalomért** - a más nevű hatalomért; esetleg **a nem-hatalom hatalomért**.

A nem-hatalom hatalomnak mára már megvan a **nem-párt pártja** is: a szinte márkanévnek számító *Márki-Zay Péter* által létrehozott MMM, vezetői között *Hadházy Ákossal*, *Ábrahám Júliával* és további profi politikusokkal. Vajon gondoltak-e arra, hogy mi lesz akkor, ha a nép tényleg nem akar profi politikust magának? Ha tényleg nem szeretné a továbbiakban politikusokra bízni a saját sorsát? Akkor bizony hiábavaló volt a nagy okosság.

Valószínűleg többen egyetértünk abban, hogy a kormányoldal egyik legokosabbja *Lázár János*. Ő már régóta látja, hogy Orbán Viktornak befellegzett. Ki is hátrál az egészből, s ő is afféle **politikus-mártírt** játszik. A hű szolga, akit a gazda igaztalanul kitett a miniszterségből: látványos videóban szedte össze a cuccait a miniszteri íróasztaláról, időnként még a hangja is megbicsaklott, mintha a könnyeivel küszködne, majd szintén látványosan a frakció legtávolabbi székében foglalt helyet. Pedig távolról sem mártír, nem kirakták a kormányból, hanem ki akart menni. Még jóval a választások előtt, 2017 szeptemberében ezt mondta ([Magyar Idők, 2017. szeptember 23.](#)):

Ha ismét bizalmat kapok a választópolgároktól, a jövőben minden energiámat a választókerületem érdekérvényesítésének kívánom szentelni. Erről hosszabban beszélgettem Orbán Viktor miniszterelnök úrral is. Úgy érzem, kormánytagként elvégeztem a rám bízott feladatokat, és tiszta lelkiismerettel adhatnám át a miniszteri széket az utódomnak. A tapasztalataimat, tudásomat pedig kamatoztatnám a helyiek embereként az országos politikában. Ha volt olyan tudás és tapasztalat, amelynek a leginkább hasznát vettem kormánytagként, az a polgármesterként, országgyűlési képviselőként megszerzett tapasztalatom volt. „Terepen” kell dolgoznia annak, aki egyszer egy egész országot akar politikusként, például miniszterként szolgálni. Tanultam erről az elmúlt években annyit, hogy tudjam, mennyi tanulnivalóm maradt még. A választókerületemre való összpontosítással tehát nem kiszállni akarok a nagypolitikából, hanem továbbképezni magamat benne.

Majd a választások után közölte még azt is, hogy már nem is akar a nagypolitikával foglalkozni, hanem inkább csak a helyi polgárok problémáival. Egyelőre még nem lépett ki a FIDESZ-ből, de ez még azelőtt meg fog történni, hogy a rezsim látványosan összeomlik: Lázár János nem akar a romok alatt maradni. A túlélést minden bizonnyal a hódmezővásárhelyi Jobbik fogja számára biztosítani.

Bár *Márki-Zay Péter* is a hódmezővásárhelyi Jobbik embere, mégis mintha volna benne valami többlet. Jelen pillanatban még megítélhetetlen, hogy igazából kicsoda ő, de az már látszik, hogy őt is elkapta a pártokrácia rendesen. Azt hiszi, hogy elég, ha egy pártot nem nevezünk pártnak, s pusztán e névmágiával az nem is válik párttá. Sajnos dehogynem. Meghirdette a nagy nemzeti összefogást. 2018 őszén megalapította a *Mindenki Magyarországa Mozgalmat* (MMM), hogy az majd összefogjon minden ellenzéki erőt, hogy az önkormányzati választásokon az egész országban le lehessen győzni a FIDESZ-t. Szép terv. De kik lesznek a nyertes polgármesterek? Melyik párthoz fognak tartozni? Vagy függetlenek lesznek, mint Toroczkai László Ásotthalmon és Márki-Zay Péter Hódmezővásárhelyen? És tudni fognak arról a választók, hogy a "független" polgármesterek nem függetlenek, mert mögöttük a Jobbik áll? Vagy az MSZP? Vagy az LMP? Vagy mindahány? Vagy

az új nem-párt párt: az MMM? Vagy inkább megint hazudnak a választóknak? A hazamentés így nem fog menni a legjobb szándék mellett sem. **A pártokrácia szabályai szerint nem lehet játszani - merőben más szabályok kellenek.**

Másrészt viszont ki is derült, hogy az MMM most ugyan hivatalosan nem párt, de az önkormányzati választások után az lesz. Ahogy Márki-Zay Péter mondta [\(Magyar Hang, 2018. augusztus 29.\)](#):

A parlamenti voksolás esetén viszont már mindenképpen párttá kell alakulnia az új politikai erőnek, hiszen nem tagadom, nincs ma olyan párt, amelyikhez tiszta szívvel odaállnék, nincs olyan párt, amely valódi polgári, jobboldali és keresztény értékrend alapján működne. Összefogásra van szükség, amelyben minden olyan ellenzéki vagy akár kormánypárti politikusnak helye lenne, aki kiáll a jogállamiságért és a korrupció visszaszorításáért.

Vagyis mégsem marad nem-párt ez a párt. Végeredményben érthető, mert pártokráciában egy igazi nem-párt nem kerülhet be a pártokrata hatalomba. De minek is nekünk még egy pártokrata párt, amikor éppen ez az, ami nem hiánycikk minálunk? Ha a jogszabályok miatt muszáj pártnak nevezni egy valódi pártellenes szervezetet, akkor teljesen másként kel megszervezni, mint a pártokat szokás. De hát itt szó nincs pártokrácia ellenes szervezetről: itt egy nem-pártnak álcázott kőkeményen pártokrata szervezetről van szó.

Az MMM teli is szedte magát veretes pártokratákkal. Nagyon úgy néz ki, hogy az MMM a pártokból kilépettek gyűjtőhelye lesz. A vezetőségben főként az LMP a túlréprezentált (*Hadházy Ákos, Ábrahám Júlia, Elek István, Kaltenbach Jenő*), s ezért várható Szél Bernadett megjelenése is. *Hadházy Ákos* - minden bizonnyal önmaga hitelesítésére - előadta az ATV-ben, hogy jól ismeri Márki-Zay Pétert, sokat beszélgetnek is, mivel harmad-unokatestvérek, továbbá jól ismeri Hódmezővásárhelyt, mert a nagyszülei odavalók, s ő maga mindig ott nyaralt [\(ATV, 2018-08-17\)](#). Hisz épp ez a baj: ha már annyira jól ismeri mind a várost, mind annak polgármesterét, ugyanbizony miért indított az LMP képviselő-jelöltet a választásokon? Az az LMP, amelynek akkor ő volt az elnöke. Pont akkor, amikor Márki-Zay Péter győzelme oly sok embert reménységgel töltött el? Ha a választókerületben nem is volt túl sok esély egy ellenzéki győzelemre, Hódmezővásárhelyen le lehetett volna győzni Lázár Jánost. Ez világosan látszik az eredményekből. Lázár János alig-alig tudott győzni a saját városában, a nagyfokú győzelmét más településeken, főleg Makón szerezte. Óriási erkölcsi győzelem lett volna, óriási lelki erőt adott volna millióknak, ha a tulajdon fészkeben, Hódmezővásárhelyen vereséget szenved. Ez lehetett volna az a hógolyó, amely elindítja a lavinát. De ugye, az a fránya pártlista: többet ér, mint a Haza.

Az MMM mindhiába nevezi magát mozgalomnak, ugyanazt cselekszi, mint a pártokrata pártok: még tagsága sincs, de vezetősége már van. A vezetőket nyilvánvalóan nem a nem létező tagság választotta meg, hanem kijelölték saját magukat. Hiszen pontosan így született minden párt, maga a FIDESZ is. Ugyanúgy működnek, mint a FIDESZ vagy a Jobbik. Tanulságos példa a jobbikos vezetőtársuk, *Lengyel Róbert* egy mondata, amellyel azt indokolja, miért köszönt le a jobbikos Magyar Polgármesterek Közössége elnökségéről (MPK) [\(Alfahír, 2018. 05. 31.\)](#):

Az elnökösködést Vona Gábor Jobbik-elnök felkérésére vállaltam, úgy korrekt, ha a korábbi pártvezető távoztával én is átadom a helyemet.

Így megy ez: az elnököket nem választják, hanem felkérlik. Valakik: a nagyon-főnökök. Bizonybizony: **a legeslegjobb szándék mellett sem lesz más a politika.** Ezt a betonbiztos alaptételt az LMP-ből jött vezetőtársak biztonnal alátámasztják.

Nem jellemzően demokratikus felfogás az sem, hogy az MMM vezetői megmondanák azt is, hogy a legkisebb falvakig bezárólag ki indulhasson ún. ellenzéki jelöltként, aki még "hitelességi pecsétet" is kapna. A legkomolyabban [\(Azonnali, 2019. január 3.\)](#):

A támogatásunk elsősorban úgymond hitelességi pecsétet ad az adott jelöltnek. /.../ most még befolyással is lehetünk arra, hogy kik legyenek azok a jelöltek, akikről elkezdődnek az ellenzéki pártok közötti egyeztetések. /.../ Kisebb településeken az is elképzelhető, hogy a jelölő szervezet is a Mindenki Magyarországa lesz annak érdekében, hogy ne kelljen helyben a semmiből létrehozni egy egyesületet, aminek a színében indulhat a jelölt.

Jó tudni, hogy legalább a falvaknak megengedik, hogy ne pártokrata legyen a polgármesterük. De minek is az a hitelességi pecsét, ha előre bejelentetten kormánypárti politikusok is rajta lesznek a kiválasztottak eme listáján? Ők lesznek a "hitelesített fideszesek". A falvakban egyébként pontosan tudják, ki fideszes, ki nem, nem kell nekik ehhez semmiféle egyesület. Azt is tudják, hogy a "független" polgármester fideszes. A falvaknak inkább abban kellene segíteni, hogy a fideszes helyi hatalom ne kényszerítthesse az embereket megint arra, hogy a kormánypártra szavazzanak. De ehhez előbb kenyeret kellene adni nekik, mert szép dolog a szabadságharc, de attól még nem lesz télen tűzifa - a tűzifát meg nem az MMM, hanem a kormányhű polgármester adja. Ne tegyünk úgy, mintha nem tudnánk: számos helyen le kellett fényképezni a "helyesen" kitöltött szavazócédulát.

Kitűnik tehát az egyik szándékpontjuk: megismételni azt, amit a FIDESZ 2006-ban, az elvesztett választás után meg tudott tenni: az önkormányzati választásokon nyerni. Csak hogy az egy másik szituáció volt: akkor a regnáló miniszterelnökről derült ki, hogy hazudott a választóknak. Most meg az ellenzéki pártokról is. Akkor Orbán Viktor képes volt elhíttetni magáról, hogy már nem az, aki volt. Ezt még egyszer nem veszi be a társadalom.

Inkább hagynák békén a vidéket. Ha nem avatkoznának bele végre a pártok, a falvak a saját eszüktől is képesek lennének polgármestert választani, ahogy falu bíróját is képesek voltak egykoron. Ne tegyék legalább a falvakkal, amit Toroczkai László kedvéért tettek Ásotthalmon, legalább a vidéket hagyják békén! Tudjuk, hogy a FIDESZ sem fogja békén hagyni a falvakat, mert egyre fontosabbak, mert a falusiak a leginkább elnyomható, zsarolható, kényszeríthető emberek, akiknek semmilyen támasza nincs, akik senkihez sem fordulhatnak végtelen nagy bajukban, mert a faluban se pap, se tanító. **Csak a kegyetlen pártokrácia és társa: a kegyetlen kapitalizmus.** Ha segíteni akar a hazának, rájuk gondoljon Márki-Zay Péter!

A kutya, a szalonna meg a déjà vu [↑](#)

Vannak az MMM-ben olyan személyek is, akikről igazán nem könnyű elhinni, hogy kormányellenesek. Például *Lukácsi Katalin* vezetőtársuk nagyon KDNP-s volt még nem is olyan régen. Előtte meg fideszes, azelőtt meg MDF-es, az édesanyja viszont mindeközben az MSZP helyi vezetője. Természetesen mindenki változhat, akár Lukácsi Katalin is. Végeredményben csak elhitték róla KDNP-s korában, hogy ateista kommunista családból származván kereszténnyé és demokratává vált; bár ez érthető, hisz van a kormányoldalon ilyen más is: példának okáért Orbán Viktor. A kérdés csupán az, hogy elhisznek-e ilyesmit a választók is.

Mert hogy hangzik például ez a mondata [\(444.hu, 2017. április 10.\)](#)?

A Felházat is nagy áldásnak tartom, mert nagyon pozitív élményeket tapasztalunk meg, ahogy különböző felekezetekhez tartozó emberek együtt tudnak szeretni, Istent dicsőíteni. Nem a pártokban kell bízni, hanem a szívünkre kell hallgatni. Hallgass a szívedre, ne szavazz a Fideszre.

Amúgy szép lenne, ha nem tudnánk, mi az a Felház, ki annak a vezetője. Merthogy a Felház meg *Orbán Gáspáré*; Orbán Gáspár meg Orbán Viktor fia. Ami azt jelenti, hogy a miniszterelnök fia köréhez tartozó Lukácsi Katalin amúgy nyíltan a miniszterelnök ellen van. Nem lesz könnyű ezt majd a választópolgároknak előadni, de már próbálkoznak vele. Egyszerre két oldalról is: *Lukácsi Katalin* előadja, hogy egyrészt a Felház csak egyharmadában Orbán Gáspáré, kétharmadában viszont nem, továbbá *Orbán Gáspár* nem olyan "Orbán" - Orbán Gáspár is előadja, hogy bár ő "Orbán", de nem olyan "Orbán". *Lukácsi Katalin* így mondja [\(Magyar Hang, 2018. augusztus 19.\)](#):

A Tüskecsarnokba szervezett rendezvényhez készült videókampányban szólalt meg először együtt a három alapítószerző Ember Illés, Orbán Gáspár és Prekopa Donát. Azon az alkalmon látogattam el először a Felházra, és onnantól váltam rendszeres résztvevőjévé. /.../ Sokat ostromozzuk az állami propaganda összeesküvés-elméleteit, de az ellenzéki oldalon nekünk is megvannak a magunk összeesküvés-elméletei. Nem egy olyan feltételezésbe botlottam, hogy a Felház egy újabb kormányzati pénzmosoda vagy egyenesen a NER államegyháza lesz. Pedig a NER-t éppen azzal bonthatjuk le, ha az élet minél kevesebb területére engedjük beszivárogni a pártérdekek szempontjait. Gáspár a Felház alapítószerzői között csak egyharmad (!), és a rendezvénysorozat a népes önkéntes tábor nélkül nem működhetne. Anyagilag kis adományozók és nagyobb támogatók segítik. A nagyobb támogatók közül vegyesen található kritikusan még kormánypárti és csalódott, már kormánykritikus vállalkozó is. /.../ Az elmúlt hetekben két okból lángolt fel a vita a Felház körül. Orbán Gáspár részvétele miatt Erdogan beiktatásán, és a közösség tusványosi szereplése miatt. Orbán Gáspár valóban nem a közéleti szereplők tudatosságával jelenik meg a nyilvánosságban. A miniszterelnök gyermekeként ő nem is volt közszereplő, egy sokakat megmozgató keresztény brand, a Felház miatt azonban az lett. A Felház egyik alapítószerzőjeként már egy közösséget képvisel, amelynek értékeit figyelembe kell vennie szerepvállalásaiban. Ettől függetlenül a Felház nem azonos Orbán Gáspárral, ahogy Orbán Gáspár is több pusztán a miniszterelnök fiánál. Méltánytalan az apa miatt támadni egy tőle tudatosan függetlenül működő közösséget. Sőt, a kormánytal szemben kritikusoknak épp az a

feladatuk, hogy minél több kezdeményezést őrizzünk meg ebben a függetlenségben.
Adjunk esélyt a Felháznak!

Érdekes gondolat, hogy a NER-t pont azzal bonthatjuk le, ha felházasak vagyunk, meg a kormányellenzéknek épp az a feladata, hogy esélyt adjon a Felháznak. Ehhez képest az már csak dekoráció, hogy Orbán Gáspár Erdogan beiktatásán "csak" a miniszterelnök gyermekeként volt jelen. Hát pont ez az! Viszont nagyon fontos, hogy kiderült: a Felháznak "kritikus" kormánypárti és határozottan kormánykritikus nagytámogatói vannak. Azaz a kormány által kreált magyar nagytőkések támogatják, akik majd kormányellenzéki mezben fognak megjelenni. Ügyes. Tehát készül a nagy rendszerváltás a Felházon keresztül is. Orbán Gáspár viszont nem azt mondta, amit Lukácsi Katalin, hogy a Felház Orbán Viktortól független volna. Ő így fogalmazott [\(HVG, 2019. március 01.\)](#):

hvg.hu: Olyan intést nem kapott, hogy a miniszterelnök fiaként legalább ne legyen vezető, hogy ne legyen céltábla, ne irányuljon önre akkora figyelem?

O. G.: De, természetesen, főleg anyukámtól, ez ilyen anyai ösztön. Édesapám nagyon támogat, de *(nevet)* közben nem vagyok biztos benne, hogy annyira tudja, hogy mit csinálók – ez ugye nagyon más, mint hogy simán csak vallásos az ember.

hvg.hu: És nem akart vele részleteiben megismerkedni, hogy mi az, amivel foglalkozik, aminek alapítója, vezetője?

O. G.: De sokat beszélgetünk, én ezeket elmondom, elmesélem, vitázunk...

hvg.hu: Miben van vitája vele a Felházzal kapcsolatban?

O. G.: *(nevet)* Nekem úgy általában mindenben van vele vitám, ez egy ilyen apa-fiú viszony. Támogat engem, mint egy apa, de azért ez a radikalitás szerintem tud ijesztő lenni.

Tehát Orbán Viktor támogatja a Felházat. De ugyan miből gondolta volna bárki is, hogy nem így van? Viszont már itt az átmenet az apával vitatkozó "jó fiú" épülő mítoszához, amit keresztény köntösben ugyan, de meglehetősen durván is megfogalmazott:

Ebben Jézus elképesztően radikális volt egyébként, és érdemes hozzá visszatérni: ő ugye azt mondta, hogy aki nem gyűlöli meg apját-anyját, és nem lesz az én követőm, az nem lehet a tanítványa. Ennyi. Viszont, amikor teljesen Istenhez fordulsz, ebben az önátadásban, az ő szeretetével utána már sokkal jobban szereted őket és a körülöttes élőket.

Azt is megtudtuk, hogy kik azok a bizonyos nagytámogatók; helyesebben azt tudtuk meg, hogy nem fogjuk megtudni, mert titok:

<https://katakombablog.com/alapvetes>

hvg.hu: Egy éve azt mondták, szeretnék, ha a Felház a lehető legátláthatóbban működne, ezért a hamarosan elkészülő honlapon fent lesz minden szerződés. Sokat kerestem, de se honlap, se szerződés...

O. G.: Igen, a honlap sajnos nem indult el, ez egy hiányosság, amit szeretnénk pótolni. A szerződéseket viszont kicsit elhamarkodottan ígértük: ahol nem állami intézményekről van szó (néhány esetben a helyszínek fenntartói önkormányzatok vagy az állam), ott a másik félnek is kell nyújtanunk egyfajta diszkréciót, hogy a privát szférája ne sérüljön. De ettől függetlenül szeretnénk minél nagyobb transzparenciát – ez a hitelesség szempontjából nagyon fontos, hogy ha bárki ránéz, azt mondhassa, hogy igen, itt minden tiszta.

Nyilván közelebb állhat *Lukácsi Katalin*hoz a Felház karizmatikus gnoszticizmusa, mint a katolicizmus, amire pedig folyton hivatkozik; vagy akár a zsidó vallás, amire szintén hivatkozik, tekintettel a rabbiképzőn szerzett végzettségére. Olybá tűnik, mintha a Felház szelleme megérintette volna *Márki-Zay Pétert* is, legalábbis a Facebook oldalán a következőt posztolta [\(Facebook / Márki-Zay Péter, 2018. január 14.\)](#):

A mise végén gyermekeink együtt énekelték el az alábbi linken is meghallgatható NINCS MÁS ISTEN éneket:

"És hogyha Isten velünk,
ember mit árthat nekünk,
mert hogyha Te vagy velünk,
ki lehet ellenünk?"

Ha valaki esetleg nem tudná, miről van szó, közzétette a linket is [\(<https://www.youtube.com/watch?v=cec-ZImTy_E>\)](https://www.youtube.com/watch?v=cec-ZImTy_E). A versszöveg nem egy katolikus ének, hanem részlet az "Ez az a nap" elnevezésű ún. dicsőítő zenekar szövegéből, mely zenekar, illetve annak énekesei gyakran szerepelnek a Felházban. 2018 szeptemberében hatalmas közös rendezvényt is tartottak, amelyet a Felház vezetősége, így személy szerint *Orbán Gáspár* is videóban reklámozott [\(YouTube / Felház, 2018. szept. 1.\)](#). Mondhatni, *Márki-Zay Péter* szinte azzal kampányolt, hogy hívó katolikus, ez a dalidézet azonban nem a katolicizmushoz kapcsolja, hanem a karizmatikus gnosztikus Felházhoz. És ezáltal sajnos Orbán Gáspárhoz. Akárhogy is nézzük, bizony Orbán Viktor fiához.

Bárhogy is, arra mindenképpen számolhat az MMM, hogy *Lukácsi Katalin* behozza a fiatal KDNP-seket és a kiképzett felházasokat az új nem-párt pártba. Legalábbis nemigen lehet másként érteni a szavait [\(444.hu, 2017. április 10.\)](#):

Értem, még ha nem is fogadom el, hogy a 444 olvasótábora engesztelhetetlen gyűlölettel tekint a KDNP-re. Ettől még a szervezet tagjainak megvannak a maguk értékeik, amiket az ország javára lehet fordítani.

Akkor pedig aligha lesz itt rendszerváltás felházas és KDNP-s ifjakkal. Pluszban még számolni kell a Felház mögött álló nigériai *Chris Oyakhilome* vallási show business célú nemzetközi

<https://katakombablog.com/alapvetes>

szektahálózatával is. Úgyhogy lehet kezdeni a stadionokat építeni Hódmezővásárhelyen is, mert az ilyesféle szekták nem templomokban, hanem szinte kizárólag stadionokban lépnek fel.

Attól kell tartani, hogy az MMM vezetői valóban komolyan gondolják, amit a honlapjukon írnak [〈MMM / Kik vagyunk〉](#):

Meggyőződéssel valljuk: nem az fontos, hogy ki melyik oldalról jön, hanem az, hogy mindannyian egy BECSÜLETES, TISZTESSÉGES Magyarországot akarunk, amely valóban Mindenki Magyarországa lesz.

Bizony fontos, ki melyik oldalról jön. Feltéve, hogy valóban becsületes, tisztességes Magyarországot akarunk építeni. Ha megelégszünk a stadionépítéssel, akkor nem. Ennek viszont a kiszámítható vége az, hogy a kormánybukás után *Orbán Gáspár* is ott lesz köztük. Elvégre a fiúk nem felelősek az apák bűneiért, nem igaz?

Az, hogy hamarosan tömegelni fognak az MMM-ben a fideszesek és a KDNP-sek, sajnos egészen biztos. *Márki-Zay Péter* már olyan sűrűn beszél róla, hogy már szándékkal sem érthető félre [〈Azonnali, 2019. január 3.〉](#):

Tudnék mondani olyan fideszes politikust, akit támogatnék, de nem akarok nevet mondani, mert nem akarom ezeket az embereket zavarba hozni. /.../ Emberileg nekem nagyon sok fideszes politikus szimpatikus, akiknek szerintem nem a Fideszben lenne a helye.

Még egyértelműben, most már az egész FIDESZ-re mint párt is kiterjesztve [〈168 óra, 2019. február 19.〉](#):

... jobb egy vállalható fideszes, mint egy vállalhatatlan ellenzéki jelölt. /.../ mi nem önmagában a Fidesz ellen vagyunk, hanem az elmúlt 28 évben meghonosodott, megkérdőjelezhető politikai kultúra ellen. Ezen akarunk változtatni, és ebben akarunk megtisztulást elérni.

Nagyon világos e téren is a szándék: **a rendszerváltás forgatókönyvének megismétlése**. *Márki-Zay Péter* többször is rendszerváltásnak nevezte az esetleges kormányváltást, s lényege szerint afféle ellenzéki kerekasztalt szeretne a rendszerváltás levezénylésére. Vagyis az önjelölt pártokraták szűk rétege már megint eldöntene minden lényeges kérdést a nép helyett. Abban is a rendszerváltásra hasonlít, hogy megint megengednék az önjelölt pártokraták az állampártnak, hogy számos **kormánypárti pártpolitikus átmenekítse** onnan magát mint megtért ellenzéki. Hiszen már az MMM 12 alapítótagja között is van olyan politikus, aki egy bő éve még masszív kormánypárti volt (*Lukácsi Katalin*).

Márki-Zay Péter konkrétan emleget olyan bevonandó személyeket is, akik a jelenben is az Orbán-rezsim kiszolgálói [〈Azonnali, 2019. január 3.〉](#). Ilyen pl. *Próhly Gergely*, aki 2010-től két cikluson is át az Orbán-kormány államtitkára volt, majd a Petőfi Irodalmi Múzeum vezetője lett. Az, hogy volt egy pillanat, amikor kegyvesztettnek tűnt, még nem jelenti azt, hogy megváltozott volna. Egyébként

pedig nem is kegyvesztett, csak némi fideszes belháború dúlt, melynek lecsengése után ő lett a Habsburg Ottó Alapítvány vezetője. Köztudott, hogy az alapítvány a kormányé, valamint az is, hogy az alapítvány kapcsán igen sokrétű probléma merül föl (közpénz-probléma, bár nem elsősorban és nem kizárólag). Az Orbán-rezsimről pedig a jelen időkben is ez a véleménye [\(Magyar Narancs, 2019/5 \(01. 31.\)\)](#):

Az elmúlt években sokszor keltem az Orbán-kormány, az ország védelmére különböző külföldi tévétársaságok műsoraiban. Ezt most nyilván azért kérdezi, hogy megtudja, továbbra is így járnék-e el. Azt tapasztaltam, hogy iszonyatosan sok a fals információ és a leegyszerűsítés a magyar helyzet megítélésében. Egy részletekbe menő, a magyar rendszer visszásságait is elemző józan beszélgetésre szinte nincs is lehetőség, oly mértékben elcsúszott a politikai kommunikáció a leegyszerűsítő irányba. Amikor egy lélegzetvétellel említik Putyint, Erdoğant és Orbán Viktort, az voltaképp egy intellektuális erőfeszítéstől való menekülés.

Vajon Rétvári Bence mikorra várható az MMM-be, ha már a KDNP egyébként is képviselve van? Vagy jönni fog még *Gulyás Gergely* is, akihez Prőhle Gergely új munkahelye tartozik, s aki mindig is védte Prőhle Gergelyt? Nem kizárt, mert róla *Prőhle Gergely* így beszélt [\(Magyar Narancs, 2019/5 \(01. 31.\)\)](#):

Mi régóta jó viszonyt ápolunk, és hogy én az általa vezetett minisztériummal együtt dolgozom, akár kárpótlás ez, akár nem, szívesen teszem.

Márki-Zay Péter a masszív fideszesek közül másokat is meghívna. *Pokorni Zoltánt* és *Tarlós István* főpolgármestert többször is név szerint említette, mint akiknek meghatározó helye lehet(ne) a kormányváltás után, pontosabban az önkormányzati választásokon szerephez juthatnának. Nyilván mint az MMM támogatóit. Mindkét politikus fideszes, még akkor is, ha *Tarlós István* konkrétan nem tagja a FIDESZ-nek. A pártonkívüli pártokrata azonban jó régi trükk. *Pokorni Zoltán* sem egyszerű kerületi polgármester, hiszen 2014-ig a FIDESZ frakcióhelyettese volt; az, hogy kicsit háttérbe vonult, csupán arra utal, hogy több esze van, mint a többi fideszes pártokratának. Ettől ő még FIDESZ-pártokrata volt, s az maradt. Következően *Márki-Zay Péter* most már egyre nyíltabban orbánista politikusokat favorizál. Attól kell tartani, lesznek még jóval többen is.

A parlamenti ellenzék is elkezdte az **átmentést**. Szintén egy őspártokrata kapcsán, aki - bár nem fideszes volt, hanem mint *Lukácsi Katalin* - KDNP-s. Ő *Szalma Botond*, aki a KDNP budapesti elnöke volt, sőt *Semjén Zsolt* az országos alelnökséget is följánlotta neki. *Szalma Botond* szintén 2014-ben konfrontálódott nagy látványosan a saját pártjával, s világgá kürtölte, hogy a KDNP a FIDESZ csicskája, hogy túrhetetlen a kettős tagság, s hogy igazi KDNP-re van szükség. Afféle kereszténydemokratára. Hát persze: mindaddig ezek az aprócska problémák nem tűntek föl neki, ameddig a szokásos pártokrata belharcban nem veszített, s ki nem rakták a KDNP-ből. Mármint *Szalma Botond* összellenzéki polgármesterjelölt lesz Újpesten, támogatja őt az MSZP, a Jobbik, a DK, az LMP, a Momentum és a Párbeszéd. A kormányoldali fideszes jelölttel szemben - a

<https://katakombablog.com/alapvetes>

kormányoldali KDNP-st. Újpesten, a baloldali fészekben. Talán a baloldali pártoknak nincs baloldali jelöltjük egy baloldali kerületben? Lukácsi Katalint ugyan hová viszik, talán Csepelre?

A KDNP-vel egyébként is jó lesz vigyázni: Az EPP 2019. március 20-án felfüggesztette a FIDESZ EPP-tagságát, viszont a KDNP EPP-tagságát csudamód nem. Nem arról van szó, hogy véletlenül elfelejtették, mert pl. a két párt közös EP-listája miatt tévedésből egynek vették őket, s mert az EP-ben használt elnevezésből úgy tűnik, mintha egy párt lennének (National party: Fidesz-Magyar Polgári Szövetség-Keresztény Demokrata Néppárt). Az *Azonnali* című internetes lap megkérdezte az EPP sajtóosztályát (Azonnali, 2019. március 20.):

...miért csak a Fidesz néppárti tagságáról szavaznak, ha egyszer a KDNP is benne van a kormányban...

A válaszból kiderül, hogy pontosan tudják, két külön pártról van szó. Meg kiderül az is, hogy szándékkal hagyták ki a KDNP-t:

... a tizenhárom néppárti tagpárt kizárási indítványa kifejezetten csak a Fideszre irányult, így a vele kormányzó KDNP tagságáról nem szavazhatnak.

Ráadásul *Semjén Zsolt* kimondottan dicsekedik is a KDNP-párthonlapon, mondván, hogy ők bizony az EPP teljes jogú tagjai, nincsenek felfüggesztve, s továbbra is képviselik, amit eddig is képviselt a FIDESZ, hovatovább még küzdenek is a FIDESZ-szel közös céljaikért (KDNP, 2019. március 21.):

A KDNP marad az Európai Néppártban - és küzd a kereszténydemokrata célokért

A mi célunk az, hogy maradjunk a Néppártban (EPP) és a Néppárt visszatérjen az alapító atyák értékeihez, ami a keresztény civilizáció és a nemzetek Európájának a gondolata – mondta *Semjén Zsolt* az *ATV.hu*-nak, hozzátéve: „a jelenlegi helyzetben nagy hit kell a Néppárthoz, de nekünk nagy a hitünk”.

Arra, hogy ez az a helyzet, amikor arról folyik a vita, hogy a Fidesz tagságát felfüggesztik, *Semjén Zsolt* azzal reagált: „Csigavér, mi maradunk, aztán pedig meglátjuk.”

A KDNP tagja és tiszteletbeli elnöke, valamint régi FIDESZ-tag *Surján László*, az EP volt alelnöke nem átalotta leírni még ezt a hihetetlen zöldséget is (MKDSZ, 2019. March 22.):

Orbán Viktor személyes sikere, hogy ebben a csatában nem bevándorláspárti liberális ellenfelei győztek. A *Financial Times* utasításai nem érvényesültek, a kizárási indítványt az elnökség elő sem terjesztett. A tagság felfüggesztése pedig elbukott azon, hogy Orbán bejelentette, felfüggesztés esetén azonnal elhagyja a Néppártot. Így azután lényegében mindenki elfogadta azt, amit az elnökség javasolt, hogy egy ilyen komoly vádat, ami egy sikeres, sőt a legsikeresebb párt kizárására irányul, megbízható, tekintélyes embereknek meg kell vizsgálni, amihez elfogadták azt a Fidesz által

felajánlott módosítást, hogy e három tagú bizottság munkájának végéig a párt - saját döntése alapján - nem vesz részt a Néppárt munkájában.

Ezzel a KDNP meghazudtolta azt a pártszövetséget, amelynek csudamód tagja maradt, s amely egészen más tartalmú közleményt tett közzé ([EPP, 20 March 2019](#)):

FIDESZ membership suspended after EPP Political Assembly

Following a vote in the European People's Party (EPP) Political Assembly, the membership of Hungarian party Fidesz has been suspended with immediate effect (190 in favour, 3 against) after a decision of the EPP Presidency together with Fidesz. The suspension entails that Fidesz will no longer be present at any party meeting, nor have speaking time, nor voting rights, nor the right to propose candidates for posts.

Úgyszint csudamód sem az EPP-ben, sem az EP-ben, sem az egész EU-ban egy szót sem szólnak a KDNP-ről. Holott nyilvánvalóan kormánypárt, s nyilvánvalóan a FIDESZ-szel közösen tették, amit tettek. Az sem tűnt fel az EPP-ben senkinek, hogy a FIDESZ-KDNP közös tagság bevett gyakorlat, hogy egy FIDESZ-tag egyben KDNP-tag is, következően ugyanazon politikust csak mint fideszest érinti a felfüggesztés, de mint KDNP-st nem. Tényleg senki sem tudná az EPP-ben, amit egyébként mindenki tud, hogy a KDNP mintegy kétharmada FIDESZ-tag is? Hogy ki "csak" fideszes, ki "csak" KDNP-s, ki FIDESZ-KDNP-s, valóságos rejtély. Az legalább tudható, hogy pl. *Hölvényi György* EP-képviselő biztosan a KDNP képviselője, de az már nem, hogy egyben fideszes-e. A maradék 11-ről pedig semmit sem tudunk, pl. tudhatatlan még az is, hogy *Tótkés László*, aki mégiscsak református püspök, tagja-e a KDNP-nek is. Az tehát egészen biztos, hogy *Hölvényi György* nincs semmiféle EPP-felfüggesztés alatt, de vajon a többi 11-et érinti-e ez bármiben is egyáltalán? És vajon a 2019-es EP-választáskor bejutó kormánypárti képviselők között lesz-e olyan, aki "csak" fideszes, akit egy kicsit is érinthet az EPP-féle felfüggesztés? Ha végül kizárják az EPP-ből a FIDESZ-t, de a KDNP bennmarad, lesz-e olyan kormánypárti politikus, aki tényleg nem lesz tagja az EPP-nek? Na és a legfőbb kérdés: *Orbán Viktor* KDNP-tag is? Mert ha igen, akkor nincs értelme a FIDESZ-t sem felfüggeszteni, sem kizárni.

Lázár Jánost például biztosan nemigen zavarja a FIDESZ EPP-felfüggesztése, mert ő is kettős tag: egyrészt FIDESZ-tag, másrészt 2002-től tagja a "Magyar Kereszténydemokrata Szövetség"-nek (MKDSZ). Az MKDSZ a KDNP része és pártelit-keménymagja, az orbánista puccsal tönkretett eredeti KDNP-ből kiváltak hozták létre, hogy a maguk orbánista klikkjét hazug mód KDNP-nek nevezhessék. Ez a mostani KDNP ugyanis köszönő viszonyban sincs az eredeti, valódi KDNP-vel, csak a nevét bitorolja. Nem más ez, mint az eredeti KDNP-ből sikertelenül kizárni próbált *Surján-féle orbánista szárny*.

Láthatóan az sem probléma sem az EPP-ben, sem az EP-ben, sem az egész EU-ban, hogy a magyar kormány második emberét, a miniszterelnök-helyettest úgy hívják, hogy *Semjén Zsolt*. *Semjén Zsolt* pedig nem pusztán egy futottak-még kategóriájú kormánytag: egyrészt a KDNP elnöke, másrészt

minden bizonnyal nyilvános vagy titkos FIDESZ-tag is, hiszen a 2002/2006-os ciklusban a FIDESZ-frakció tagja volt. Semjén Zsolt mint FIDESZ-tag fel van függesztve, de mint KDNP-pártelnök nincs felfüggesztve. Úgy tűnik, az is elkerülte mindenki figyelmét, hogy *Semjén Zsolt* legeslegjobb barátját meg úgy hívják, hogy *Bayer Zsolt*, aki meg agyonreklámozottan *Orbán Viktor* legeslegjobb barátja. Bayer Zsolt egyik komolyabb pápágyalázásával kapcsolatban még azt is megtudtuk, hogy Semjén Zsolt és Bayer Zsolt barátsága a sírig tart. Ahogy azt a Szentatya gyalázójáról a nagyon-katolikus *Semjén Zsolt* kifejtette a parlamentben ([Parlament, 193/78. \(2016.12.05.\)](#)):

Személyes vonatkozásban pedig: gyerekkorában Bayer Zsolt mellettem ült az iskolapadban. Mellettem fog állni a halálos ágyamon is. Én Bayer Zsoltot sosem fogom megtagadni. Önöknek, a Szocialista Pártnak csak azt kívánom, hogy legyen legalább néhány olyan ember, olyan publicista az önök holdudvarában, aki magyarságban és tehetségben megközelíti Bayer Zsoltot.

A KDNP tehát tovább garázdálkodhat, hazudhat a saját pártcsaládjáról, az EPP-ről, ami nemigen jelenthet mást, minthogy ő lenne a FIDESZ utáni világ orbánista párttalaléka. Kísértetiesen hasonlít ez arra, mint amikor a rendszerváltáskor Európa azt akarta, hogy úgy szűnjön meg a kommunista állampárt, hogy megmaradjon. Akkor ehhez az antidemokratikus praktikájához partnereket talált idehaza. Bőven is sokat.

Mivel itthon is a KDNP úgymond kiugrott tagjait kezdték el futtatni, több jel is arra utal, hogy **politikai szándék van a KDNP átmentésére**, esetleg a kormányon tartására is valamilyen ellenzéki-KDNP koalíciós kormányban. Holott a KDNP - ha lehet ilyet mondani egyáltalán - még sötétebb, mint a FIDESZ. A szálak pedig egyenesen *Orbán Viktor*hoz vezetnek, pl.: 1) EPP-szál: KDNP → Semjén Zsolt → Bayer Zsolt → Orbán Viktor; 2) MMM-szál: KDNP → Lukácsi Katalin → Felház → Orbán Gáspár → Orbán Viktor.

A rendszerváltás másolása kitűnik abból is, hogy a szándék szerint az állampárt - ahogy Márki-Zay Péter a FIDESZ-t nevezi - **mint párt is átmentésre fog kerülni**. Netán nem a saját nevéen marad meg, hanem úgy, mint a rendszerváltáskori állampárt: akkor a diktatórikus MSZMP-ből hirtelen demokrata MSZP lett; most majd a diktatórikus FIDESZ-ből lesz valamilyen nagyon-demokrata párt, melyről szintén azt fogja mondani a teljes régi-új politikai elit, hogy "*ez a párt már nem az a párt*". Ne legyenek az ellenzéki pártokraták annyira biztosak abban, hogy ezt a szemfényvesztést a nép megint beveszi!

Akkor, a rendszerváltáskor, az volt a szlogen, hogy "*kommunista kutyából nem lesz demokrata szalonna*". Úgyhogy ezt a kutya és szalonna kérdéskört tisztázni kéne, mielőtt hozzákezdünk az újabb rendszerváltáshoz.

Kizökkent az idő

A pártokrácia nemcsak a nép, azaz a választók tudta nélküli háttéralkukat teszi lehetővé, hanem ráadásul még a népet egészen nyíltan, teljesen törvényesen is kizárhatja a hatalomból. A komolyabb hatalmat ígérő választásokon kizárólag pártok indulhatnak, ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a nép egyszerű fia biztosan nem. De a legmagasabban képzett akadémikus sem - ebben legalább abszolút demokratikus: egyenlően ki van zárva mindenki. Köztudomásúan ilyen nálunk az EP-választás. De ilyen az országgyűlési választás is, hiszen nyilvánvaló, hogy pártlistára csak oly módon lehet szavazni, ha a választó pártra szavaz. Egyéni körzetben elméletileg indulhatna ténylegesen független magánszemély is, azonban vajmi kevés esélye lenne, hiszen még szórólapokat sem tudna osztogatni, nemhogy plakátokat kirakosgatni. Látjuk persze, hogy kitalálmányozták nemcsak a nem-párttag pártembert, hanem a párt által nem-támogatott párttámogatottat is. De ettől a valóság nem lett szebb: a valóban független magánszemélynek esélye sincs. Kivéve, ha sok pénze van. Ezzel megint odajutunk, hogy csak a gazdagok által finanszírozott pártok, vagy gazdagok által támogatott magánszemélyek, vagy maguk a gazdagok szállhatnak versenybe a politikai hatalomért. De ha ez így van, akkor minek ez a sok hókuszpókusz? Rengeteg közpénzt fölemészt, rabolja az időnket, megzavarja a nyugalmunkat, s nem utolsó sorban összeveszít bennünket egymással. Pedig a végeredménye mindig ugyanaz: a gazdagok által finanszírozott pártok megszerzik a hatalmat, majd a saját érdekükben és a finanszírozóik érdekében használják. Az már eszükbe sem szokott jutni, hogy mi, a nép is finanszíroztuk őket, következően a mi érdekeinket is nézniük kéne. A nép, amely egy másodpercre hatalmasnak érzi magát, amikor a szavazófülkében azt képzei, hogy bármit is befolyásol a voksa, rezignáltan veszi tudomásul, hogy ez nem így van. Egyszerűen hihetetlen, hogy újra és újra el lehet ezt játszani velünk! Ugyan meddig lehet elhítenni a polgárokkal, hogy demokrácia az a rendszer, amit nevezhetünk bárminek, csak éppen demokráciának nem?

Abban megegyezhetünk, hogy **a pártokrácia a pártok uralma**. Ez ugyan nem azt jelenti, hogy mindegyik párttag uralma, de azért többé-kevésbé helyi szinteken is kitolják a párttagok a hatalomból a pártonkívülieket, azaz magát a népet. Hogy kb. hány párttag lehet az országban, nem tudható, mert a pártok meg nem mondják ezt a bűvös számot. Most gondoljuk el, hogy egy picinyke faluban létrejön egy árvácskaültető faluszépítő civilszervezet! Annak hajszálpontos tagnyilvántartással kell rendelkeznie, kapásból meg kell tudnia mondani, hány tagja van. Bárki kérdezi, mert egy egyesület adata nem lehet titkos. Ha nem tudja megmondani, a hatalom úgy megbünteti, hogy nem marad pénze palántára. Próbáljuk csak megkérdezni a pártokat! Nekik nem kell megmondaniuk. Pedig az árvácskaültetők a saját kis pénzükből léteznek, a pártok meg a miénkből.

Amikor még a pártokrácia zászlaja jobban állt, még valahogy tudni lehetett, hogy kb. hány párttag van az országban. 2015/2016-ban talán még volt cca. 90 ezer párttag, melynek kb. fele a kormánypártokhoz tartozott ([Blikk, 2015. június 13.](#); [Index, 2016.07.27.](#)). De a párttagok száma már ekkorra is iszonyú erővel csökkent, pl. az MSZP-nek 2011-ben még 31.286 tagja volt

⟨[Index,2011.07.02.](#)⟩, 2015-ben már csak 20 ezer, 2016-ban pedig a jóindulatú becslések szerint is legfeljebb 15 ezer. Tehát az MSZP esetében nem egészen 5 év alatt kevesebb mint felére csökkent a taglétszám. De mára már ez a szám sem igaz, Szanyi Tibor egy elejtett szavából arra lehet következtetni, hogy az MSZP-nek 2018-ban 3-4 ezer tagja volt. A *Jobbik* taglétszáma teljes káoszt mutat: 2016-ban 17 927 tagot mondtak a Népszabadságnak, mostanra viszont a vezetői közül van, aki 20 ezret, van, aki 15 ezret, van, aki 5 ezret mond. Ha viszont a 2016-os évre mondott taglétszámot nézzük, s csupán havi 100 Ft tagdíjat tételezünk fel, akkor az 21.512.400 Ft éves tagdíjbevétel jelentene. Ezzel szemben nagyjából e tájban cca. 4,2 millió forint volt az éves tagdíjbevételük, ami csak havi százforintos tagdíjjal számolva is mindössze 3.500 tagot jelent. Úgyhogy erősen vélhető, hogy nincs még 5 ezer tagjuk sem. A *DK* taglétszáma is zavaros: a párt saját közlése szerint a *DK*-nak 2016-ban 10 876 tagja volt, de ugyanerre az évre a beszámolójukban mindössze 23.592.000 forint tagdíjat jeleztek, holott havi ezer forint tagdíjat szednek ⟨[DK/Beszámoló,2016.](#)⟩. Havi ezer forintos tagdíjjal számolva azonban csak 1966 tag jön ki. A 2018-as költségvetésükben már csak 23 millió tagdíjjal kalkuláltak, miből egyrészt az következik, hogy a taglétszámuk két év alatt csökkent, vagy legalábbis nem növekedett, másrészt az is, hogy sosem volt nekik tízezer fölötti. Úgyhogy nem kizárt, hogy valójában nincs több tagjuk mintegy 2 ezernél. 2016-ban az *LMP*-nek 1756, az *Együttnek* 729, a *Párbeszédnek* mintegy 300, a *Liberálisoknak* néhány tucat tagja volt. Az *Együtt* azóta megszűnt, az *LMP* gyakorlatilag szétesett, úgyhogy mára már e kisebb pártoknak nemigen lehet összesen még 2 ezer tagja sem. A *Momentum* azt állítja, hogy 4 ezer tagja van, ami elég hihetetlenül hangzik, mert ez több mint duplája az *LMP* fénykorában lévő taglétszámának, s megközelítené a *Jobbik* valószínűsíthető taglétszámát. Ennyi taggal már parlamenti pártnak kéne lenniük - de nem azok. Összességében az látszik, hogy az ellenzéki pártoknak mindösszesen maximum 20-35 ezer tagjuk van. De a valóságban ennél inkább jóval kevesebb.

A lehető legzavarosabb a *kormánypártok* taglétszáma. A zavar legfőbb oka az, hogy az alapszabályaik lehetővé teszik a kettős párttagságot, aminek az a következménye, hogy a *KDNP* tagjainak nagy többsége egyben *FIDESZ*-tag is, tehát nem lehet a *KDNP* taglétszámát önállóan, pluszként számolni. 2011-ben a kormánypártok közlése szerint a *FIDESZ*-nek 40.320, a *KDNP*-nek 15.500 tagja volt. Hogy ez utóbbi hogy jött ki a *KDNP*-nek, rejtély, mivelhogy 6 millió forintos tagdíjbevételük volt a havi 300 Ft-os tagdíjból. Valamint rejtélyes az is, hogy egyáltalán mit értenek "tag" alatt, mert ugyanekkor közölték, hogy valójában 8.100 aktív tagjuk van ⟨[NOL, 2011. máj. 14.](#)⟩. Mármost 6 millió forint éves tagdíjbevétel 1666 tagot feltételez, mely létszám fényévekre van nemcsak a 15.500 tagtól, hanem a 8.100 tagtól is. 2015-ben úgy nyilatkoztak, hogy a *FIDESZ*-nek 35 ezer, a *KDNP*-nek 8.100 tagja van; eszerint a *KDNP* kedvelheti 8.100-as számot, hiszen 4 éven át a taglétszámuk egy fővel sem változott. *Orbán Viktor* viszont nem olyan rég azt mondta, hogy a kormánypártoknak majdnem tízezer tagja van. Tudjuk, hogy amit mond, abból gyököt kell vonni, különösen, ha számokat említ. A majdnem tízezer a kerekítés szabályai szerint jelenthet ötezer-egyert is, de lehet, hogy 9.999. A közel tízezer majdnem negyede annak, mint amit egyébként mondani szoktak a taglétszámukról. Lehet, hogy *Orbán Viktor* azért mondott lényegesen

kevesebbet, mert van a kormánypártoknál egy sajátos "támogató tagság" is, ami nem azonos a szokásos pártoló tagsággal, mivel a támogató tagoknak nemcsak aktívnak nem kell lenniük, hanem még tagdíjat sem kell fizetniük ([FIDESZ/Alapszabály](#)). Hogy az ilyen támogató tag ugyan-bizony miféle tag, s azon kívül, hogy aláírt egy belépési nyilatkozatot, ugyan mit csinál, kigondolhatatlan. Úgy tűnik, hogy ez inkább egy statisztikai célú létszámnövelési trükk. Ilyesformán teljesen tudhatatlan, hogy ezek a sajátos támogató tagok milyen arányban vannak a közölt taglétszámban. A tagdíjbevételekből sem lehet megsaccolni, hogy hány tagjuk van, mert az alapszabályuk előírja, hogy a prominensebb személyek - a kormánytagoktól és a képviselőktől kezdve a kisebb önkormányzati képviselőig és a megyei elnökökig - tagdíjkiegészítést tartoznak fizetni, ennek összege azonban kideríthetetlen. A sima tagdíj manapság már 500 Ft körül lehet; azért "körül", mert nem lehet biztosra tudni, hogy a valóságban tényleg ennyi-e. Továbbá a tagok fizethetnek a minimálisnál nagyobb tagdíjat is. A FIDESZ-nek 2017-ben 224.533.613 Ft tagdíjbevétele volt, ami nem kicsit különleges, tekintettel a 3 Ft-ra ([FIDESZ/Pénzügyi kimutatás, 2017](#)). Ha feltételezzük, hogy a prominens személyeiket is beleértve átlagban mindenki havi 500 Ft-ot fizetett, akkor 37.422 tag jön ki. Ha a KDNP taglétszáma folyamatosan 8.100, s ezt a számot még el is hisszük, valamint a tagoknak legalább egyharmadáról feltételezzük, hogy nem tagjai egyben a FIDESZ-nek is, akkor mintegy 2.700 "tisztán" KDNP-tagot tételezhetünk fel. Mindez Orbán Viktor szavait is figyelembe véve azt jelenti, hogy a két kormánypártnak valahol 9.999 és 40.000 között van a taglétszáma, vagy más szempontból kiindulva 5001 és 35.000 között. Elég tág intervallum.

A taglétszámok nem föltétlenül azért zavarosak, mert a pártok valótlán adatokat közölnek, hogy magukat jelentős erőnek tüntessék fel, hanem nem kis részben azért is, mert maguk sem a valós adatokból indulnak ki. Leegyszerűsítve: kétféle párttag van: 1.) az ún. aktív párttag; 2.) a passzív párttag. Ez utóbbi valójában nem párttag, csak egyszer kitöltött egy jelentkezési lapot, miáltal felvették a párttagok közé, de ő maga többé nem foglalkozik a párttal. Általában az ilyen nem-párttag párttagokat még csak nem is zárják ki, azaz akár évtizedekig is benne lehetnek a létszámban. Ennek intézményesített variánsa a kormánypártok sajátos támogató tagsága, amely már eleve passzív tagságot jelent, s csupán statisztikailag növeli a taglétszámot. Jellemző példa még az MSZP említett óriási taglétszám-csökkenése is. 2011-ben, amikor az MSZP taglétszáma hivatalosan 31.286 volt, egy pártszavazás kapcsán kitört a belháború, mert az adott kérdésben a tagság 25%-ának azonos szavazatára lett volna szükség, azonban ehhez mintegy 100 fő szavazata hiányzott ([Index,2011.07.02.](#)). Ennek kapcsán tagrevíziót tartottak, s kiderült, hogy a taglétszám még a fele sincs a hivatalosnak. Tehát valójában nem ezután csökkent le a létszám, hanem igazából addig sem volt annyi.

Ha a feltételezhető legmagasabb számokból indulunk ki, azt mondhatjuk, hogy jelenleg (2019-ben) az egész országban legfeljebb 70 ezer párttag van (de a valóságban ennek inkább csak a fele). A legutóbbi választásokon, 2018-ban a magyarországi választópolgárok száma 7 933 815 fő volt. Ha 70 000 párttaggal számolunk, akkor megállapíthatjuk, hogy a választópolgárok 0,88%-a párttag, ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a választópolgárok 99,12%-a nem párttag. A politikai hatalomból azonban ez a 99,12% teljesen ki van zárva. Illetve egy csekély számú, statisztikailag

nem szignifikáns réteg a háttérből gyakorolja a politikai hatalmat, de a számuk az összképen sokat nem változtat. Legfeljebb az mondható, hogy **a teljes jogú polgároknak "csak" a 99%-a van kizárva a politikai hatalomból.**

Így volt ez például ezer évvel ezelőtt is, csak akkor nem demokráciának hívták a rendszert. Igaz, hogy nem Magyarországon volt így, mert nálunk - a lengyelekhez hasonlóan - nagyon magas százalékot tett ki a szabad emberek száma, s a szabad emberek részt vettek a politikai életben. Nem csak a főnemesek, köznemesek, kisenemesek, hanem a városi polgárok is, a szabadsággal rendelkező népcsoportok is. Hogy pontosan mennyi volt a politikával foglalkozható emberek száma, mondjuk, az Árpád-korban, nem tudható, viszont megbecsülhető, hogy kb. a társadalom 30%-a tartozott ehhez a kiváltságos réteghez. A XXI. századra sikerült elérni, hogy az arányuk még 1%-ot se érjen el. A számok tények. A tények makacs dolgok. Már csak a számok miatt is nevezhetjük a modernkori többpártrendszert bárminek, csak demokráciának nem. Helyesebben: pontosan megvan erre a szó: úgy hívják, hogy diktatúra. Csak nem egy párt diktatúrája, hanem **a pártok diktatúrája.**

A pártokrácia pl. Németországban nem okozhat akkora lelki problémát, mint nálunk. Egyrészt, mert ott a pártokrácia hagyott némi teret a demokráciának, másrészt mert ott nagyon szűk volt a kiváltságos réteg, s az ún. második jobbágység kialakulásával nagyjából megközelíthette a mi mostani arányunkat. De mi, magyarok, nehezebb helyzetben vagyunk, mert tőlünk még a levegőt is elvette a pártokrácia, holott a szabadság a lelkünkbe van írva. Ez az - az ősi szabadságunk elvétele -, ami akkora frusztrációt okozott a társadalomnak, mint az ezzel párhuzamos elszegényesítés. Ha pl. egy őrségi falura gondolunk, amelyben egykor büszke, szabad emberek laktak, saját kis birtokkal, politikai jogokkal, valódi önkormányzattal, most meg jogfosztott, nincstelen szegényemberek ténferegnek bennük, megértjük a tragédiánkat. A kérdés az: **akarjuk-e, hogy továbbra is így legyen?**

A pártok belső működése is nyilvánvalóan antidemokratikus. A pártvezetőség nem azért lesz pártvezetőség, mert úgy akarják a párttagok, hanem mert kijelölik saját magukat. Jellemző példa, hogy Toroczkai László nem azért lett a Jobbik alelnöke, mert a párttagok így akarták, hanem azért, mert Vona Gábor alelnökké tette. De például ugyanezt mondta a nagyon-liberális *Eörsi Mátyás* a nagyon-liberális Liberális Internacionáléről is ([HVG, 2019. február 25.](#)):

Ennek az illetőnek Otto Graf Lambsdorff az atyai mentora volt, és az illetőből Otto Graf Lambsdorff csinált a Liberális Internacionáléban alelnököt is. Az illető ma is aktív politikus, de még mennyire az! Orbán Viktornak hívják.

Vagy itt van pl. a szintén nagyon-liberális és nagyon-demokrata DK, amely Gyurcsány Ferenc feleségét tette az EP-választási listája élére, ilyesformán a párt inkább hasonlít egy családi gebinre, mint demokratikus pártra. Pont ilyesmi volt a vád a Csurka István vezette MIÉP ellen is, mármint hogy a párt egy családi vállalkozás. Az MSZP EP-listáján is azok vannak, akik magukat tették a listára, s még az sem számít, hogy bizony a személyük nagyon sokat árthat a pártjuknak. Ráadásul

az MSZP két olyan pártot is bevitt a listáján az országgyűlésbe, amelyet a választók egészen biztosan nem engedtek volna a parlamentbe: a Párbeszédet és a Magyar Liberális Pártot. Bár ez utóbbiban nem sok köszönet volt.

Ezek az antidemokratikusan működő szervezetek éppen az antidemokratikus felfogásukból következően indítatást éreznek arra, hogy a nép helyett és a nép megkérdezése nélkül, viszont a nép nevében beszéljenek, tevékenykedjenek, szövetségeket kössenek stb. Vannak köztük számosan olyan pártok is, amelyeknek a támogatottsága nem is mérhető, tehát nem is áll mögöttük szinte senki.

Kamupártok tündöklése és nyomorultsága [↑](#)

Az antidemokratikus pártokrata módszer lényege az, hogy egy néhány főből álló csoportosulást a média nagyon felkap, abból néhány személyt akár pozitívan, akár negatívan beállítva, de agyonreklámoz, miáltal az a látszat keltődik, mintha jelentős szervezetről lenne szó. Ezzel megalkotódik a **médiapárt**, ami egy ún. **kamupárt**. Azzal a különbséggel, hogy mivel jól bereklámozott, nagy eséllyel elérheti az állami párttámogatáshoz szükséges küszöböt, vagyis megszerezheti az áhított pénzt. A média ilyesmit a maga eszétől nyilván nem tesz, ehhez igen jó kapcsolatok és igen sok pénz szükségeltetik. Ilyen kamupárttal teli van a magyar politikai élet, e pártok tagjai közül többen országgyűlési képviselők is; e pártok közös jellemzője, hogy maximum néhány tucat tagjuk van, s támogatottságuk 0-1% közötti.

Majd e jelentéktelen szervezet további sorsa leginkább attól függ, hogy a szervezetet valójában ki hozta létre, illetve kinek a befolyása alá került. Ha *Orbán Viktor* áll mögötte, akkor három lehetőség van: 1.) a kamupárt vagy semmiféle ellenzéki összefogásban nem lesz benne, önállóan fog indulni a választásokon, hogy az Orbán-rezsimet ellenző választókat még jobban meg tudja osztani; 2.) vagy megpróbál szövetségkötésekkel beépülni az ellenzéki pártok közé, s ott vezetős szerepre jutni. A 3.) lehetőség a KDNP formátum, ami jutalmul a kormányzásig vezet.

Az **Orbán-féle kamupártnak** a legjobb példája a *Momentum*, amely abszolút jelentéktelen csoportosulás volt, mindössze tízen alapították. Az alapítók feltehetően még komolyan gondolták, hogy tenni akarnak a hazáért valamit, nekik még lehettek elveik. Aztán a Momentum a semmiből hirtelen ismertté vált, a vezérkar kicserélődött, s átvette a vezetést a masszív ősfideszes családból származó, felső középosztálybeli *Fekete-Győr András*. Ezzel párhuzamosan elindították a *NOLimpiát*, azaz a budapesti olimpia elleni népszavazási cirkuszukat, amit a média rendkívül fölkapott, minek következtében országos hírvérek lettek. Lehet, hogy Budapestnek valóban az az érdeke, hogy ne Budapest rendezze meg az olimpiát, de az biztos, hogy Orbán Vikornak az volt az érdeke, hogy ne kelljen megrendeznie. Tudniillik nem volt rá pénz, esély meg még annyi sem, az elhamarkodott ötlet csak a Viktor-hívők nemzeti érzéseinek felturbózásáért született, s ki kellett szállni oly módon, hogy ne kelljen önként visszalépni. Azaz ne kelljen megmondani a hívőiknek,

hogy "hazudtunk". A maroknyi kis Momentum-csapat néhány hét alatt - 2017 január 19. és 2017. február 17. között - összegyűjtött 266 151 olimpiaellenes aláírást, ami még akkor is képtelenség, ha legalább ezer aktivistájuk volt (de még a tizede sem volt). Bár a végére már a baloldali parlamenti pártok is segítettek, de ilyen mennyiségű aláírás begyűjtése még országos népszavazások esetén is lehetetlen ennyi idő alatt, itt meg csak budapesti aláírásokról van szó. Élő példa a képtelenségre, hogy pl. a bérplafon ügyében Kész Zoltán nem volt képes az egész országban még 169 ezer aláírást sem összegyűjteni, vagy hogy a földtörvény ügyében Gőgös Zoltán az egész országban mindössze 226 ezer aláírást gyűjtött össze. Hadházy Ákos az Európai Ügyészséghez való csatlakozás igen lényeges ügyben 2018. július 19. és 2018. december 20. között, azaz 5 hónap alatt mintegy 380 ezer aláírást gyűjtött össze az egész országban, holott ő közismert személy, és komoly aktivista hálózat segíti. Ez azt jelenti, hogy Hadházyék átlagosan havonta mintegy 76 ezer aláírást tudnak összegyűjteni országosan - Fekete-Győr Andrásék pedig ennek mintegy három és félszeresét csak Budapesten. Ebből vagy az következik, hogy *Fekete-Győr András* zsenibb a zsenibbnél, s ő a legnagyobb politikus a rendszerváltás óta, vagy az, hogy az aláírásgyűjtést profi hálózat végezte. A legprofibb, legerősebb, legirányíthatóbb, bármikor, bármire mozgósítható hálózata pedig Orbán Viktornak van. Van neki még Kubatov-listája is, amely alapján pontosan tudja, kik gyűlölik a rendszerét, azaz hova kell becsöngetni egy Orbán-ellenesnek tűnő aláírásért. Orbán Viktor, aki szereti a végsőkig feszíteni a húrt, szereti átlépni az ún. piros vonalat, aki soha semmiben sem vonul vissza, most rögtön visszavonult. Ő, aki majd a rabszolgatörvény kapcsán csakazértis még jobban bekeményít, most elfúló hangon közölte a népével, hogy álmogyilkosság történt, álságos új SZDSZ-esek megölték az álmát, megölték a nagy magyar álmot. Visszavonják az olimpiai pályázatot, hogy megmentse a nemzetet a szégyentől, hisz ezek után egyetlen voksot sem kapna a Nemzetközi Olimpiai Bizottságtól ([Kossuth Rádió, 180 perc, 2017. február. 24.](#)). A baloldalon mennybement Momentumnak sikerült is a 2018-as országgyűlési választásokon 175 229 szavazatot megszereznie, azaz ennyit elvennie az esélyes ellenzéki pártoktól. Azért ez csaknem százezerrel kevesebb, mint amennyi aláírás pillanatok alatt összejött neki csak Budapesten. Úgy látszik, még sincs akkora saját aktivista hálózata. Viszont - mint az 1%-os támogatottságra levitt küszöböt bőven elérő párt - máris kaphatja a párttámogatási pénzeket. Azaz kap jócskán a közpénzből. Most már a pénzzel is megerősödött *Momentum* minden bizonnyal erőteljesen el fog indulni az ellenzéki pártok felé - amelyek egy része, úgy tűnik, hisz neki -, hogy egy ellenzéki pártszövetségben szép lassan átvegye a vezető szerepet.

A másik **média-kamupárt** típust valószínűleg nem Orbán Viktor hozza létre; ezek a pártok a saját eszűktől próbálják kinyújtani a kezüket a hatalomért és a pénzért. Az ilyen kamupárt közös listát indít egy jelentősebb, régről ismert párttal, miáltal megerősödik az a látszat, hogy jelentős szervezetről van szó. De ezt a lényegileg médiapártot így sem támogatja senki, viszont valakik úgy döntöttek, hogy számottevő erőt csinálnak belőle. A senki által nem támogatott párt közös listán lévő képviselője aztán bejut a parlamentbe, csupán csak ezáltal máris a politikusi szakmához jól értő személlyé válik, s ettől kezdve már betonbiztosan politikus. És mivel van betonbiztos politikuskuk, máris betonbiztos komoly párttá avanszálódnak, s akár minisztereket is adhatnak.

Ilyen média-kamupárt pl. a *Modern Magyarország Mozgalom* (MoMa), amelynek vezetője *Bokros Lajos*. Az a Bokros Lajos, aki 1995-ben, a Horn-kormány pénzügyminisztereként a hírhedté vált "*Bokros-csomag*"-ot erőltette a nemzetre, miáltal a rendszerváltás óra először váltak óriási tömegek páriákká a saját hazájukban. Az indok az volt, hogy egyébként az ország fizetéseképtelenné válna. Hogy mi ennek az oka, Bokros Lajos pontosan tudta, hiszen évekig ő volt az Állami Vagyongyűnökség vezetője és a Budapest Bank vezérigazgatója, mely banknak 1994-ben, titokban, 12 milliárd forintos tőkejuttatást nyújtott (a bank állami részesedését aztán majd privatizálják). Azonban a súlyos gazdasági-pénzügyi problémát nem úgy akarta megoldani, hogy az addigra már szétlopott ország számára visszaszerzi a "privatizáció" elnevezésű szabadrablásban elvett vagyont, hanem úgy, hogy a meglopott emberektől - a néptől - még többet elvesz. Azóta a **népnymorítás** a mindenkori kormányok hagyományává vált: ilyen-olyan jogcímeiken egyre többet és többet vesznek el a néptől, a nép pedig hátrál egyfolytában, de már lassan nincs hova. Viszont ezek, a privatizáció ún. nyertesei, nemcsak a szintén szabadrablást folytató Orbán-kormányval nem tudnak kijönni, hanem egymással sem. *Bokros Lajos* a 2018-as választások kapcsán összeveszett *Gyurcsány Ferenc*cel, s mérgében a következőket írta róla ([Facebook/Bokros Lajos, 2018. január 11.](#)):

Szeptember elsején, a Közös Ország Mozgalom rendezvényén még ő sürgette annak azonnali bejelentését, hogy a DK és a MoMa szövetséget köt a parlamenti választásokra.

Mi változott azóta? Semmi. Szándéka hamis volt, átvert bennünket.

Abban nagy újság nincs, hogy Gyurcsány Ferenc átvert valakit, talán Bokros Lajosnak, mielőtt szóba állt Gyurcsány Ferencel, meg kellett volna kérdeznie Medgyessy Pétert. A kérdést nem úgy kell feltenni, hogy Gyurcsány Ferenc mikor kit vert át, hanem úgy, hogy kit nem. Gyurcsány Ferencnek ugyanis van egy olyan szuper-politikusi tulajdonsága, amelyhez fogható csak egyetlenegy másik embernek van széles e hazában: tökélre vitte a hazudást, mások megtévesztését, becsapását, hatalmi érdekekből való kihasználását. Ebben sajnos nem az a különleges, hogy egy magyar politikus össze-vissza hazudozik, hanem az, hogy ők ketten képesek is elhiteni a hazugságaikat: sokakkal és sokáig. Az a másik ilyen szuper-politikus: Orbán Viktor.

Az összeveszésről szóló DK-s álláspontot *Gréczy Zsolt*, a DK szóvivője - jelenleg országgyűlési képviselője - közölte ([Sztárklick/HírKlick, 2018. január 12.](#)):

A DK ősszel mind a MoMa-nak, mind a Szolidaritásnak választási együttműködési ajánlatot tett. Listás befutó helyeket, egyéni jelölési lehetőségeket ajánlott a DK. Ezt a javaslatot a Szolidaritás elfogadta, meg is született a szövetségi megállapodás. A MoMa és Bokros Lajos azonban több körös tárgyalás és mérlegelés után az elutasítás mellett döntött. A DK ajánlata méltányos volt: a közvéleménykutatásokban nem mérhető támogatottságú MoMa-nak parlamenti képviselője lett volna a választások után.

Eszerint a nagyon-demokrata DK semmibe veszi a demokráciát, sőt még konkrétan a többpártrendszerű állítólagos demokráciát is, annyira sem nézi a választópolgárokat, mint a sakkozó

a bábukat. Egyértelmű, hogy a választók akarata ellenére szándékozott támogatottság nélküli pártokat bevinni a parlamentbe. És ezt még hivatalosan le is írják. Hogy miért merik leírni? Mert ez gyakorlat volt eddig is, a választópolgárok pedig nem csináltak forradalmat a demokratikus jogaik nyilvános megtaposása miatt.

A MoMa veszekedés ügyileg nem jutott be az országgyűlésbe, a *Szolidaritás* azonban igen. Ennek a szintén nulla támogatottságú szervezetnek külön története van:

A *Szolidaritás* az *Együtt* nevű párthoz tartozott, mely párt még választási koalíciókat is kötött, s úgy beszélt róla a média, mintha tényleg létezne. Az *Együtt* három civilszervezetből jött létre: az egyik a Bajnai-féle *Haza és Haladás Egyesület*, a másik a Juhász Péter vezette *Milla*, a harmadik a *Magyar Szolidaritás Mozgalom (Szolidaritás)*. Az *Együtt* prominens személyei között *Bajnai Gordon*, volt MSZP-s miniszterelnök, akit maga a nép szinte egyöntetűen elutasított; elnöke *Juhász Péter*, aki a könnyűdrogok legalizálásának élharcosa. E három szervezetnek nemcsak hogy külön-külön, de együtt sem volt támogatottsága. 2014-ben mégis bejutottak a parlamentbe az immár szokásosnak mondható trükkel: közös pártlistán egy nagypárttal (*MSZP-DK-Liberálisok-Párbeszéd-Együtt*). Időközben összevesztek, a *Szolidaritás* kilépett még az *Együtt*ből is, s a DK-val kötött szövetséget. Érdekes, mert eredetileg épp azt képviselték, hogy Gyurcsánnyal soha nem kötnek szövetséget. Azonban ez a DK-val kötött szövetség is különös: a vezetőjük, *Székely Sándor*, a DK pártlistájára került; a már eddig is képviselő tagjuk, *Szabó Szabolcs* viszont *Együtt* színekben indult egyéniben. A hagyományosan munkásbaloldali csepeli körzetben, ahol is a kampánya során a milliárdos *Bajnai Gordon* támogatta személyes jelenlétével is (*Bajnai Gordon* még bográcsban is főzött mint nagyon-munkás, nagyon-egyszerű ember, röviden mondva: mint a nép egyszerű fia). *Bajnai Gordon* szereplése is arra mutat, hogy mégsem annyira komolyan veszték össze.

A *Szolidaritás* szó szerint "Munkás Büszkeség"-et hirdet, még a Facebook oldala is ezt a nevet viseli ([Facebook / Munkás Büszkeség](#)), viszont a milliárdos nagyburzsoá Gyurcsány Ferencsel volt egy platformon. *Székely Sándor* - bizonytalán mint Munkás Büszkeség - be is jutott az országgyűlésbe a DK listáján, úgyhogy vele együtt 9 fős frakciója volt a DK-nak. Azért csak volt, mert aztán kilépett a DK-frakcióból, de attól még továbbra is képviselő. Itt van tehát egy képviselő, akinek sem a szervezetét, sem a személyét nem támogatták a választók. Semennyire sem; a valójában nem is párt politikai szervezet választói támogatottsága 0% körüli. Mivel a szavazólapok csak a pártlisták első 5 helyén lévő jelöltet jelzik, a 7. helyen lévő *Székely Sándorról* a DK-szavazók gyakorlatilag nem is tudhattak. *Székely Sándor* nem azért jutott be a 7. helyről, mert a DK ilyen sok szavazatot kapott, hanem mert a lista 2. helyén álló *Molnár Csaba* és a lista 4. helyén álló *Niedermüller Péter* nem fogadta el a mandátumot, lévén mindketten EP-képviselők. Eredetileg sem állt szándékukban országgyűlési képviselőnek lenni, az ő nevük csak a csali volt. Ráadásul a Választási Irodának leadott listán *Székely Sándor* neve mellett csak a DK logója szerepel, vagyis nem is jelezte a DK, hogy a *Szolidaritással* közös jelöltről van szó ([DK országos listája,2018](#)). A DK becsapta a választóit, nem közölte velük, hogy nemcsak az imádott pártjukra szavaznak, hanem egy nem is igen létező szervezetre is. Igaz, hogy ilyen megtévesztő, antidemokratikus párt több is

van; mondhatni: a választók megtévesztése, választói támogatás nélküli pártok országgyűlésbe vitele bevett gyakorlat. A demokrácia legnagyobb dicsőségére.

Érdekes, hogy a Szolidaritás másik tagja, Szabó Szabolcs, mint az Együtt jelöltje indult egyéniben a választásokon, pedig hát a Szolidaritás kilépett az Együttből. Így látszólag nem a Szolidaritás állított jelöltet Csepelen. Hogy miért kell ezt a Szolidaritást ennyire eldugni a választók elől, egyelőre rejtély. Bárhogy is, Szabó Szabolcs bejutott a parlamentbe, de nem valami dicsőségesen. A Jobbikon kívül végül minden ellenzéki párt támogatta, de nem szívből, hanem kétségbeesésből, hogy ne a kormány egyik legellenszenvesebb figurájának tartott Németh Szilárd jusson be. Olyan vádaskodások, bántások folytak a személye miatt a baloldali ellenzéki oldalon, hogy valóságos csoda volt, hogy végül mégsem Németh Szilárd nyert. Az biztos, hogy - beleértve a Jobbikot is - az ellenzékiek jobban pocskondiázták egymást, mint a FIDESZ-t. Az MSZP csepeli képviselőjelöltje, *Bangóné Borbély Ildikó* országgyűlési képviselő így fogalmazott [\(Facebook/Bangóné Borbély Ildikó, 2018. április 4.\)](#):

Azért vállaltam el az év elején a jelöltséget, hogy Csepel és Soroksár képviselőjeként is ezeket az értékeket képviseljem a Parlamentben. Ezúton szeretném megköszöni azt a mérhetetlen támogatást, amit a csepeli és a soroksári emberektől kaptam, és ami az ellenzéki jelöltek között a legnagyobb támogatást biztosította számomra.

Az elmúlt három hónapban a választói akarattal ellentétben azt tapasztaltam, hogy néhány politikustársamat Csepelen és Soroksáron nem a fenti értékek és a Fidesz legyőzése, hanem kizárólag a következő parlamenti ciklusra szóló mandátum elnyerése, és a maximális kampánytámogatás lehívása érdekli.

Tenk András *(LMP)* és Bereczki Miklós *(Jobbik)* kivételével jelölttársaim esetében is azt tapasztaltam, hogy fontosabb volt az MSZP, a személyem és a családom pocskondiázása, mint arról beszélni, hogy miért is akarják leváltani a Fideszt. Több támadást kaptam magukat baloldalinak valló pártaktivistáktól, és magukat ellenzékinek valló sajtótermékektől, mint a Fidesztől.

Négy nappal a választás előtt ez már nem csupán a szocialista párthoz, az általam vallott értékrendhez, de a legfőképpen a választókhöz méltatlan. Ezért bejelentem, hogy minden alkuától függetlenül, egyoldalúan visszalépek a választáson való indulástól.

Mindenesetre az Együtt listája még az 1%-ot sem érte el, a párt megszűnt, ilyesformán Szabó Szabolcs párt nélkül maradt. Még a kampány alatt az volt, hogy elhagyja a pártját, az Együttet, s netán az MSZP-be lép be, azonban nem oda, hanem állítólag titokban a Párbeszéd nevű pártba lépett be. Már mint parlamenti képviselő azonban nem ült be a Párbeszéd frakciójába, pedig annak létkérdés volt a létszám, mert a frakciót a megszűnés fenyegette. Végül képviselőként valamely ismeretlen okból az LMP-be lépett be, annak botrányos szétesésekor viszont kilépett függetlenként. A pártjai rövid időn belül villámsebességgel változtak valami ilyesformán: Szolidaritás; Együtt; talán MSZP; Párbeszéd; LMP. Világosan látszódik, hogy teljesen mindegy neki, hogy melyik párthoz tartozik, csak az a lényeg, hogy képviselő lehessen. Minden bizonnyal próbálkozni fog az

MMM-nél is, hiszen éppen az MMM az LMP-ből kilépettek gyűjtőpártja. Szabó Szabolcs pedig LMP-s volt - igaz, hogy csak futtában.

Arra, hogy a pártokraták körében még betyárbecsület sem igen van, bizonyos a legjobb példa *Bósz Anett*. Ő a Magyar Liberális Párt (Liberálisok) tagja, melynek eddig is volt egy képviselője a parlamentben: *Fodor Gábor*, Orbán Viktor egyik legjobb barátja. Fodor Gábor eredetileg FIDESZ-es volt, konkrétan alapító tagja a FIDESZ-nek, aztán SZDSZ-es lett, e körben az egyik MSZP-SZDSZ kormány oktatási minisztere is volt, majd végül az SZDSZ elnöke lett, s annak saját maga általi szétverése után létrehozta a Liberális Pártot. Ilyesformán sikerült neki mindig valahogy képviselőnek lennie egészen a rendszerváltás óta. Mivel teljesen biztos volt, hogy a *Liberálisok* még az 1%-ot sem fogják elérni, az MSZP pártlistáján szerzett maguknak egy helyet. Azonban ennek az volt a feltétele, hogy a helyet ne ő töltsen be (tekintettel arra, hogy miatta akár a lista is bukhatott volna). Így került a lista nyéronak tünő, 15. helyére *Bósz Anett* mint az MSZP jelöltje. Vagyis egy párt minden további nélkül feltüntetheti egy másik párt tagját a saját jelöltjeként, ahogy azt a DK is tette Székely Sándorral. Az MSZP-szavazók, akik nyilván csak a lista első 5 helyét láthatták a szavazólapon, nem tudták, hogyha az MSZP-listára szavaznak, azzal a Liberálisokra, Fodor Gábor pártjára is szavaznak. Mivel az MSZP a szintén teljesen nyeretlen *Párbeszéddel* hozott létre közös listát, hogy az a szintén teljesen esélytelen párt is bejusson, az alku részét az képezte, hogy *Bósz Anett* majd a *Párbeszéd* frakciójába ül be.

Persze így sem lett volna a *Párbeszéd*nek saját frakciója, mert mindösszesen 3 képviselője lett, a frakcióalakításhoz meg minimum 5 fő szükségeltetik. Ezt meg úgy oldották meg, hogy *Burányi Sándor* MSZP-s képviselő szépen beült a *Párbeszéd* frakciójába. *Burányi Sándor* szintén régi főállású képviselő, az MSZP-SZDSZ-kormány államtitkára is volt, sőt az MSZP frakcióvezető-helyettese is, úgyhogy Fodor Gáborral biztosan jól megértették volna egymást. Külön bukéja is van a dolognak: *Burányi Sándor* MSZP-tag maradt, viszont ő lett a *Párbeszéd* frakcióvezető-helyettese. Tehát nincs akadálya annak, hogy egy adott párt tagja egy egészen másik párt vezetőségi rangját kapja. Láttuk, hogy volt már egy pártnak pártonkívüli alelnöke is, aki hajszál híján pártonkívüli pártelnök lett, úgyhogy ezen nincs mit csodálkozni.

Bósz Anett azonban fogta magát, s kilépett a *Párbeszéd* frakciójából rögtön az elején, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy a *Párbeszéd*nek ne lehessen frakciója. Az is nyilvánvaló, hogy Orbán Viktor barátjának, Fodor Gábornak kívánságára, merthogy összevesztek. Mégpedig azért vesztek össze, mert az MSZP valamiért nem adta oda a Liberálisoknak az írásban megígért évi 60 millió forintot. De tényleg!

Ezt meg úgy oldották meg, hogy a nagyon-független *Mellár Tamás* az MMM alapító tagja lett, vagyis két pártban is benne van oly módon, hogy közben független pártonkívüli.

De a legnagyobb tanulság mégis az, hogy a pártokraták egymástól sem várhatnak szavatartást. Akkor mi, a nép, ugyan mit várhatunk tőlük?

Tanulság még az is, hogy az MSZP és a DK oly módon vitt be a listáján egy másik párthoz tartozó személyt, hogy a listán nem jelezte, hogy az illető egy másik szervezethez tartozik. Azon túlmenően, hogy **becsapták a választóikat**, ez nyilvánvaló **csalás**, s a választási **törvény kijátszása** miatt történt. Az idevágó törvényszakasz így szól [\(2011. évi CCIII. tv.\)](#):

14. § (2) A közös pártlista nem szerezhethet mandátumot, ha a pártlistákra és a nemzetiségi listákra leadott összes érvényes szavazat legalább tíz százalékát, kettőnél több párt által állított közös pártlista esetében legalább tizenöt százalékát nem érte el.

Egyértelmű, hogy a DK és az Együtt (pontosabban: a Szolidaritás) közös listája nem kapott volna 10%-ot, s egyértelmű, hogy az MSZP-Párbeszéd-Liberálisok lista sem szerezhette volna meg a 15%-ot. Az az MSZP, amelyik a 2010-es totális vereségkor is majdnem egymillió listás szavazatot kapott, s 19,3%-ot ért el, a 2018-as választásokra annyira lezuhant, hogy a kritikusnak mondható 10%-ot alig fejelte meg (11,91%). Ezt a mélyrepülést pontosan annak köszönheti, hogy eladta magát egyrészt a FIDESZ-nek, másrészt az egykori SZDSZ köréhez tartozó erőknek, s ezért képtelen igazi baloldali párt lenni. A 2018-as választásokkor is becipelt a hátán két olyan pártot, amelyet a baloldali szavazók elutasítanak, s miattuk látványosan el is fordultak az MSZP-től. Ezt feltétlenül tudták az MSZP vezetői, mégis megcselekedték, s képesek voltak még csalni is értük.

Az MSZP segedelmével megszületett a parlamentben egy olyan pártfrakció - a *Párbeszéd-frakció* - amelynek két tagja nem is a párthoz tartozik, a másik három tagja közül pedig kettő egy másik párt (az MSZP) listáján jutott be. A *Párbeszéd* népszerűsége a nulla felé tendál, de az elnöke, *Karácsony Gergely* mégis az MSZP-lista vezetője és az MSZP-vel közös miniszterelnök-jelölt volt, most meg főpolgármester-jelölt; három vezetőségi tagja, *Tordai Bence*, *Kocsis-Cake Olivio*, *Szabó Tímea* meg országgyűlési képviselő. Szabó Tímea az MSZP-Párbeszéd közös jelöltjeként egyéniben jutott be a parlamentbe, de ha nem állt volna mögötte az MSZP, az életben nem jut be. A másik kettő képviselőjükre pedig valójában senki sem szavazott. Mert hiszen hiába volt *Karácsony Gergely* listavezető, ha nem rá, hanem az MSZP-re adták a voksukat a választók. Az MSZP-szavazók, mint ahogy a pártpreferenciával rendelkező más szavazók is, akkor is a pártjuk listájára szavaznának, ha az első helyre "Jancsi és Juliska" lenne írva. Ezt nyilván tudják is a pártok, úgyhogy nem *Karácsony Gergely* segített az MSZP-nek, hanem fordítva.

Karácsony Gergely előtt *Botka László*, Szeged polgármestere volt az MSZP miniszterelnökjelöltje, s ő lett volna az MSZP-listavezető. Neki nagyobb esélye volt sikerre vinni a pártot, de lemondott, mert a sajátjai ellehetetlenítették. Egyrészt azért, mert harcot hirdetett az MSZP-ben lévő Fidesz-ügynökök és kollaboránsok ellen, másrészt azért, mert ő tényleg baloldali, s ha nem is pont tőkésellenes harcot, de erős antikapitalista töltetű programot fogalmazott meg. Vagyis fellépett volna a baloldali értékekért a nagytőke ellen. Ez utóbbi akkora bűne volt, hogy a mai napig nem bocsájtja meg neki az ún. baloldali politikai elit. Így két tűz közé került: mind a nagytőkés érdekeket szolgáló "jobboldali" kormányoldal, mind a szintén nagytőkés érdekeket szolgáló "baloldali" ellenzéki oldal nekitámadt, s mint közös nagy ellenséget szabályosan kivégezték. Tudniillik e két tábor nem egyéb, mint két egymással háborúzó nagytőkés érdekcsoport. Mi, a nép,

közéjük szorultunk, s ha bármelyik oldalon véletlenül születne valaki, aki harcot hirdet a bármely oldalon lévő szemérmetlenül rabló nagytőkések ellen, azt közösen iktatják ki a politikai életből. Pusztán ezért került Karácsony Gergely Botka László helyére. Ő sohasem fog harcolni sem a Fidesz-kollaboránsok, sem a nagytőke ellen. S ez utóbbi fontosabb mindennél.

A Párbeszéd másik tagjára, *Kocsis-Cake Olivóra* - ha lehet ilyet mondani - még a senkinél is kevesebben szavaztak. Ő ugyanis az MSZP-Párbeszéd lista 99.(!) helyéről jött az országgyűlésbe. Az MSZP-Párbeszéd lista 12 helyet szerzett, s mivel három listás képviselő-jelöltjük egyéniben bejutott, Karácsony Gergely és Gőgös Zoltán visszalépett, a lista 17. helyéig, Nemény András MSZP-s jelöltig lehetett volna képviselőjük. Legalábbis jogállamban, hiszen a választási törvény vonatkozó szakasza így szól [\(2011. évi CCIII. tv.\)](#):

10. § (3) Ha az országos listáról egy jelölt kiesik, helyére az országos listán soron következő jelölt lép.

17. § (1) Az országos lista által megszerzett mandátumokat a jelöltek az országos listán elfoglalt helyük sorrendjében szerzik meg.

(2) Az egyéni választókerületben mandátumot szerző jelöltet az országos listáról törölni kell.

(3) Ha az országos listáról a jelölt kiesik, helyébe az országos listán soron következő jelölt lép.

Nemény András, aki a törvény szerint képviselő: nem képviselő - *Kocsis-Cake Olivio*, aki a törvény szerint nem képviselő: képviselő. Hogy mégis törvényes legyen a törvénytelen, nyilvánvalóan azt kell tenni, hogy a 17. listahelytől kezdve a 98. helyig bezárólag minden jelölt lemondjon, miáltal kiessen. Ebben az esetben "csak" a választók megtévesztéséről volna szó, hiszen nyilvánvalóan nincs olyan választópolgár, aki egy pártlista 99. helyében gondolkodna. Ami szintén nyilvánvalóan azt jelenti, hogy valamiért egy észrevehetetlen helyre akarták rejteni a fontos jelöltjüket, akit már eleve képviselőnek szántak. De még csak nem is az történt, hogy 82 jelölt lemondott, hanem az, hogy a *Párbeszéd* választmánya így döntött. Ezt meg úgy csinálták, hogy volt az MSZP és a *Párbeszéd* között egy írásbeli megegyezés, mely szerint, ha a *Párbeszéd* jelöltje nem fogadja el a mandátumot, akkor szabadon választhat maga helyett a listáról egy másik *Párbeszéd*-tagot. Mit se számított, hogy a törvény nem így szól. Értsük jól: egy 0% támogatottság körüli, néhány tucat párttagból álló párt néhány embere úgy döntött, hogy a közös pártlista 99. helyéről viszi be az emberét képviselőnek. Az MSZP-Párbeszéd közti írásbeli megegyezés és *Karácsony Gergely* akarata **fölülírta a törvényt**. Hogy a választók hogy döntöttek, az ennek az egyébként demokráciát és jogállamot követelő pártnak teljességgel közömbös. Mindehhez nemcsak a szintén nagyon-demokrata és nagyon jogállami talajon álló MSZP asszisztált, hanem az egész magyar országgyűlés is. Ettől kezdve nincs közöttük olyan képviselő, aki a "*népszuverenitás*", "*demokrácia*", "*jogállam*" és hasonló szavakat a száján valaha is kiejthetné.

Lássuk azt tisztán, hogy **teli van a parlament olyan képviselőkkel, akiket senki sem választott meg.** Az emberek arra vannak kényszerítve, hogy pártlistákra szavazzanak, a listák nyerő helyein azok vannak, akik ráteszik magukat, illetve a kormánypártok listáján azok, akiket Orbán Viktor rúdos. Hogy személy szerint érdemesek-e arra, hogy képviselők legyenek, az itt nem kérdés. Az meg fel sem merül, hogy a választók - a nagybetűs Nép - akarják-e, hogy pont ők képviseljék. Mivel az egyéni körzetekben is párt alapján választanak a polgárok, akik jellemzően nem is tudják, milyen az az ember, akire szavaznak, egyéniben is kizárólag pártokrát kerülnek be az országgyűlésbe. A pártlisták esetében a "jelölt mint ismeretlen tényező" motívuma még jellemzőbb. A választók nem is tudják, kik vannak a pártlistákon, hiszen a szavazólapon csak 5 név szerepel, nem pedig a teljes névsor, s a listákat sem az állam, sem a pártok nem juttatják el a választókhoz. **A választópolgár vaktában szavaz a pártlistákra.** Természetesen a pártlisták nem titkosak (egyelőre), s végeredményben elérhetőek az interneten. Általánosan nem a pártok honlapjain, hanem a hivatalos választási honlapon [〈Országos listák〉](#). De azt mindenki pontosan tudja, hogy - a pártokrátokon és kiszolgálóikon kívül - nagyon kevés, valószínűleg néhány ezer az a választó, aki a listák interneten való böngészésére időt szán. A vidéki, a tanulatlanabb, a szegény réteg pedig biztosan nem, így a társadalom kétharmada már eleve el van zárva az információhoz jutástól: pusztán a hátrányos helyzetéből adódóan. De ha a választópolgár tudja, milyen nevek vannak a kedvenc pártja listáján, az is mindegy, mert a jelöltek jó részéről még csak nem is hallott. De ha ismeri őket, még az is mindegy, mert a listát nem befolyásolhatja. Így, ha a kedvenc pártjára akar szavazni, arra a képviselőjelöltre is rá kell szavaznia, akit egyébként emberileg teljesen alkalmatlannak talál. A *Párbeszéd* pártokrata trükkjéből kitűnik, hogy érzékelhetetlen 99. számú listahelyen lévő jelölt is lehet képviselő, azaz minden emberi számítás ellenére, durván antidemokratikusan, törvénysértően is **be lehet surranni a Parlamentbe.**

A 2018-as választásoknak a rezsimellenes választók körében nagy tétje volt, ezért - mivel a pártok nem voltak hajlandók összefogni - nagyon sokan próbálták követni az ún. *taktikai szavazást*. Ez azt jelentette, hogy sokan egy esélyesnek ítélt ellenzéki jelöltre szavaztak pártpreferenciától függetlenül, míg a listán a kedvenc pártjukra. Csakhogy az ún. töredékszavazatok átmentek annak a pártnak a listájára, amely az adott jelöltet indította. Így, különösen, ha a jelölt nem győzött, a taktikai szavazást követők szavazataikkal támogattak olyan pártokat, amelyekkel nem is értettek egyet. Pl. egy jobbikos jelöltre mint legesélyesebbre szavazó MSZP-s választó a Jobbik listájára is szavazott akaratlanul; vagy fordítva. A 2018-as választások sok tanulsága közül az egyik legjelentősebb, hogy a taktikai szavazás nem alkalmazható a pártlistákra való kihatása miatt. Miből következik az is, hogy **a pártlisták eredményei torzok, nem a választók valóságos akaratát mutatják** - csak a választók rezsimellenességét.

Fából vaskarika

Ez a *Párbeszéd* nevű párt egyébként nagyon szép dolgokat tud mondani. A politikai nyilatkozatukban szó szerint ez szerepel [\(A PM politikai nyilatkozata\)](#):

Hiszünk abban, hogy a politika nemcsak a politikusok, hanem mindenki dolga. Hiszünk abban, hogy a közösségek kezükbe vehetik a sorsukat.

Lehet, hogy a szívük mélyén valamikor - egykor, nagyon régen - tényleg hittek ilyesmiben, de hogy nem eszerint politizálnak, az biztos.

És íme a senki által meg nem választott pártpolitikusok a magát nagyon-nagyon demokratikusnak hirdető, sem választókkal, sem számottevő tagsággal nem rendelkező, abszolút jelentéktelen pártból. Az országgyűlésben. Itt most nem az illető politikusok személye a lényeg, hanem a módszer: a **burkolatlan antidemokrácia**. *Tordai Bence* arról híresült el, hogy finoman fogalmazva igen radikálisan ment neki az általa antidemokratikusnak, diktatórikusnak nevezett Orbán-rezsimnek. Természetesen igaza volt: a rezsim antidemokratikus. Na és az ő képviselősége micsoda? **Antidemokratikus módszerekkel demokráciát akarni fából vaskarika.**

A kormány bukása után egyáltalán nem kizárt, hogy ez a 0 és 1% közötti támogatottságú párt kormánypárt lesz. Mondjuk: egy *DK-MSZP-Párbeszéd* koalícióban, s erre már akár a hasonló támogatottságú *Együtt* is feltámadhat, s bizonyos színtől kezdve a szintén 0% körüli támogatottságú *Liberális Párt* is. Tudniillik, ha farakciójuk lehet, akkor miniszterei is lehetnek. Amúgy - demokráciában - biztos nem. A legszomorúbb az, hogy pont ezek a pártok beszélnek állandóan demokráciáról, miközben szemrebbenés nélkül képesek vegytiszta diktatórikus hatalomszerzési módszerekkel élni.

Sajnos már hozzászoktunk, hogy teljesen jelentéktelen pártok kormánypártok is lehetnek nálunk. Ilyen volt például az SZDSZ. Az SZDSZ bizonyosan csak csoda segítségével lépte át a parlamenti küszöböt, ráadásul akkora volt a társadalmi elutasíthatósága, mint pártnak még talán sohasem. Az SZDSZ volt a társadalom számára a legellenzesebb párt, s nem kis mértékben az MSZP hirtelen, de véglegesnek tűnő bukását is ő okozta. Nos, ez a törpepárt kormánypárt volt három ciklusban is, ráadásul aránytalanul sok kormányzati pozícióval, köztük alaptárcákkal. Az övék volt az egészségügy is, s mikor már sikerült annyira tönkretenniük, hogy az akkor ellenzéki FIDESZ kész "fülkeforradalmat" tudott miattuk produkálni a vízdíjról szóló népszavazáson, szépen kiléptek a kormányból, s rászakadt a csillagos ég a saját koalíciós partnerükre: a Gyurcsány-kormányra. Az biztos, ha nincs az SZDSZ, most nincs a nyakunkon Orbán Viktor. De az SZDSZ-nek legalább voltak szavazói, még ha nem is sokan (kevesebb, mint a DK-nak).

De lehet nálunk kormánypárt a választók által egyáltalán nem támogatott párt is. Ilyen a KDNP, amelynek nagyjából annyi választója van, ahány tagja és azok családtagjai. Hogy pontosan mennyi,

tudhatatlan, mert a KDNP támogatottsága mérhetetlen. Egyrészt azért, mert mélyen 1% alatt van, másrészt azért, mert nem merete magát önállóan megmérettetni még annyira sem, mint pl. a Párbeszéd, az Együtt vagy a Liberális Párt. A KDNP-t ugyanis még a közvéleménykutatók sem merik mérni, mindig csak a FIDESZ-szel együtt, összesítetten szerepeltetik. Ez azért is föltűnő, mert pl. az Együtt pártot, a Párbeszédet, a Liberálisokat, a DK-t akkor is külön mérték, amikor pártszövetségben közös listán indultak, s most is külön veszik a Párbeszédet az MSZP-től, pedig megint pártszövetségben vannak. Úgyhogy nem ok a nem-mérésre az, hogy a FIDESZ meg a KDNP pártszövetségben van, és közös a listájuk. Különösképpen azért nem, mert két önálló pártról van szó, saját vezetőséggel, ráadásul két külön frakcióval. Merthogy ennek, a szavazók nélküli KDNP-nek 17 fős frakciója van a parlamentben, s az elnöke, *Semjén Zsolt*, már harmadik ciklusban miniszterelnök-helyettes. A választókat viszont nem kérdezték meg arról, akarják-e, hogy *Semjén Zsolt* miniszterelnök-helyettes legyen, de még arról sem, hogy akarják-e, hogy országgyűlési képviselő legyen. Egyéniben ugyanis már két ciklus óta egyáltalán nem indul. Mert ugye, egészen biztosnak tűnik az eredmény: elbukná a választást. Nem nehéz bejutni a parlamentbe, majd beülni a miniszterelnök-helyettesi bársonyszékbe egy kormánypárt listájának második helyéről. Megmérettetés nélkül.

Mármost pusztán a demokrácia szempontjából nézve: mi különbség van pl. az 1% támogatottság alatti párthoz tartozó *Tordai Bence* (Párbeszéd) és az 1% támogatottság alatti párthoz tartozó *Semjén Zsolt* (KDNP) között? Bizony úgy néz ki, hogy lényegileg semmi. Akkor miért is harcol *Tordai Bence*? És tényleg komolyan harcol, mármint tényleg komoly, hogy demokráciát akar? De ha véletlenül kitörne a demokrácia, nemcsak *Semjén Zsolt* fog távozni a Parlamentből, hanem *Tordai Bence* is. Ezért érdemes megismételni a kérdést akár kibővítve is: minden ellenzéki képviselő demokráciát akar? Vagy inkább jól van így nekik...

Cselekedett az MSZP-Párbeszéd még ennél is súlyosabb dolgokat is: Az *MSZP*, a *Párbeszéd* és a *Liberálisok* aláírtak egy írásbeli megegyezést, mely szerint az *MSZP* a pártjára és pártalapítványaira jutó közpénzből évi 5%-ot, azaz évi 60 millió forintot fog adni a *Liberálisoknak* havi 5 milliós bontásban az egész parlamenti ciklus alatt. Az okiratot aláírta *Molnár Gyula* MSZP-pártelnök, *Karácsony Gergely* Párbeszéd-pártelnök, *Fodor Gábor* Liberálisok-pártelnök (Videó: [HVG, 2018. 05. 19.](#); Elemzés és videó: [Zoom, 2018. május 18.](#); Szerződésszöveg: [24.hu, 2018. 05. 18.](#)):

A későbbi pártegyüttműködés alapja a közös célok megvalósulása, melyhez az *MSZP* és a *Párbeszéd* a pártra, valamint a pártalapítványra jutó költségvetési támogatásból a *Párbeszéd* támogatására (10%) eső összeg felének megfelelő mértékű (5%) anyagi támogatással segíti a *Liberálisok* munkáját a 2018-2022-es parlamenti ciklus elejétől a végéig. Ennek pontos módjára a jogszabályok figyelembe vételével később tesznek javaslatot,

Főlöszleges hivatkozni a jogszabályok figyelembevételére, mert a jogszabályok ilyesmit nem engednek meg. Az *MSZP* tehát a magyar adófizetők pénzét, amelyet megszerzett párttámogatásként, átadná két darab 0% támogatottságú pártnak. Köztük a *Liberálisoknak*, akiket a

társadalom nemcsak hogy nem támogat, hanem egyenesen elutasít, akiket nem szándékozna közpénzben részesíteni, de még a parlamentbe sem bejuttatni. Nem elég, hogy az MSZP sunyi módon bevitte a parlamentbe a senki által nem támogatott párt tagját, hanem még ezért ő fizetett volna a senki által nem támogatott pártnak. Ez afféle *fordított adósvétel*: az MSZP eladta a Liberálisoknak a nyerőnek tűnő listahelyet, viszont nem ő mint eladó kapott volna érte pénzt, hanem a Liberális Párt mint vevő. A szintúgy 0%-os Párbeszédet is bevitte az országgyűlésbe, viszont neki ténylegesen is adott pénzt ezért a nagy üzletért, csak nem ennyit, hanem többet. És képesek voltak erről még írásbeli szerződést is kötni. Nem is akármilyen címmel: "*Szövetség az igazságos Magyarországért*" büszke címmel. A "szövetség", az mindenképpen igaz: úgy hívják, hogy bűnszövetség.

Mindebben benne van *Karácsony Gergely*, a nagyon-demokrata, nagyon-közpénzvédő, nagyon-miniszterelnökjelölt, s éppen az ő pártja a haszonélvezője ennek a nyilvánvaló bűncselekménynek. Ez ugyanis nemcsak **tiltott pártfinanszírozás**, hanem **költségvetési csalás** is. Nemcsak a Liberálisok, hanem konkrétan a Párbeszéd kapcsán is, hiszen ez a párt a Választási Iroda számításai szerint nem érte el az 1%-os támogatottságot még ilyen trükkökkel sem, azaz nemcsak hogy a törvény erejénél fogva nem lehetne bent a parlamentben, hanem még párttámogatást sem kaphatna. De mégis kap saját jogon is, hiszen bent van a parlamentben! Ha az MSZP a saját pénzével ennyire nem tud mit kezdeni, a neki járó párttámogatási összeg maximum 0,5%-át adhatta volna a Párbeszédnek. De nem ennyit adott, hanem 10%-ot.

Ha a civil életben egy költségvetésből támogatott pályázati nyertes a megkapott támogatási összeg 15%-át átadja két nem támogatott személynek, azért börtönbe csukják. A támogatási összeget ugyanis azért kapta a közpénzekből, hogy a saját szervezetét fejlessze, nem pedig más szervezeteket, s a megkapott pénzzel el is kell tudnia számolni. A szabadságvesztés azért tűnik biztosnak, mert itt minősített esetről van szó: **bűnszövetségben, különösen nagy értékre, folytatólagosan elkövetett költségvetési csalásról**. Pontosabban: a Liberálisok esetében "csak" kísérletről, mert maga a csalás nem valósult meg, mivelhogy a pénz végül nem került kifizetésre, viszont a Párbeszéd esetében a szóban forgó költségvetési csalás befejezett bűncselekmény. Az esetről mindenki tud - de az egész országgyűlésben nem volt senki sem, akit érdekelt volna a szemük előtt végrehajtott súlyos bűncselekmény. Hogy miért nem? Mert ilyesmiket csinálnak valahányan. És **még csak észre sem veszik, hogy mit cselekednek!**

Így sikerült a Párbeszédnek a frakcióknak járó pénzt is megszereznie. Nem volt könnyű, de most már van pénz jócskán. Bár ezelőtt is volt pénze bőven, mert eddig is évente majdnem 107 millió (!) forintot kapott a költségvetéstől ([Párbeszéd/Beszámoló](#)). Most meg ehhez kap egyrészt az MSZP-től, másrészt az Országgyűléstől. Két különbözőnek látszó forrásból, azonban azonos eredőjű forrásból: **mindannyiunk pénzecskéjéből**. Nost, ezért nem bukik bele az Orbán-rezsim a milliárdok elrablásába! Nem egyedül nyúl két kézzel a közpénzekbe.

Valóban görög van a falóban [↑](#)

Ha már a megmérettetéseknél tartunk: *Orbán Viktor* a rendszerváltás első pillanatától kezdve - majdnem 30 éve - parlamenti képviselő, ezen kívül életében semmit sem dolgozott (ill. talán félévig gyakornokként valamit). A civil életben meghalna, mert semmihez sem ért, elhelyezkedni sem tudna, mert még jogi szakvizsgája sincs. Nyilván ezért is kell az összharácsolts nagy vagyon, mert ha véletlenül kiesne a praxisból, felkopna az álla. Nos, ő életében kétszer mérette meg magát: még 1990-ben, amikor is tudhatatlan okból Pesterzsébeten indult, s nagyon csúnyán kikapott (a második fordulóban a három jelöltből harmadik lett). Másodszor 1994-ben, de most már hazai pályán, Székesfehérvárott, ahol szintén nagyon csúnyán kikapott (a második fordulóban a három jelöltből itt is harmadik lett). Ettől kezdve soha többé nem indult egyéniben. **Ő a tipikus listás képviselő, akit még soha senki sem választott meg.** Adva van tehát Magyarország miniszterelnöke, aki a választók akaratából be sem juthatott volna a parlamentbe. Egyetlen egyszer sem. Hogy miért nem méreti meg magát legalább most, amikor annyira imádják? Hát nem akarna magának egy óriási győzelmet? Dehogynem. Csak azt is tudja, hogy megint csúfosan bukna. Nem olyan bátor ember ő, nem szeret szemtől szembe küzdeni.

Egyébként ebben nincs egyedül Orbán Viktor. Pl. *Áder János* egyszer indult egyéniben, még 1990-ben egy budapesti kerületben, de nagyon kikapott. Ő is mindig listáról jutott be a parlamentbe. *Kövér László* egy kicsit más eset, mert ő 1990-ben az SZDSZ-FIDESZ közös jelöltjeként győzött egyéniben, viszont 1994-ben már csúfosan bukott. Ettől kezdve ő is mindig listáról jutott a parlamentbe, s már régóta ő sem meri megmérettetni magát. Kuriózumnak tűnhet, hogy még Orbán Viktor felesége, *Lévai Anikó* is indult 1990-ben egyéniben, de ő még a többiekénél is súlyosabb vereséget szenvedett. Viszont legalább nem képviselő.

Bizony, bizony: ilyenek ezek a nagy hősök! Nem róluk mintáznák a Bátorság szobrát, az bizonyos. De a Demokrata szobrát sem. Ilyen szempontból legalább őszinte, hogy nem nevezik már magukat *Fiatal Demokraták Szövetségének*, hiszen sem a fiatal, sem a demokrata nem stimmelne. A régi névből csak a "szövetség" maradt. A latin "*fides*" meg jobban is illik a hívőikre.

Őszintén szólva Orbán Viktor nem lóg ki a miniszterelnökök sorából, mert nekünk még sosem volt olyan "szabadon választott" miniszterelnökünk, akit a nép egyéni választókerületben képviselőnek választott volna. De mégsem mondható, hogy minden egyes miniszterelnökünk **listás miniszterelnök**, mert van köztük olyan, aki még ezt is alulmúlja. Volt nekünk olyan miniszterelnökünk is, aki még csak nem is volt parlamenti képviselő, amikor miniszterelnök lett. Tehát még listás képviselő sem volt. Ő *Gyurcsány Ferenc*. Hogy hogy sikerült ez neki? Ravaszán:

Gyurcsány Ferenc akkoriban már Magyarország egyik leggazdagabb embere volt a hárommilliárdos vagyonával (azóta ez a vagyon - csak az infláció és a forint árfolyam-mélyrepülése miatt is - a sokszorosát jelentheti). Amikor 2002-ben megbukott az első Orbán-kormány, Gyurcsány Ferenc

fogta magát, s beköltözött a Parlamentbe. Ez úgy sikerült neki, hogy ő - ill. főként a felesége, *Dobrev Klára* - segítette *Medgyessy Péter* miniszterelnök-jelölt kampányát, majd a győzelem után Gyurcsány Ferenc a miniszterelnök tanácsadója lett, s lazán kért magának egy irodát a Parlamentben. Megkapta. Ezzel már féllábbal bent is volt, s ettől kezdve minden képviselőt meg tudott környékezni. Majd miniszter is akart lenni. Mivel a kormánytagoknak jogilag nem is kell képviselőnek lenniük, ennek jogi akadályja nem volt - csak emberi (a demokratikus akadály, a népfelség elve stb. fel sem merült). Kisebb huzavona kezdődött, hogy mégis melyik tárcát tudnák neki átadni, Medgyessy Péter végül a nagy szakmai tapasztalattal, tudományos múlttal rendelkező, a baloldalon és a szakmai körökben is népszerű *Jánosi Györgyöt* áldozta föl a kedvéért (2003.). A sem tudományos munkássággal, sem szakmai tapasztalattal, de még idevágó képesítéssel sem rendelkező *Gyurcsány Ferenc* pedig gyermek-, ifjúsági és sportminiszter lett. A miniszteri pozíciója sem a szakmai kompetencia, sem a népszuverenitás elvéből le nem vezethető. Volna rá szó több is, az egyik legdiplomatikusabb talán a "cselszövés" lehetne. Vagy ahogy a Napkirály udvarában mondták egykoron: udvari intrika. Viszont ezzel már két lábbal is bent volt a Parlamentben. De ez nem volt neki elég; ő miniszterelnök akart lenni - országgyűlési választások nélkül, a polgárok megkérdezése nélkül. Ehhez viszont már magát Medgyessy Pétert kellett feláldoznia: a barátját. Nem volt nehéz dolga. A koalíciós partner SZDSZ szabályosan fente a fogát Medgyessy Péterre (hát hogyne, amikor az olyat is ki mert találni, hogy a köztársasági elnököt a nép válassza, hogy kétkamarás országgyűlés legyen, hogy be kéne emelni a civileket a politikába, meg más effélék; ráadásul 13. havi nyugdíjat is adott, emelte a szociális juttatásokat, meg szintén más effélék). Medgyessy Pétert gyakorlatilag végig nyomás alatt tartották, III/II-es titkosszolgálati múltját a belső körök kiszivárogtatták, nagydobra verték, őt magát ügynöknek állították be (holott nem besúgó volt, hanem gazdasági kémelhárító). Gyurcsány Ferenc pedig, ahogy miniszter lett, szinte rögtön támadni kezdte, majd 2004. augusztus elsején benyújtotta a lemondását is, s látványosan kilépett a kormányból. Ekkor már sejthető volt, hogy Medgyessy Péternek vége. Ráadásul elkövetett olyasmit, amivel azonnalivá tette a bukását: azt találta mondani a Népszabadságnak, hogy az SZDSZ tele van korrupciós ügyekkel. Ami egyébként nemcsak igaz volt, hanem köztudott is. Ahogy 2004. augusztus 19-én reggel megjelent a Népszabadság, *Kuncze Gábor*, az SZDSZ akkori elnöke, nyomban berohant a Parlamentbe, egyenesen a házelnök irodájába, ahol Medgyessy Péter - aki, ugye, mégiscsak a miniszterelnök volt - épp tanácskozott az MSZP-vezérkarral. Kuncze Gábor gyakorlatilag kizavarta a miniszterelnököt, s közölte, hogy ettől kezdve csak egyetlen téma lehetséges: az új miniszterelnök személye. Nálunk ugyanis a választók által alig támogatott törpepárt parancsolt az akkor még nagypárt MSZP-nek. Ahogy ezt pl. a Political Capital megfogalmazta ([Political Capital, 2004-09-06](#)):

Medgyessy Péter augusztus 19-én reggel még ultimátumot intézett az SZDSZ-hez, estére pedig már nem volt miniszterelnök.

Úgyhogy az SZDSZ ki is jelölte az új miniszterelnököt: Gyurcsány Ferencet; az MSZP-SZDSZ többségű parlament meg engedelmesen megszavazta. Gyurcsány Ferenc elérte a célját: miniszterelnök lett. Íme **a legtökéletesebb fából vaskarika: az abszolút senki által meg nem**

választott miniszterelnök. Az már csak hab a tortán, hogy Gyurcsány Ferenc a mai nap is képviselő, bár továbbra sem választotta meg senki. Ő is az a tipikus listás képviselő; megmérettetni nem merné magát. De most már legalább listás. És persze nagy demokrata, a pártját is így hívják: "*Demokratikus Koalíció*". Biztosan viccel, mert egyébként humoros figura. Még ha vicces fickó is, annak, aki vele akar szövetséget kötni, nem árt átgondolnia Medgyessy Péter róla mondott szavait ([Index, 2014. 08. 25.](#)):

Kérdezze meg a trójaiakat, hogy beengednék-e a falovat újra a várba!

A módszert lehet, hogy Gyurcsány Ferenc találta fel, viszont szükségképpen benne van a rendszerben, ő csak élt a lehetőséggel, a mindenható SZDSZ akaratából, az MSZP-SZDSZ többségű parlament asszisztálásával. De ha benne van a rendszerben, akkor bármikor megtörténhet; megtörténhet ismét és ismét. Roppant elgondolkodtató, hogy merik pont a népszuverenitás elvéből levezetni az olyan kormányokat, amelyek jogilag létezhetnek úgy is, hogy akár egyetlen minisztert, államtitkárt sem választott meg a nép képviselőnek még listán sem. De az bizonyos a legvégső pontja a totál diktatúrának, hogy még a miniszterelnöknek sem kell választott képviselőnek lennie. A nép képviselői pedig minden további nélkül megszavaznak miniszterelnöknek egy olyan embert, aki nem a nép képviselője. Nekünk, polgároknak mindösszesen annyi szabadságot engedtek ezek a nagyon-profi, szuper-antidemokratikus pártokraták, hogy négyévente elhitethessük magunkkal: van beleszólásunk a saját sorsunkba. Pedig nincs.

A sors fintora vagy az Erünniszek bosszúja, hogy még ennél is sötétebb módszerekkel buktatja majd meg *Gyurcsány Ferencet* is az SZDSZ. Ugyanis Gyurcsány Ferenc is elköveti majd ugyanazt a bűnt, mint amit Medgyessy Péter: korlátozni akarja az SZDSZ hatalmát ([Index, 2008. 03. 30.](#)):

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök [az MSZP szombati pártértekezletén](#) élesen bírálta koalíciós partnerét, az SZDSZ-t. A miniszterelnök közölte, olyan egészségügyi törvénynek kell születnie, amit az ország zöme elfogad, ezért felszólította a szabad demokratákat, hogy közösen keressenek egy új egészségügyi minisztert. Gyurcsány azt üzente az SZDSZ-nek, hogy szálljanak le a magas lóról, és ne hordják olyan magasan az orrukat. A kormányfő szerint nem a reformpolitikával van a baj, hanem a "reformkioktatással, a reformgöggel és a reformblablával". /.../

Az SZDSZ frakciója és ügyvivői testülete hétfőn este tart közös ülést, és ezen alakulhat ki a párt hivatalos álláspontja Gyurcsányról és a koalícióról, előtte névvel nem akarnak véleményt mondani. Több szabad demokrata vezető azonban már szombaton és vasárnap kifejtette az Indexnek álláspontját a miniszterelnök szombati szerepléséről: egybehangzóan azt mondták, hogy "aki elmond 1 órás beszédet, és nem érinti az ország egyetlen fontos ügyét sem, az mentálisan alkalmatlan az ország vezetésére".

Vagyis az SZDSZ Gyurcsány Ferencet kvázi bolondnak nevezi, kimondja rá a halálos ítéletet, s Gyurcsány Ferenc csúfosan megbukik. A neve azóta is elrettentő név, afféle első számú közellenség, mintha bizony ő lett volna az egész szörnyű kormányzásért az egyedüli felelős. Mintha bizony nem az SZDSZ húzta volna mélybe az országot. Mert valójában nem is igazán az MSZP vagy maguk az

MSZP-s miniszterelnökök minden bajok alapokai, hanem az SZDSZ. Az MSZP-nek az a történelmi bűne, hogy hagyta magát - és a mai nap is hagyja - dróton rángatni.

Fontos tanulság *Gyurcsány Ferenc* tüdőkléséből és bukásából, hogy egy kicsi párt vezérkara, konkrétan néhány ember képes parancsolni egy nagypártnak, ráadásul kormánypártnak, hogy miniszterelnököket buktathat meg és nevezhet ki. Azaz **az ún. baloldalon egy nagyon szűk réteg a királycsináló**. Nem mondhatjuk, hogy csak volt, mert a mai nap is így van. Bár az SZDSZ megszűnt, de nagyon úgy néz ki, hogy továbbra is parancsol az MSZP-nek. Valami hihetetlen történt ugyanis az MSZP-vel:

Történt, hogy *Botka László* látványos pártokrata belharcok után 2016 végére az MSZP miniszterelnökjelöltje lett, mely tény 2017 elején hivatalosan is bejelentették. Botka László egyébként egy keménykezű, afféle diktátortípusú ember, s meg is fogalmazta az elvárásait, egyebek mellett főként a FIDESZ-kollaboránsoktól való megszabadulást és a valódi baloldali programot mint követendő. Erre a nyilvánosság előtt elkezdődött a sosemlátott cirkusz. Az MSZP nagyjából két belső erő harcát mutatta, mely erőik aztán összefogtak Botka László kicsinálásáért. Az egyik átható erő a fideszes erő volt, a másik egy határozottan SZDSZ típusú erő. Botka László pedig e két erő közé szorult: a saját pártjában. E két erő harcolt ugyan egymással - és a mai nap is harcol egymással - a párton belül a párt fölötti főhatalom megszerzéséért, de abban egyetértettek, hogy szó sem lehet valódi baloldalról. *Botka László* bizonyos a tudatlansága miatt elkövetett egy nagy hibát: a "Tegyük igazságot!" jelszó mellett a "Fizessenek a gazdagok!" szlogennel kampányolt. Az ötlet bizonyos *Botka László* bizalmas tanácsadójától, *Ruff Bálinttól* származott, aki már évekkel ezelőtt próbálkozott ilyesmivel *Mesterházy Attila* egykori MSZP-elnöknél is. *Ruff Péter* egyébként a hajdani SZDSZ kabinetfőnöke volt, úgyhogy kívülről olybá tűnt, mintha *Botka László* az MSZP fideszes vonala elleni harcában valójában az egykori SZDSZ körének hálójába került volna. Hogy a "Fizessenek a gazdagok!" szlogennel behúzták-e a csőbe *Botka Lászlót*, az kívülről meg nem mondható, de az biztos, hogy ez a szlogen a Rákosi-korszakban is jelszó volt, úgyhogy könnyű volt mind a kormánypárti sajtónak, mind az ún. ellenzéki baloldali oldalnak belevérnie a csúfot. A program valójában arról szólt volna, hogy a minimálbér adómentes lesz, az egymilliónál magasabb havi jövedelmeket és a kirívóan nagy vagyonokat az állam pluszban megadóztatja, s a befolyt összegből felzárkóztat. Nem különösebben antikapitalista program, hiszen hasonló a skandináv modell is, s teljesen érintetlenül hagyta volna a rabolt és rabló nagytőkét (esetleg a kormányoldal oligarcháit vizsgálta volna meg egy kicsit jobban). A rablókapitalizmust tehát semmiféle igazi sérelem nem érte volna, csak egy picit kozmetikáztak volna rajta. De már ez is nagyon sok volt! Hogy a kormány részéről a nagyon-okos, nagyon-pénzügyes *Varga Mihály* pénzügyminiszter rátámadt, az érthető. De rátámadtak az ún. baloldalon is:

Kifejezetten *Botka László* megbuktatása céljából jött létre afféle ad hoc szervezatként a *Magyar Progresszív Mozgalom*, amely mindössze három tagból állt: vezetője *Tarjányi Péter* biztonságpolitikai szakértő, a Zoom nevű internetes lap tulajdonosa, tagja *Lattmann Tamás*, a Nemzetvédelmi Egyetem oktatója és *Bodnár Zoltán*, a Liberálisok egykori főpolgármester-jelöltje.

<https://katakombablog.com/alapvetes>

A maroknyi csoport nagyon hangos volt, ráadásul az ún. ellenzéki sajtó erőteljesen futtatta is őket. Tarjányi Péter kifejtette, hogy Botka lépjen hátrébb, maradjon Szegeden. Szó szerint így fogalmazott [\(HVG, 2017. szeptember 28.\)](#):

Az a cél, hogy Botka László hátrébb lépjen, és egy, a pártok felett álló miniszterelnök-jelöltet építsenek fel, aki mögé be tudnak állni a demokratikus ellenzék pártjai.

Tehát van egy-két, pártokhoz nem tartozó ember, aki megmondja, hogy mit tegyenek a baloldali pártok, s különösképp mit tegyen az MSZP. Gyakorlatilag megfenyegették Botka Lászlót:

Botka magának kereste a bajt.

A DK-nak és a 0% körüli támogatottságú baloldali kispártoknak is üzentek:

Nyugi, csak az MSZP zavarodott most meg.

De színre léptek a 0%-os baloldali kispártok is; ők már ki is mondták, hogy a baloldali programmal van baj, mármint azzal, hogy netán fizetni kéne a gazdagoknak tényleg egy kis adót. A leghangosabb az *Együtt* volt, azon belül is főként a Bajnai-féle *Haza és Haladás* nevű társaság. Ennek vezetője, *Szigetvári Viktor*, nem győzte pocskondiázni Botka programját, amelyet határozottan populizmusnak nevezett. Tehát egy baloldali párt akkor populista, ha legalább egy icipicit baloldali. Ilyeneket írt (sic!) [\(Kettős MÉRCE, 2017. április 18.\)](#):

A „Fizessenek a gazdagok!” kampány e meghaladandó politikaképen belül tartja a magyar közéletet. Mintha minden gazdag rossz volna. Mintha a mai magyar társadalmi, gazdasági és alkotmányos válság megoldható volna azzal, ha fizetnek a gazdagok. A gazdagként megjelöltek felelőssé tétele semmit sem old meg a valódi problémából.

Gazdagok, gazdagnak nevezetettek, gazdaknak hittek és gondoltak, valamint a nem gazdagok, a magukat nem gazdagnak tartók és a mások által nem gazdagnak hittek együtt tudnak csak olyan országot teremteni, amely úrrá lesz az elhúzódó növekedési válságon és csökkenti az egyenlőtlenségeket. /.../

Az MSZP internetes kampánya azt üzeni, hogy az Orbán által meggazdagított szűk, fideszes érdekcsoport sokat keres, ezzel nekünk kárt okoz, és nekik kell a jövőben többet fizetniük, hogy így tegyünk igazságot. Ezzel semmi baj nincs. Egyet is értek vele, megvalósíthatónak is látom, az Együtt eddig az egyetlen ellenzéki párt, amelynek kidolgozott igazságtételi és kárpótlási javaslata van.

A szocialista óriásplakát-kampány azonban más üzen. Ott az igazságtétel már társadalompolitikai igazságtételt jelent, és ennek forrását pedig a „gazdagok” jelentik. /.../

De közben kerülni kell a populista ellenségképeket, és progresszív liberális értékrend alapján kell törekedni az egyenlőtlenségek csökkentésére, és a versengő, szociális piacgazdaság megerősítésére.

Bizony, bizony: a magyarországi gazdagok rendkívüli mértékben felelősek az ország sorsáért, konkrétan a nemzeti vagyon elrablásáért, azért, hogy a nép több mint harmada minimálbér körül él, azért, hogy több mint harmada a szegénységi küszöb közelében vagy már jóval alatta él. Bizony, bizony: nem egyedül az Orbán-rezsim felelős mindezért. Hanem a bűn struktúrája, amelyet lehet mondani "progresszív értékrenden alapú piacgazdaságnak" is, de meg is lehet nevezni a valódi nevén: szabadrablás. Szociális piacgazdaságról beszélni a nemzeti nyomor kellős közepén nagyfokú szemtelenség.

Nyilván érdekes jelenség, hogy a "Munkás büszkeség"-ről szónokoló *Szolidaritás az Együtt* tagja, de azt sosem mondták meg, miként legyen büszke az éppen csak nem éhező munkás családja. Hogy legyen az a munkás büszke ember, ha a legtöbb, amit az életben elérhet: egy kis lakás és egy olcsó autó. Nemcsak elméletileg, hanem konkrétan is részt vett a *Szolidaritás* Botka László megbuktatásában. *Szigetvári Viktor* elszólta magát [\(168 óra, 2017. augusztus 17.\)](#):

◆*De tárgyalnának Botkával?*

– Ha kezdeményezne tárgyalást, elmennénk. Februárban időpontunk is volt az egyeztetésre. Szabó Szabolcs képviselői irodájába vártuk őket, de egy nappal előtte Molnár Gyula és Botka László lemondta a találkozót.

Tehát *Szabó Szabolcs*, a nagyon-baloldali csepeli képviselő, a *Szolidaritás* egyik vezetője egyetért azzal, hogy Botkának el kell tűnnie, hogy a gazdagoknak ne kelljen fizetniük. Pedig egyáltalán nem volt biztos, hogy ebből a programból valaha is lesz valami, mert hiszen annak vajmi kevés esélye volt, hogy az MSZP kormányra kerüljön. Sajnos a tapasztalatok alapján annak sem volt sok esélye, hogy kormányra kerülvén ezt a választási programot be is tartanák. Nem is igazán az ijesztette meg a Botka-ellenes kört, hogy netán tényleg adózni fognak a gazdagok, hanem az, hogy ki van plakátolva. Azok a bizonyos büszke munkások pedig tudnak olvasni, s nem kizárt, hogy eszükbe jut: de tényleg: "Fizessenek a gazdagok!". Ne adj' Isten még a "Föl, föl, ti rabjai a földnek" meg hasonlók is eszükbe ötlenek. Főként Szabó Szabolcs területén: a "Vörös Csepelen". Hát ettől féltek: a Vörös Csepeltől...

Megszólalt a DK is úgy általában is, meg maga *Gyurcsány Ferenc* is [\(24.hu, 2017. 10. 12.\)](#):

Botka László tévedett a Fizessenek a gazdagok kampánnyal. A tisztességes középosztályt nem illik fenyegetni, őket inkább támogatni kell őket.

Botka László nem a középosztályt "fenyegette", hiszen konkrétan megmondta, milyen vagyonokat akarnak megadóztatni, pl. yachtokat, magánrepülőket, nagy értékű ingatlanokat, 15 milliónál drágább autókat stb. Ilyesmikkel a középosztály nem rendelkezik; legalábbis Magyarországon biztosan nem. Nem is szólva arról, hogy középosztály sem igen van nálunk. Botka László bizony az olyasfélét akarta megadóztatni, mint pl. Gyurcsány Ferenc vagy Bajnai Gordon. Gyurcsány Ferenc - mondjuk így - füllentett, hogy ne kelljen kimondania: túrhetetlen az a baloldali program, amely egy kicsikét is baloldali.

Azonban a leváltás igazi alaphangját most is *Kuncze Gábor*, az egykori SZDSZ elnöke adta meg; ő már 2017 júniusában, amikor már Botka László erősen felépítette a "*Fizessenek a gazdagok!*" kampányát, megmondta, hogy nem kell Botka [\(B1blog, 2017. június 12.\)](#):

Úgy nehéz lesz kormányzóképeséget felmutatni, ha Botka László működő politikai alternatíva felmutatása helyett azzal próbál egymillió szavazót megszerezni a kormánypárt táborából, hogy rájátszik a Gyurcsány-fóbiára. Ezzel ugyanis a szocialista pártelnök ahelyett, hogy egyesítené a szavazatokat, szétforgácsolja azokat. Szerintem ugyanis nem az egykori kormányfő Gyurcsány Ferenc személye az érdekes, hanem a háromszázezer, vagy ennél is több nagyon elkötelezett támogatójának a szavazata, amely az ellenzéket erősítené. /.../

A koordinált indulás ennél azért békésebbnek látszik, akkor, ha külön listán indulnak a pártok, az egyéni körzetekben viszont megegyeznek. /.../

Ugyanakkor nem elég a pártok együttműködési szándékát követelni. A helyzetet ugyanis mindig a választó elvi rugalmassága, mozgásteret, szavazási hajlandósága határozza meg. Egy szocialista szavazó nem biztos, hogy akar egy többdiplomás, sok nyelvet beszélő, világlátott Momentumos képviselőjelöltre szavazni. Ezért ördögi a választójogi törvény. Ugyanis ha az ellenzéki kispártok nem jutnak be, a rájuk adott szavazatok elvesznek, ami gyengíti majd az esélyesebbek támogatottságát. Összefogásra tehát szükség lenne. De a kormányzóképeséghez mindenképp előtt kellene egy hiteles, felkészült, kemény, de szimpatikus, és határozott személy, akit fel lehetne mutatni a választónak, mondván „ha támogatsz bennünket, akkor ő lesz a miniszterelnök”. Ezt megértenék a választók, de úgy látom, ezt a személyt eddig nem találta meg az ellenzék.

Érdekes gondolat, hogy a baloldali együttműködés csak külön pártlistákkal lehetséges. Ennek ellenkezőjét képviselte Botka László, aki felajánlotta a listás helyek mintegy felét a baloldali kispártoknak. Igaz, hogy azzal, hogy Gyurcsány Ferenc ne legyen a listán. Neki viszont felajánlotta, hogy egy budapesti erősen DK-s körzetben mint egyéni képviselőjelöltet maximálisan támogatni fogja az MSZP. Ezt természetesen Gyurcsány Ferenc nem fogadta el, hiszen akkor ki kellett volna állnia szemtől szembe, amit viszont ő - akárcsak Orbán Viktor - sohasem merne megtenni. Érdekes gondolat az is, hogy a külön listákon induló ellenzéki pártok mégis valahogy közös miniszterelnökjelöltet állítsanak, de a legérdekesebb az, hogy kellene ehhez egy kemény, határozott személy. Hiszen volt: Botka László. Róla sok minden rossz elmondható, de hogy ne lenne kemény és határozott, az biztosan nem. Ezzel Kuncze Gábor tulajdonképpen megadta Botka Lászlóra a kilövési engedélyt. Mondva mondatlanul el is mondta, hogy miért. Nem Gyurcsány Ferenc személye volt itt a lényeg, annál is inkább, mert éppen az SZDSZ nevezte őt annak idején mentálisan alkalmatlannak. Kuncze Gábor valamiért nagyon favorizálta a FIDESZ-gyanús Momentumot, s ennek kapcsán képes volt még azt is mondani, hogy "*Egy szocialista szavazó nem biztos, hogy akar egy többdiplomás, sok nyelvet beszélő, világlátott Momentumos képviselőjelöltre szavazni.*" Tehát szerinte Fekete-Győr András és társai csodálatos emberek, többdiplomások, sok nyelvet beszélnek, világlátottak - miközben az MSZP-szavazók (és vélhetően Botka László is)

nyilván ennek az ellenkezői. Úgy is lehet mondani, hogy szerinte a baloldali MSZP-szavazók bunkó prolik. Meg úgy is, hogy *Kuncze Gábor* nem baloldali, hanem neveletlen mód elitista. Továbbá úgy is, hogy végtelenül beképzelt, pedig - tekintettel a dicstelen kormányzásukra - igazán nincs mire. Akaratlanul is eszünkbe kell jusson, hogy mit is mondott ő 2009. február 26-án a Klubrádióban - mint országgyűlés képviselő és mint műsorvezető - a kormányválság és a gazdasági válság kellős közepén. Egy olyan országban, amely már a nyomorba volt taszítva ([Origo, 2009. 03. 25.](#)):

... nagyon sok embert ismerek, akik összehasonlíthatatlanul jobban élnek, mint tíz-tizenöt évvel ezelőtt, és olyan mély letargiában vannak ettől a rettenetes országtól meg helyzettől, hogy legszívesebben az ember tényleg ciántablettát osztogatna nekik, hogy jussanak már túl a problémájukon. Ami természetesen nem megoldás.

Kuncze Gábor, tekintettel a nagy fölháborodásra, bocsánatot kért, ámde csak a ciánkapszulák miatt. Pedig nem ez a lényeg, ez csak holmi neveletlen szófordulat. Készséggel elhisszük *Kuncze Gábornak*, hogy az ő ismerősei nagyon jól éltek, hogy az ő köreiben - főként az SZDSZ kormányzása idején - mindenkinek happy volt az élet. De e kiváltságos körön kívül nemigen volt happy. De még csak nem is ez a lényeg. A lényeg az, hogy így gondolkodik a nyomorba taszított, szerencsétlen magyar népről. Mintha nem épp az ellenkezője lett volna igaz, mintha nem éltek volna tömegek összehasonlíthatatlanul rosszabbul, mint a rendszerváltás előtt. Mintha nem lett volna igaz a nemzeti nyomor. Körülbelül annyi szociális érzék, empátia és szolidaritás van az SZDSZ elitista körében, mint a FIDESZ-ben. Semennyi.

Végül *Botka László* 2017. október 2-án lemondott. Köszönhetően az MSZP-ben lévő Fidesz-ügynököknek, de köszönhetően tényleges kormányoldali fenyegetésnek is, valamint a baloldali aprópártok felháborodásának a baloldali programja miatt. Az MSZP példáján tökéletesen látszott, ahogy **összeér a két oldal: a "jobboldali illiberális" kormányoldal és a "baloldali liberális" ellenzék**. Addigra már az új miniszterelnökjelölt is megvolt: végül nem a hú-de-csodálatos Fekete-Győr András, hanem bizonyos a szintén többdiplomás, sok nyelvet beszélő és világlátott: *Karácsony Gergely*.

Karácsony Gergelyt konkrétan a volt SZDSZ köre választotta, ahogy arról *Horn Gábor*, "az SZDSZ egykori államtitkára, a Republikon Alapítvány kuratóriumának elnöke, *Karácsony Gergely* elsőszámú tanácsadója" is beszélt ([444.hu, 2018. március 26.](#)):

Karácsonyt régóta ismerem, szakértőként dolgozott nálunk még amikor államtitkár voltam, barátomnak is mondhatom, és az sem titok, hogy volt egy kis közöm az együttműködés kialakításában, de erről először 2017 végén kezdtünk el komolyabban beszélgetni. Decemberre kész helyzetbe sodródott az MSZP, fogyott az idő, megoldás kellett nekik és a Párbeszédnek is. Balázs Péter volt külügyminiszter merült még fel egy másik vonalon, de Karácsony jobb döntésnek látszott, mert aktív és ismert politikus.

Tehát *Horn Gábor*, aki nyilvánvalóan nem MSZP-tag, döntött abban, hogy ki legyen az MSZP miniszterelnökjelöltje, s mivel a választása a "barátjára", *Karácsony Gergelyre* esett, nyilvánvalóan létre kellett hozni a közös MSZP-Párbeszéd pártlistát is. Amit nevezhetünk eufemisztikusan akár az

együttműködés létrehozásának is, de ez a lényegen nem változtat. Horn Gábor köztudottan ős-SZDSZ-es, ami azt jelenti, hogy a már nem is létező SZDSZ köre jelölte ki a jövődó miniszterelnököt - pont úgy, mint ahogy annak idején Gyurcsány Ferencet. És pont úgy buktatta meg az előző jelöltet, ahogy annak idején Medgyessy Pétert. Egyszerűen leváltotta.

A pártokrata mutatványban persze a haza érdeke nem játszott szerepet, de még a pártérdek sem. Az nem számított, hogy az MSZP népszerűsége a belső cirkuszok nyilvános lefolytatása óta zuhanni kezdett. A közvéleménykutatók kb. 2017 júliusáig tartósan 12-14%-ra mérték az MSZP népszerűségét, Botka László lemondása és Karácsony Gergely fellépése körül pedig ennek mintegy felére: 6-8%-ra. A 2018-as választások egyik legnagyobb vesztese kétségen kívül az MSZP lett. Az óvatosan tervezett 20 listahelyből 12 listahely lett, ebből is hármát két másik párt - a Párbeszéd és a Liberálisok - vitt el. Így tehát maga az MSZP 9 listahelyet szerzett. Az a párt, amelyik az összeomlásakor, 2010-ben még egyedül elvitt közel egymillió szavazatot, a belőle kiszakadó aprópártok aknamunkájának köszönhetően mára már 700 ezer választót sem mondhat magáénak. Ne csodálkozzanak, hiszen a milliárdosok érdekeire tartósan nem építhet egy magát baloldalinak beállító párt! Az MSZP totál eróziója megkezdődött, valószínűleg már nem éri meg a következő választást. Nyugodjék békében, nem volt arra méltó, hogy a baloldalon jelen legyen.

Mégis nem az ún. baloldali értékek baloldaltól történő arculcsapása a legnagyobb tanulság, hanem az, hogy az MSZP képtelen meglenni parancsoló nélkül. Pedig egyszer már belebuktak az SZDSZ parancsuralmába. Most viszont már két oldalról parancsolnak nekik: a kormányoldalról és az egykori SZDSZ köréből. Biztos valami kisgyermekkorai lelki sérelmük lehet, hogy ennyire kell nekik a felettes én.

Ezek a pártokraták döntenek az életünkről, ezek az emberek, akiknek szükségképpen olyan tulajdonságokkal kell rendelkezniük ahhoz, hogy politikai karriert csináljanak, amilyenekkel a legtöbbször szerencsére nem rendelkeznek. Ezek az emberek nem okosabbak, bölcsőbbek, tanultabbak, mint mi, a nép vagyunk, hanem gátlástalanabbak. Nyilván egymásban sem bíznak, s erre megvan minden okuk. És mi bízunk meg bennük?

A legjobb **fedőtrükkjük a pártlista**. A pártlisták kiválóan megfelelnek arra a célra, hogy elfedjék a képviselőjelöltek alkalmas vagy nem alkalmas voltát, s elfedjék azt, hogy az adott jelöltet valóban szeretnék-e képviselőjüknek a polgárok. Aki oly módon jut be listáról az országgyűlésbe, hogy egyéniben meg sem méreti magát - s ez nem egy nálánál esélyesebb ellenzéki képviselőjelölt helyzetbe hozása miatt történik -, az egészen bizonyosan nem alkalmas képviselőnek, mert **hiányzik belőle a tekintély legfontosabb tulajdonsága: a bátorság**. Az ilyen személy parlamenti képviselőisége nem a nép akaratát tükrözi, hanem az illető helyezkedési képességét, akarnokságát, hatalomvágyát, esetleg pénzét; s feltételezi a különféle alkukat, az intrikákat, a megalkuvásokat, a zsarolásokat, netán fenyegetéseket, a cserebere akciókat, a politikai korrupciót.

Most Magyarországon az az extrém helyzet van már jó régóta, hogy mind a köztársasági elnök (*Áder János*), mind a miniszterelnök (*Orbán Viktor*), mind a miniszterelnök-helyettes (*Semjén*

Zsolt), mind az országgyűlés elnöke (Kövér László), s nyilván mindkét kormánypárt pártelnöke ebbe a dicstelen kategóriába tartozik. Másként nézve: a legfontosabb kulcspozíciókban ülőket nem a nép választotta, hanem a pártlista. **Hogy nevezzük azt a rendszert, amelyben az állam legfőbb méltóságainak megválasztásába a nép bele sem szólhat?**

Nagyon úgy néz ki, hogy a rendszerváltás örömmámorában nem hallgattunk Cassandrára, mert azt hittük, hogy győztünk. Mármost mi, a nép, azt hittük. Fogtuk magunkat, és botor fővel becipeltük a falovat a falakon belülre. Aztán szép lassan kiderült, hogy teli van göröggel. Mi meg szorulunk kifelé. Ha most elindulunk új hazát keresni, mint Aeneas tette, fogadjuk meg magunknak, hogy a falovat magára hagyjuk. Valahogy úgy kell gondolkodnunk, ahogy Medgyessy Péter mondta: *"Kérdezze meg a trójaiakat, hogy beengednék-e a falovat újra a várba!"* De nekünk nem csak egy darab "gyurcsányra" kell figyelniük, hanem mind az összesre. Fontoljuk meg, hogy Cassandrának igaza volt! És kérdezzük meg magunkat: **Beengednék-e a falovat újra a Házba?!**

Pártokrata burkában, abaja meg tiltva [↑](#)

Az a baj a falovakkal, hogy nagyon szépek tudnak lenni kívülről. De mint tudjuk, nem a külső számít, mert a szépség belül lakozik. Meg a csúnyaság is. Ezért, mielőtt megint bevinnénk egy falovat, meg kell néznünk, mi van belül. Mert ki tudja? A pátokrata faló pont olyan, mint az afgán nők burkája: mindent eltakar. De alatta ott az igazi ruha. A célja is ugyanaz: csak addig kell, míg be nem jutnak a Házba.

Most nem a demokrácia, jogállam, szabadság etc. - meg az újabban a balliberális oldalon is divatosá vált hazafiság, sőt szeretet - szólamok mögöttes tartalmát kell nézni, mert ezek a mindennapokban nem értelmezhető fogalmak. Mint tudjuk, nem csak kenyérral él az ember - de legelsősorban kenyérral. Úgy is mondhatjuk, hogy a szép szavak helyett a csupasz konkrétumok számítanak.

Nyilván a tervezett újabb rendszerváltás alkotmányossági kérdés is. Ezért minden, magát valamirevalónak tartó ellenzéki párt véleményt formál az Alaptörvényről. Olyan mérhetetlen nagy ködösítést produkálnak, hogy nem könnyű kiismerni magunkat. A legszélsőbb állásponton azok vannak, akik abszolút meg akarják semmisíteni, s a híveik Facebook csoportokat hoznak létre állítván azt a nyilvánvaló képtelenséget, hogy az Alaptörvény nem törvényes, sőt egyenesen alkotmányellenes. Ez nem így van, s nem is lehet így, hiszen az országgyűlésnek törvényes joga van az alkotmányozásra, s egy új alkotmány megalkotása mindig is téma volt. Az, hogy az alkotmányozásból a népet kizárták, éppen a balliberális pátokraták akaratából történt, akkor most mit csodálkoznak. Ők akarták - nem a nép -, hogy akinek kétharmada van az országgyűlésben, az úri kedve szerint bánhasson az alkotmánnyal. Ha holnap reggel Magyarország államformája a kormánytöbbség akaratából királyság lesz, s rögtön meg is koronázzák Orbán Viktort a Szentkoronával, ami éppen kéznél is van a Parlamentben, akkor sem szólhatnak egy szót sem.

<https://katakombablog.com/alapvetes>

Teljesen törvényes. Az ellenzék folyton jogállamot akar, a jogállam minimális ismérve, hogy a törvények szerint kell eljárni - az Alaptörvény meg nyilván alaptörvény, márpedig ez alapján nincs jogi akadály a forma-váltásnak.

Az Alaptörvény kisebb-nagyobb hibáit és szörnyű bűneit egykönnyen korrigálni lehetne. Ilyen korrekciós javaslatai vannak pl. az LMP-nek; a Párbeszéd és az MSZP azonban a teljes eltörléséről beszél. És itt jön be a nagy ködösítés, úgyhogy a valódi szándék inkább csak a DK programjából derül ki [〈DK / Sokak Magyarországa〉](#):

El kell törölni a rendszert ideológiailag megalapozó alaptörvényi rendelkezéseket.

A ún. ideológiai megalapozás" elsősorban a preambulumban található, amely így kezdődik [〈Alaptörvény〉](#):

Isten, áldd meg a magyart!

Ez egy ideológiai megalapozás: kétségtelen. Csak hát ez az ideológiai alap benne van Magyarország himnuszában is, amely bizony sokak Magyarországnak himnusza. Ha kivesszük, mit is tegyünk helyette? Betehetnénk pl. a munkásmozgalom himnuszának, az Internacionálénak kezdősorait is, mármint hogy "*Föl, föl, ti rabjai a Földnek / Föl, föl, te éhes proletár!*" Ezzel bizonyosan egyetértene az MSZP mellett a DK is, tekintettel arra, hogy az elnöke, *Gyurcsány Ferenc*, oly lelkesen énekelte nemcsak proletár KISZ-vezér, hanem milliárdos burzsoá, sőt proletár-burzsoá miniszterelnöki korszakában is. Bölcs kompromisszumnak tűnik, hogy tegyük be ezt is, de hagyjuk benne a régit is. E két himnusz kezdősorával bölcsen meg lehetne találni a legkisebb közös többszöröst, mivel kétségtelen, hogy a magyar állampolgárok kimagasló többsége magyar, jelentős többsége istenhívő, s nagy többsége szó szerint éhes proletár.

Bár be kell látni, hogy az Alaptörvény ilyesféle módosításába a DK mégsem fog beleegyezni. A módosítási terve ugyanis ennek éppen az ellenkezője [〈DK / Sokak Magyarországa, 3.1.〉](#):

Demokratikus, de hatékony és erős államot akarunk, amely • a lehető legszélesebbre nyitja a kapukat a vállalkozók előtt.

Azok a bizonyos kapuk már tárva-nyitva vannak a vállalkozók előtt, pontosabban a külföldi és belföldi nagyburzsoázia előtt, viszont a legkisebb rések is lassan betömődnek a társadalmunk döntő többsége előtt. Kifejezetten félelmetes olvasni, hogy mindezt az állam erejével, szó szerint "erős állam"-mal akarják megvalósítani. Féken kell tartani a proletárt, mert már nagyon éhes?

Aligha vitatható, hogy az Alaptörvényben sok bűnös szakasz van, de az is aligha vitatható, hogy még a jobb szakaszait sem tartják be. Nemcsak az ellenzék nem tartja be, hanem az országgyűlés sem, sőt maga a kormány sem. Írott malaszt marad mindaddig, ameddig pl. ezt a pontját teljesen mellőzik [〈U cikk \(1\)〉](#):

A Magyar Szocialista Munkáspárt és jogelődjei, valamint a kommunista ideológia jegyében kiszolgálásukra létrehozott egyéb politikai szervezetek bűnöző szervezetek voltak, amelyek vezetői el nem évülő felelősséggel tartoznak.

Az MSZMP melletti *egyéb politikai szervezet* volt a KISZ is, az MSZMP káderkeltetője. Az Alaptörvény alapján tehát nemcsak maga az MSZMP volt bűnöző szervezet, hanem a KISZ is, lévén "egyéb politikai szervezet". Egy bűnöző szervezet vezetői nyilvánvalóan bűnözők. Ezeknek a bűnözőknek a felelőssége az Alaptörvény alapján nem évül el. Mivel Magyarország jogállam, helyesebben annak kellene lennie, kötelező betartani legalább az Alaptörvényt. Első lépésként a legkönnyebben végrehajtható cselekményt kell eszközölni: a Parlamentben kell a bűnözőket megkeresni. A kommunista besúgókat, ügynököket megnevezni sem akarja maga a parlament, viszont az MSZMP és a KISZ nevű bűnöző szervezet vezetőit könnyen meg lehet találni. Közülük jó sokan ott ülnek bent a Parlamentben. Ilyen pl. a miniszterelnök is: *Orbán Viktor*. Orbán Viktor saját maga mondta el még a rendszerváltás hajnalán a Fekete Doboznak, hogy a gimnázium KISZ-titkára volt. A KISZ-titkár a KISZ vezetője - a KISZ bűnöző szervezet. Következően: **Orbán Viktor bűnöző**. Az Alaptörvény ezen szakasza 2013. március 25. napja óta hatályos, s azóta eltelt már hat év. Hat esztendeje senki sincs, aki betartaná, pedig maga az Alaptörvény mondja ki [\(R cikk \(2\)\)](#): "*Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.*" Eszerint kivéve az országgyűlést, az Ország Házában szabadon csücsürészhettek bűnszervezetek tagjai: az el nem évülő felelősséggel tartozó bűnözők. Hát tényleg senki sincs a Házban, aki hajlandó betartani az Alaptörvényt, s teljesíti végre a kötelességét: letartóztatja a bűnözőt? Vagy ha a mentelmi jog ezt nem engedné, legalább elzavarja?! Ha már ilyen teszetosza az ellenzék, a kormányoldal képviselőinek kellene a sarkukra állni, hiszen ki tartsa be az Alaptörvényt, ha nem pont ők?

Persze könnyebb folyton a jogállamiságért sírdogálni, mint tenni is érte valamit. Az MSZP-Párbeszéd pártszövetség pl. egyenesen jogállamiságot sértő programot fogalmazott meg. *Karácsony Gergely* közös miniszterelnök-jelöltjük a "Népszavazással megteremtjük a szociális demokráciát" címmel a következőket írta [\(Párbeszéd / A szociális demokrácia programja\)](#):

Vállalom, hogy népszavazást írunk ki, ahol a népakarat megsemmisítheti a fideszes alaptörvényt és ezzel eltávolítja a független intézmények élére tett pártkatonákat. Az állampolgárok bevonásával új Alkotmányt fogadunk el, és kikiáltjuk a Negyedik Köztársaságot. Az új, szociális demokráciában az Alkotmány fogja védeni a lakhatáshoz és a szociális biztonsághoz való jogot, a férfiak és nők egyenlőségét. Visszaállítjuk a sajtószabadságot, beszüntetjük az állami propagandát.

Rendben, de mi ebben a demokrácia? Az nem demokrácia, hanem sima praktika, hogy az orbánista Alaptörvényt népszavazással próbálnák megsemmisíteni. Az ugyanis jogszerűen nem semmisíthető meg, sőt még csak nem is módosítható a parlament kétharmadának akarata nélkül, s nyilván maguk sem gondolják, hogy elérnék a kétharmadot akár az összes ellenzéki párttal együtt. Következően kitalálmányozták, hogy az Alaptörvény megsemmisítésének egyetlen lehetősége a népszavazás. Hogy ezt miből gondolják, fölfoghatatlan, hiszen az Alaptörvényről éppen az Alaptörvény alapján

tilos népszavazást tartani [\(8. cikk \(3\) a\)](#). Persze nem kell jogállamban gondolkodnunk, ha az Orbán-rezsim elsöprése a cél, de akkor ne nevezzük magunkat jogállamban gondolkodóknak, hanem mondjuk ki az igazat: átlépjük a jogállami kereteket, mert nincs más lehetőségünk. A forradalmak is át szokták lépni, mert a forradalmaknak sincs más lehetőségük. Tehát kétségtelen, hogy az Alaptörvény-ellenes népszavazáshoz minimum forradalom szükségeltetik. Csak hát a forradalomhoz kéne a nép, nemde? Mármost miért is csináljon a nép forradalmat? Már úgy érteve, hogy mi haszna származik belőle? Mert mi is lesz, ha a nép eltörli az Alaptörvényt?

Az *MSZP-Párbeszéd* pártprogram szerint ezután a parlament elfogad egy új alkotmányt, s ezzel párhuzamosan új köztársaság születik. Szám szerint a negyedik; mégpedig nagybetűs negyedik, azaz a "Negyedik". Vagyis igen hangsúlyosan beszámolják a puccsal hatalomra került Károlyi Mihály diktatórikusan, a nép akarata nélkül, illegitim módon kikiáltott köztársaságát (1918.) és a szovjet szuronyok segítségével ugyanily mód kikiáltott, nemzetközi erővel ránk kényszerített köztársaságot (1946.). Jó tudni - úgy mihez tartás végett. Így már érthető, hogy miért nem merült föl bennük, hogy netán a nép írja meg és fogadja el a saját alkotmányát, s magáról az új alkotmányról miért nem szándékoznak népszavazást tartani. Az új alkotmányt majd a pártokraták fogják megalkotni és megszavazni, különösen a senki által meg nem választott Párbeszéd. Hogy ebbe bevonják az állampolgárokat is? Ugyan már! A NER is bevonja őket mindenfélébe, nemde?

A DK pártprogramja ehhez annyiban hasonlít, hogy szintén negyedik köztársaságot szándékozik létrehozni, tehát szintén beszámíttatik a Károlyi-féle és a szovjetféle köztársaság. Különbözik viszont annyiban, hogy ő már népszavazással betonoztatná be az általa megalkotott új alkotmányt. A nép pedig, ugye, nem szokta észrevenni a cseleket, hiszen nem csupa-csupa alkotmányjogászból áll a társadalom. Ebben a szuper-antidemokratikus új alkotmányban lennének olyan részek, amelyek soha többé nem változtathatóak meg. Ez már **nagyon komoly demokráciaellenes lépés** lenne. Szó szerint így hangzik [\(DK / Sokak Magyarországa, 1.4\)](#):

Az Alkotmányba módosíthatatlan "merev szakaszokat" kell iktatni:

- az alapvető emberi és állampolgári jogok,
- a többpárti parlamentáris demokrácia,
- a köztársasági államforma,
- az elkülönült testület által végzett alkotmánybíráskodás,
- a független igazságszolgáltatás kérdéseiben.

Módosíthatatlan! Nagyszerű! De akkor legalább vennék le a "demokratikus" jelzőt a pártjuk nevéből, mert ahhoz nincs joguk, hogy ennyire megtévesszék a választókat. Miért is kéne azt módosíthatatlanná tenni, hogy csak többpárti lehet az a bizonyos demokrácia? Vagyis miért is szükséges **bebetonozni a pártokráciát**?! Pont most, amikor Európa-szerte egyre jobban erősödnek a pártokrácia-ellenes nézetek és mozgalmak, pont most, amikor maga az EU is elmozdulni látszik a közvetlen demokrácia felé? Vagy éppen ezért: ha mindenütt meg is szűnne a pártokrácia, Magyarország "módosíthatatlan" alkotmányszakasa akkor se engedje megszüntetni sohasem. Aranyos. De miért is kellene akár a köztársasági államformát módosíthatatlanná tenni, miért is ne

dönthetne úgy a nép, hogy inkább alkotmányos királyságot akar? Hisz az alkotmányos királyságokban is dönthet arról, hogy inkább köztársaságot akar. Az a minimum, hogy a nép maga döntse el a saját államformáját. Nyilván technikailag sem lehet bebetonozni olyan intézményeket, mint az alkotmány- és rendesbíróság, hiszen a szervezeti formák változhatnak. Meg aztán miért is ne dönthetne úgy a nép, hogy inkább laikus esküdtbíróságot akar? Olyasfélét, mint amilyen az athéni demokráciában volt, vagy amilyet Petőfiék követeltek a 12 pontban, vagy akár olyasfélét, mint amilyen az angolszász jogrendben van? A polgári és emberi jogokat pedig szigorúan tilos bebetonozni, mert azok folyamatosan fejlődnek és bővülnek, s ami tegnap még nem volt jog, az mára már az lehet: pl. a politikai hatalomban való közvetlen részvétel joga, az alapjövedelemhez való jog stb. Valószínűleg Európa *legantidemokratikusabb* gondolata, hogy ezek a jogok módosíthatatlan merev szakaszok legyenek. Az Alaptörvénynek rengeteg bűne és antidemokratikus rendelkezése van, de annak örülhetünk, ha ezek a szuper-antidemokratikus DK-s pártokraták nem alkotmányoznak. Ha mégis: Magyarország még jobban kiírja magát a demokráciából.

Az MSZP-Párbeszéd tervezett új alkotmánya védeni fogja a *lakhatáshoz* és a *szociális biztonsághoz* való jogot. Az Alaptörvényből azonban hiányzik az egészségügyi ellátáshoz való jog is. Figyelemre méltó, hogy az *egészségügyi ellátáshoz való jog* védelme kimaradt a terveikből, ami azt a gyanút kelti, hogy fizetőssé kívánnák tenni az egészségügyi ellátást, pontosabban a minőségi ellátást. Úgy, ahogy a szintén liberális SZDSZ szándékozta még a Gyurcsány-kormány idején. Egyébként pedig a lakhatáshoz és a szociális biztonsághoz való jog a kormánytöbbség által megsemmisített régi alkotmányban is szerepelt, az érvényessége idején mégsem védte az Állam a polgárok lakhatáshoz és szociális biztonsághoz való jogát, s tömegek (köztük kisgyermekes családok tömegei) veszítették el nemcsak a lakhatásukat, hanem a kenyereket is. Nemcsak az Orbán-rezsim alatt, hanem a rendszerváltástól kezdődően egyvégtében, különösen a szabadrablásra engedett bankok devizahitelcsalása óta. Így nézve az Orbán-rezsim Alaptörvénye legalább őszinte, legfeljebb csak kimondja a rendszerváltás óta létező valóságot: nincs nálunk lakhatáshoz, szociális biztonsághoz, egészségügyi ellátáshoz való jog, és kész. A megnyomorított szegény ember pusztuljon, vagy álljon be a gazdagok kiszolgáltató szolgájának holmi "munkavállaló" néven! A kapitalizmushoz köztudottan nem elég a *tőke*, kell hozzá szabad munkaerő is, másik nevén a *proletár*. El is proletárosították az országot, s bizony az értelmiséget is. Sokkal jobban, mint a megátkozott Kádár-rezsim. Akkor legalább volt egy kis tulajdon, ahogy mondani szokás: "kis ház, kis kert, kis tisztesség". És igenis volt szociális biztonság. Nem "a rendszerváltás vesztesei"-ről kell itt eufémisztikusan beszélni, hanem a kirabolt országról, a megnyomorított milliókról - és nem utolsó sorban magukról a rablókról, a megnyomorítókról.

Ha az MSZMP bűnei nem évülnek el, a megnyomorító rablók bűnei sem évülnek el. Mindhiába beszél az ellenzék holmi elszámoltatásokról, ha az új rendszerváltást levezénylők maximum csak az Orbán-rezsim rablásait kérnék számon. Pedig egészen nyilvánvaló, hogy csak erre gondol minden baloldali ellenzéki párt. Pl. *Mészáros Lőrinc* milliárdjai esetleg visszajárnának az országnak, viszont a 2010 előtt hasonlóan szerzett milliárdok már nem. Bizonytal a "tulajdon szentsége" miatt gondolják, hogy nem. Pedig dehogy: ha van valakinek egy ezüst kiskanala, s azt ellopják tőle, a

<https://katakombablog.com/alapvetes>

tolvaj nem hivatkozhat arra, hogy időmúlás okán ez már az ő tulajdona, s a tulajdont védi a jog. Arra sem, hogy a bűncselekménye elévült, mert az legfeljebb csak büntetőjogi szempontból évülhet el, a tulajdonjog szempontjából nem. **A tulajdonhoz való jog ugyanis sohasem évül el - ez minden polgári jog alapja.** Következően: az ezüst kiskanál visszajár: akár 2010 után, akár 2010 előtt lopták el.

A Párbeszéd és a koalíciós partnere, az MSZP nem átvállja még azt is leírni, hogy igazi baloldalra van szükség, s ők biz' Isten igazi baloldaliak. Még ilyen bölcsességeket is kigondoltak [\(A PM politikai nyilatkozata\)](#):

A baloldal legyen baloldali!

Vélelmezhető, hogy ilyesfélére gondoltak már a baloldali szavazók is, akik 1990 óta nem találnak egyetlen pártot sem a baloldali baloldalon. Ám legyen, legyen a baloldal baloldali, végül is miért ne? Akkor már csak egy kérdés marad: *mi a tervük a kapitalizmussal?* Például mi a tervük azzal a Botka-féle ötlettel, hogy fizessenek a gazdagok? Fontos lenne a kapitalizmushoz való viszonyukat tisztázni, mert amikor ez a nagyon-baloldali MSZP volt kormányon a szintén nagyon-szabadságpárti SZDSZ-szel közösen - melynek kormányában dolgozott Karácsony Gergely is -, valahogy sikerült eltitkolniuk a társadalom megnyomorított, kifosztott, félrabszolgaságba taszított milliói iránti szolidaritásukat. Most higgyük el, hogy mégis van bennük ilyen?

Egyébként is nem ok az Alaptörvény kidobására az, hogy a nevezett jogok hiányoznak belőle, hisz elegendő csak megfelelően módosítani az adott mondatokat. Pl. a "*Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson*" mondatot csak át kell fogalmazni [\(XVIII. cikk \(1\)\)](#). De biztosan nem úgy, ahogy a DK írja a programjában, mert az még inkább szűkítené a nem is létező létező jogot [\(DK, Sokak Magyarországa, 1.6.\)](#):

A magyar állam legfontosabb céljai között kell meghatározni a szociális biztonságra és a lakhatás emberséges, a társadalmi igazságosság elveinek megfelelő megoldására való törekvést.

Az Alaptörvény csak "törekedik" a szociális biztonság nyújtására, tehát nyilván nem ad rá jogot, viszont a DK alkotmányterve nemcsak hogy jogot nem adna, hanem ráadásul még a "törekvés"-t is leszűkítené: nem a szociális biztonság nyújtására törekedne, hanem csak a megoldásra. Azaz egy lépéssel visszább lépne. Nem törekedni kell valamilyen megoldásra, hanem azonnal meg kell oldani!

De nem úgy, ahogy pl. az LMP gondolja [\(LMP / Az alkotmányosság helyreállításának programja\)](#):

Magyarország előmozdítja a szociális biztonsághoz való jog érvényesülését.

A "törekvés" és az "előmozdítás" között van ugyan némi különbség, de az "előmozdítás" is langyos kifejezés. Jogot viszont ez sem adna, tehát az LMP sem emelné be a szociális biztonsághoz való jogot az emberi jogok közé. De ha nem, akkor minek az a sok szöveg? Jogot talán az MSZP-

Párbeszéd adna, ami tényleg örvendetes, feltéve, ha igaz. Viszont nagy szégyene az LMP-nek, hogy neki eszébe sem jutott.

Itt már jóval nagyobb a baj annál, hogy szavak ide-oda tologatásával a magukat baloldalinak nevezni merő ellenzéki pártok is megengedhessék maguknak a szociális jogok teljes kiüresítését. Itt *emberek* élnek emberhez méltatlan körülmények között, sok esetben valóságos életveszélyben, itt már nincs idő óvatos előrelépésekre. A megoldás nyilván az, ha **konkrét jogot** fogalmazunk meg. Világosan és kőkeményen; ilyesformán:

⇒⇒ Minden Magyarország területén élő magyar állampolgárnak és letelepedési vagy állandó tartózkodási engedéllyel rendelkező személynek **joga van:** **a)** a szociális biztonságra, **b)** az emberhez méltó lakhatásra, **c)** az ingyenes minőségi egészségügyi ellátásra. E jogát mint az **emberi méltóságból eredő jogot** a Magyar Állam **garantálja és biztosítja.**

És ezzel kész, lehet a jogokat részletezni, konkrétan felsorolni, hozzávenni a **munkához való jogot**, az **oktatáshoz, művelődéshez való jogot** stb., s lehet írni hozzá a törvényt. Nem kell ehhez az Alaptörvény megsemmisítése, a népszavazásos hercehurca. S legfőképp nem kell új alkotmányt írniuk az önjelölt alkotmányozó pártoknak.

De ha már így nekikezdték gondolkodni az Alaptörvényről, gondolkodhattak volna a nyílt egyeduralmat lehetővé tevő szakaszairól is, mert ezek az igazán veszélyesek ([48-54. cikk](#)). Különösen a terrorveszélyről szóló *51/A. cikk* a veszélyes, amellyel nagyon is vissza lehet élni, s akár végképp meg lehet vele semmisíteni a szabadság itt-ott megmaradt, kevéske romját is. Kicsit talán hihetőbbnek tűnnének ezek a nagyon-demokrata programok, ha az Alaptörvény legfontosabb kérdéskörével is foglalkoztak volna. De nem tették, mert nekik is jól jönne, hiszen **lehetőséget teremt a nyílt diktatúrára**. Különösen a DK használhatja, hiszen neki úgymis mániája a tőkésék érdekében működő erős állam. Mivel is lehetne igazán erős az állam, ha nem a különleges jogrend bevezetésével?

Az meg végképp érthetetlen, hogy ugyan mit akar a Párbeszéd meg az MSZP a női egyenjogúsággal, hiszen azt az Alaptörvény deklarálja ([XV. cikk \(3\)](#)). Hogy még sincs nálunk női egyenjogúság, az nem az Alaptörvénytől függ. Hanem például olyasmitől, hogy a Párbeszéd 8 vezetőségi tagja közül mindössze 2 a nő, azaz a vezetők 25%-a. Persze jobb, mint a kormánypártok esetében, viszont a társadalomban a nők aránya több mint 50% (52,5%). Mármost az Egyesült Arab Emírségek "parlament"-jében is kb. olyan arányban voltak a nők, mint a Párbeszéd vezetőségében (22,5%). De ez az igazságtalan arány már a múlté, mert mostanra már 50% az arányuk. A kormányuknak viszont csak a harmada áll nőkből (9 női miniszter), de az egyharmad is több, mint a Párbeszéd által alkalmazott egynegyed. Mondhatnánk ezt a muszlim arab rendszert akár igazságtalannak is, hiszen az ő társadalmukban a diplomás nők kétszer annyian vannak, mint a diplomás férfiak, így szükségképpen arányában kevesebb diplomás nő kerül be a politikai életbe, mint diplomás férfi. Igaz az is, hogy nem demokratikus az ország, s ezt is csak úgy elrendelték,

<https://katakombablog.com/alapvetes>

mármint hogy így legyen. Mármint hogy a parlament fele nőkből álljon, mivelhogy a társadalom fele is nőkből áll. Ahogy ott mondják [\(Gulf News, December 08,2018\)](#):

Women are half of our society: they should be represented as such, he added.

Ez amúgy, normálisan, evidencia - nálunk viszont képtelenség.

A Párbeszéd összefoltozott frakciójában az 5 tagból egy nő van (*Szabó Tímea*); az MSZP frakciójában a 15 tagból három (*Bangóné Borbély Ildikó; Gurmai Zita; Kunhalmi Ágnes*). Ha beszámítjuk a tévesztéses Bósz Anettet is, akkor is azt mondhatjuk, hogy a két párt 5 nőt engedett be a parlamentbe, ami az összes képviselőjük negyede. Nem a fele - mint az Egyesült Arab Emírségekben. Bár mi fényévekre vagyunk az Egyesült Arab Emírségektől e téren is, de a női egyenjogúságért ennyire hangsúlyosan kiálló pártoknál - mely pártok még az Alaptörvényt is eltörölnék női egyenjogúság ügyileg - az lett volna a minimum, hogy példát mutatnak. Vagyis ha senki más, ők megteszik azt a képtelenséget, hogy a vezetőik és a képviselőik között pont annyi a nő, mint a férfi. Ha nem teszik meg, akkor meg hagyjuk ezt a "női egyenjogúság" témát.

Ez a "női egyenjogúság" egyébként is nagy divat lett nálunk, mivel jópofa kampányfogásnak látszik. Különösen, hogy a kormánypártok olyan fokú hímsovinizmust produkálnak, hogy az valószínűleg közelebb áll az afgán tálibok fölfogásához, mint az európai gondolkodáshoz. Azonban baloldali ellenzéki retorika ide vagy oda, a baloldali ellenzéki pártok közül csak az LMP működik az Emírségek evidenciája szerint. Itt van például a DK, amelynek nagyon-szabadságpárti elnöke, *Gyurcsány Ferenc*, szokott is a női egyenjogúságról beszélni. Nőnap okosságokat is tud mondani, például, hogy a nő nem másodosztályú ember. Hát tényleg nem - éppen ezért kellett volna minimum 4 női képviselő az eredetileg 9, jelenleg 8 fős frakciójukba. Mivel közel sincs ennyi, bölcsen tenné Gyurcsány Ferenc, ha legalább e kérdéskörben nem nyilvánítana véleményt. Mert az, hogy a pártja EP-listavezetője egy nő, nem a női emancipáció területéhez tartozik, hanem az antidemokratikus pártműködés területéhez.

A DK eredetileg 9 tagú frakciójában mindösszesen egy nő van (*Vadai Ágnes*), ami a bejutott képviselők 11%-a. Az Emírségek asszonyai kikérik maguknak; Szaúd-Arábia asszonyai elsírnák magukat, mivelhogy a szaúdi "parlament"-ben a nők aránya ennek majdnem a duplája: 20%. Hiába, na, a nőkérdésben köztudomásúlag Szaúd-Arábia az egyik legelmaradottabb ország az egész Földgolyón. Bár mostanában nagyon igyekeznek minél több nőt bevonni a legfelsőbb politikai vezetésbe is, s valószínűleg hamarosan elérik, netán meg is haladják az Emírségek szintjét (vö. "Vision 2030" című szaúdi államprogram). Igaz, hogy ezekben az arab országokban nincs pártokrácia, mivelhogy tilos a pártalapítás.

Igaz az is, hogy a muszlim nők nem egy ijedős fajta. Biztos az abaja teszi. Mármint a női bátorságot. Meg ami vele jár: az egyenjogúságot. Legalábbis a formális logika útján idejutunk: Ahol abaját hordanak a nők - ott a parlament fele nő. Ahol nem hordanak abaját a nők - ott a parlament tizede nő. Nálunk nem hordanak abaját a nők - nálunk túrik a diszkriminációt a nők. Mármint az ellenzéki női képviselők. 2019 március 8-án, nőnapon, 9 ellenzéki képviselőnő sajtótájékoztatót

tartott: *Kunhalmi Ágnes*, *Bangóné Borbély Ildikó*, *Gurmai Zita* (MSZP), *Bósz Anett* (Liberálisok), *Potocskáné Kőrösi Anita*, *Varga-Damm Andrea* (Jobbik), *Szabó Tímea* (Párbeszéd), *Szél Bernadett* (független), *Vadai Ágnes* (DK), s előadták a 9 pontos, lényegileg nőjogi követeléseiket (Videó: [Facebook/Magyarinfo](https://www.facebook.com/Magyarinfo), 2019. márc. 8.). Komolyan kell venni a dolgot, mert a női egyjogúság kérdéskörétől eddig elzárkózó Jobbik is képviseltette magát, s az eseményről éppen a Jobbik lapja, az Alfahír adott hírt a legrészletesebben (Alfahír, 2019. 03. 08.). A 9 pontos követelésük egyikében (MSZP-s javaslatra) kérték a nőket és a férfiakat (Index, 2019. 03. 18.):

Ne engedjék, hogy a Fidesz alsóbbrendű állampolgárnak minősítse a nőket.

Tegyük föl, hogy nem engedjük, de hogyan is legyen az törvényesen, hogy ne engedjük? A pártok belső ügye a saját szabályzó, ha a FIDESZ úgy érzi jól magát, hogy alsóbbrendűnek tartja a nőket, ugyan melyik törvény alapján lehetne ebbe beleavatkozni? Az ő dolguk - ami nem az ő dolguk: az az állam. A jogállam. Az meg nem mondja ki sehol sem, hogy a nők alsóbbrendűek. Nem is szólva arról, hogyha a FIDESZ-nek netán nem engednénk meg, attól még a KDNP nyugodtan alsóbbrendűnek minősíthetné a nőket, hiszen a KDNP ebben a nagyon-női programban szóba sem került. Pedig nem a FIDESZ, hanem a KDNP az a párt, amelynek országos vezetői között egyetlenegy nő sincs. A kettős tagság miatt így akár skizofréniába is hajszolhatnánk a kormánypártok potentátjait. Ugyanakkor nagyon jól tudjuk, hogy nemcsak a Magyar Állam, a magyar jogrend, a magyar kormány, a KDNP, hanem még a FIDESZ alapszabálya sem fogalmaz meg ilyesmit. Akkor mi is ez a nőnap-nőjogi szöveg? Bizony az álságos nagy semmi. Persze világos, hogy itt nem a nők jogairól van szó, hanem arról, hogy a nők az EP-választáson ne szavazzanak a FIDESZ-re (ahogy azt egyébként *Gurmai Zita* el is mondta).

Az ellenzéki képviselők (DK-s javaslatra) azt is követelték, hogy hirdettessék meg a "*Zrínyi Ilona nőprogram*". Nem kell megijedni, ez nem arról szólna, hogy a nők legyenek olyan bátrak és erősek, harcosak és kitartóak, mint Zrínyi Ilona volt, hanem arról, hogy az állam mérje föl a nők problémáit. Komolyan! Tehát hozzunk létre egy újabb gittegyletet, alakítsunk jó sok bizottságot, alkalmazzunk rengetek szakértőt (esetleg szakértőnőket is), s tologassuk az aktákat még néhány évtizedig. Közpénzből. Aztán majd jó esetben megállapítatják, hogy az a baj, hogy Magyarországon a nőknek nincs elég lehetőségük, mert elzárják előlük a politikai hatalmat. De hát ezt most is tudjuk. A közpénzszerzés újabb módja nagyon foglalkoztathatja az ellenzéki képviselőket, mert (jobbikos javaslatra) másként is megfogalmazták:

A kormány segítse elő a nők társadalmi szerepével kapcsolatos tudományos kutatások elkészülését.

Tehát lenne egy "*Zrínyi Ilona nőprogram*" meg egy (pontosabban sok) tudományos kutatás nagyjából ugyanarról - és máris legalább két jogcím a közpénz-lenyúlásra. Nem lehetne ebből a pénzből inkább a nők életkörülményeit javítani? Mert ugyan mit segít - a még oly fontos gendertudomány minden nagyszerű eredménye is - a putriban élő cigányasszonyon?

Bár ez a jobbkios gendertudomány-javaslat más szempontból is nagyon érdekes, mert mindeddig éppen ez az oldal tiltakozott ellene. Úgy látszik, *Toroczkai Lászlóval* együtt kiléptek a Jobbikból az antigenderesek is. Viszont a híresen antifeminista Toroczkai Lászlónál, a Mi Hazánk Mozgalomban is vannak genderesek, legalábbis ott van *Morvai Krisztina*, aki feminista élharcosnak számított egykoron. Amíg meg nem jobbkiosodott, most viszont még szélebbre lépett, úgyhogy várható az antifeminista feminista pártokrata legújabb modellje.

Ránézésre jobbnak tűnik, s közelebb is állna a szaúdi jövőtervekhez a jobbkios javaslatú 6. pontjuk, amelyről a jobbkios *Varga-Damm Andrea* beszélt (akiről tudjuk, hogy - szemben Márki-Zay Péterrel - van politikai érzéke):

A nőknek minden területen legyen valódi esélyegyenlősége.

Minden bizonnyal kivéve a Jobbikot. A Jobbik nyolctagú elnökségében egyetlenegy nő sincs, ami ugyan megegyezik a KDNP arányszámával, de a FIDESZ-t alulmúlja, mert ott van egy női alelnök (*Novák Katalin*). Muszlim arab szemmel nézve a FIDESZ női kvótája az öttagú elnöksége alapján 20%-osnak tűnik - a Jobbik női kvótája pedig még piréz szemmel nézve is mindösszesen 0%-osnak. Nagy bölcsesség vagyon a bibliai eredetű mondásban, miszerint más szemében a szálkát, a magáéban a gerendát sem.

A Jobbik eredetileg 26 fős frakciójában 4 nő volt (*Hegedűsné Kovács Enikő*, *Dóró Dóra*, *Varga-Damm Andrea*, *Potocskáné Kőrösi Anita*), a 21 fősre csökkent frakciójukban pedig 2 van (*Varga-Damm Andrea*, *Potocskáné Kőrösi Anita*), s még a mandátumát visszaadó Hegedűsné helyett is férfit választottak (*Gyüre Csaba* alelnököt). Biztos megbánták, hogy 15% volt a körükben a nők aránya, s gyorsan levitték 10% alá (9,5%). Így legalább nem mondható, hogy a női egyenjogúság élharcosa, a DK, megelőzi őket a maga kezdeti 11%-os hozzáállásával. Végeredményben illik is, hogy egy balliberális párt jobb eredményt mutasson föl, mint egy (egykori) szélsőjobboldali.

Ahhoz, hogy tisztán lássuk, szóvirág-e vagy komoly a női egyenjogúság emlegetése, célszerű e szempont szerint sorba állítani a frakciókat. A jelenlegi (2019. március) frakciólétszámokat tekintve: 1. helyezett: LMP (6 főből 3 nő: 50%); 2. helyezett holtversenyben: MSZP (15 főből 3 nő: 20%), Párbeszéd (5 főből 1 nő: 20%); 3. helyezett: DK (8 főből 1 nő: 12,5%); 4. helyezett: Jobbik (21 főből 2 nő: 9,5%); 5. helyezett: FIDESZ (116 főből 10 nő: 8,6%); 6. helyezett KDNP (17 főből 1 nő: 5,9%). Már csak ebből is látszik, hogy nem pont a FIDESZ-szel kell itt vívni a női egyenjogúságért, hanem sokkal inkább a FIDESZ rossz szellemével: a KDNP-vel. Viszont ameddig az ellenzéki pártok nem érik el az Emírségek 50%-os arányát, addig inkább magukkal vívjanak.

A parlamentben összességében 11,5% a nők aránya, ami már nagy eredmény az előző 10%-hoz képest. Ezt a tizedelő magyar specialitást azért ne reklámozzuk a muszlim arabok között, mert mélységesen lenéznének bennünket! A valódi női esélyegyenlőséget pedigr len sajtótájékoztatón kell követelni, hanem meg kell teremteni: jogilag. A törvényt meg a parlament hozza. A parlamentben meg ott üldögélnek az ellenzéki képviselőnők. Nosza rajta, álljanak föl, terjesszék be a jogszabály-tervezetet! Mármin az 50%-os női kvótáról szólót. Aztán aki bújt, aki nem: legalább

tisztán látjuk, van-e az Országnek Házában fehérek közt egy európai. Vagy legalább egy titkos muszlim arab ügynök. Addig is: követeljék meg a saját pártjuktól!

De ha már így szóba hozták: miért is ne? Végeredményben? Ha már hozzányúlunk az Alaptörvényhez, egyszerűen belevehetjük **a valódi női egyenjogúságot** is, mert hiszen miből is tartana? Minta is van, kitalálni sem kell: vegyük be olyasformán, mint az Emírségekben, vagy olyasformán, mint az Alaptörvényben meghatározott házasságban: egy férfi - egy nő. Rendelkezzék az Alaptörvény arról, hogy a törvényhozó hatalomban, a végrehajtó hatalomban (a miniszterek között is), a bírói hatalomban (a Táblán, a Kúrián és az Alkotmánybíróságon is), valamint a hatalmi ágak csúcsvezetői és az állami tulajdonú pénzintézetek, cégek vezetői között a nők aránya minimum 50% legyen. Ha ez megtörténik, értelemszerűen nagyot nő a nők társadalmi presztízse, ezzel párhuzamosan radikálisan csökkenni fog a hímsovinizmus, s ami ezzel jár: jelentősen csökken a nők elleni erőszak, a nők szexuális megalázása, kizsákmányolása, s nyilvánvalóan növekszik a női munkahelyek száma, átlagában erősen javul a nők anyagi helyzete. Ehhez az államnak nagy segítséget kell nyújtania, hogy a gyermekvállalás és a nagy felelősséggel, nagyobb lekötöttséggel járó munkakör ne akadályozza egymást. Mi az akadálya, hogy ez megtörténjék? Ja, hogy nincs abaja...

Az abaja tényleg, szó szerint tiltva van, de (egyelőre) csak Ásotthalmon *Toroczkai László* jóvoltából. Aki viszont - a hazafi társaságával együtt - jellegzetes [hímsoviniszta macsó](#), úgyhogy a véleménye e körben (is) nagyon egyoldalú és részrehajló. Legfeljebb megtehetjük az önkormányzatiság és az önrendelkezés elvének tiszteletben tartása nevében, hogy Ásotthalmon nem vezetjük be a női egyenjogúságot, s a *Mi Hazánk Mozgalom* alkotmányos garanciát kapna arra, hogy szerveződhet nők nélkül is. Mindenre van megoldás, csak akarni kell. De pont ez az, ami a női egyenjogúság terén (is) hiányzik: az akarat.

Nyilvánvalóan nem attól lesz női egyenjogúság, ha például törvénnyel szigorúan tiltjuk a családon belüli erőszakot. Amellett, hogy természetesen ezt meg kell tenni, de gyakorlati eredménye túl sok nem lesz. Hisz tiltja a törvény a lopást is, mégis lopnak. **Akkor lesz valódi egyenjogúság, ha a nőket a jog helyzetbe hozza.** A helyzetbe hozási szándék azonban nincs jelen az ellenzéki oldalon, s nincs jelen az ellenzéki női képviselők nyilatkozataiban és cselekedeteiben sem. Attól kell tartani, hogy mind a nagyon-baloldali, mind a jobboldali pártokrata nők azért nem harcolnak a valódi női egyenjogúságért, mert nem tudnának elegendő pártokrata nőt kiállítani. A pártokban ugyanis kevés a nő, láthatóan a pártokrácia nem a nők játéktere. Ezért ha 50%-ra emelnénk a női képviselők arányát, szükségképpen nagyon sok nem-pártokrata, "tudatlan amatőr" kerülne a parlamentbe, akiknek - Varga-Damm Andrea szavaival élve - az égadta világon semmilyen politikai érzéke nincs. Ami azt jelenti, hogy félő: politikai érzék híján nem vennének részt az ún. politikai alkukban, valódi nevén mutyikban és politikai korrupciókban. De azt vajon honnan veszik, hogy csak a pártokrata képes egy országot vezetni? A "civil a pályán" mindig veszélyes - mármint a pártokratákra. A pártokraták viszont - nemtől függetlenül - az országgra. Ha nők, akkor a női egyenjogúságra is.

Csak nem lehet kiállni, hogy ne gondoljunk *Orbán Viktorra*, aki azzal is szokta riogatni hazánk asszonyait, hogyha bejönnek a muszlim migránsok, odalesz a női egyenjogúság. Valójában attól félhet, hogy nálunk is bevezetik a saját kvótáikat, s akkor odalesz a férfiuralom. Nem is szólva a hímsovinizmusról, különösképp a szexista gúnyról, mert az meg egyenesen be lesz tiltva. A saría alapján. Például *Lázár János* soha többé nem viselkedhetne úgy az Ország Házában, ahogy viselkedett *Szél Bernadett* képviselő asszonnyal (lásd: [Nol Videó, 2015. ápr. 20.](#)). Meg nemcsak az Ország Házában nem, hanem a Házon kívül sem. Meg nemcsak egy képviselő asszonnyal nem, hanem egyetlenegy nővel sem. Meg a kormánypárti férfi képviselők sem röhögcsélhetnek ilyesmin, figyelemmel arra, hogy a muszlim világban van még nyilvános megkorbácsolás. Ilyesmiért a saría alapján. Mégiscsak engedjük be a muszlim migránsokat? Ha már nincs e körben (sem) értékelhető ellenzéki program és akarat.

Jövőnek holdas fátyolában [↑](#)

Az ellenzéki pártok nemcsak a női egyenjogúság kapcsán, hanem újabban egyéb vonatkozásokban is hangsúlyosan bevetették a női képviselőiket, s ez emelt is egy kicsit a népszerűségükön, mert megegyezik az új európai trenddel: Láthatóan az európai választók inkább szeretnék női kézzel látni a kormányrudat, látván, hogy a férfiak hatalma nem sok jóra vezetett. Az ellenzék azonban még ezzel sem érte el a célját, pedig más európai országban erősen győzelmi esélyes lett volna. Nálunk viszont legfeljebb demonstrálta, hogy az ellenzéki képviselők között csekély számú "igazi férfi" van, s azok többsége is nő.

Az ellenzék, pontosabban annak egy szűk része, 2018 decemberében nagy-bátran nekiment a rezsimnek. De mindhiába érte inzultus *Kunhalmi Ágnes* (MSZP), *Vadai Ágnes* (DK), *Szél Bernadettet* (volt LMP-s). Ahogy mindhiába húzták-cibálták az Orbán-pribékek *Varju Lászlót* (DK), *Hadházy Ákost* (volt LMP-s). Látta a felvételeket az ország, a szemünk előtt történt, hogy az Orbán-pribékek súlyosan sértve a jogot parlamenti képviselőket bántalmaznak, hogy nőkre emelnek kezet. De senki sem ment ki az utcára, hogy megdöntse a rezsimet, amely még ezt is meg meri tenni. A nép a fotelból nézte. Bevégeztetett. **A pártokrácia 2018. április 8. napját követő reggelen meghalt.** Az ellenzéki pártok akkora csalódást okoztak a mintegy 2,8 millió magyarországi ellenzéki választónak, amekkorát a rendszerváltás óta párt még nem okozott. 2018 április 8-án az ország kétharmada elment szavazni, ami ritka nagy arány. Majdnem eufória volt, csodára várt a nép, bár hogy mi volna az a csoda, maga sem tudta. Azt viszont, ahogy fölébredt a zsibbadt fájdalmából, rögtön megtudta, hogy a lelkét manipuláló ellenzéki képviselők fizetése jócskán megemelkedett. Hogy elfogadták a rezsim kezéből a Júdás-pénzt. Hát ennyi volt egész: ezért volt minden. Meg kell értenie az ellenzéknek: csinálhat most már akármit, füttyülhet a rezsim képébe, átmászhat a kerítésen, bakot állhat egymásnak jobbikos és MSZP-s, akár a szemét is kilöveheti: mindegy. Tetszettek volna a népért, a hazáért politizálni.

A pártokráciának vége van, hamarosan már csak nyílt diktatúrával lesz fenntartható. Korunk legsúlyosabb tévedése, hogy engedjük magunkat becsapni, amikor is azt akarják elhíttetni velünk, hogy a pártokrácia másik neve demokrácia, s hogy a pártokráciának nincs is másik demokratikus alternatívája. Holott ez egyáltalán nem így van. A történelemben számos példa van olyan, az adott korhoz képest demokratikusnak mondható berendezkedésre, amelyben pártok egyáltalán nem voltak. A történelem azt is megtanítja velünk, hogy amikor megjelentek bennük a pártokhoz hasonlítható szerveződések, ezek a rendszerek összeomlottak, s történelmi idővel nézve szinte pillanatok alatt létrejött az **egyeduralom**. E folyamat befejezés előtti szakaszában van most Magyarország, s csak azért nem fog megtörténni, mert az Orbán-rezsim összeomlik, mielőtt megvalósíthatná a kendőzetlenül nyílt egyeduralmat. De az, hogy most nem fog megtörténni, nem jelenti azt, hogy egy másik személy, nem is olyan sokára, nem valósíthatja meg. Nemcsak Magyarországon, hanem Európa más országaiban is megtörténhet, sőt az EU-ban mint szuperbirodalomban is. Szükségszerű következménye ez a pártokráciának, ahogy láttuk is megvalósulni pl. Mussolini, Franco, Hitler államaiban.

Az egyeduralomnak két alapváltozata van: a **diktatúra** és a **monarchia**. Ránézésre az volna a különbség, hogy a diktatúra államformája köztársaság, a monarchiáé pedig monarchia. De ez nem így van: a római principatus államformája köztársaság volt, mi viszont császárságnak nevezzük. Vagy egy mai példa: Észak-Koreában nyilvánvalóan despotikus monarchia van, nem pedig diktatúra, holott az államforma köztársaság. Itt a vezér hatalma családon belül öröklődik; eszerint tehát az a különbség, hogy a monarcha hatalma örökletes. De ez sem így van: a történelemből tudjuk, hogy számos népnél nem volt örökletes a királyság. Lényegi különbségnek látszik, hogy amíg alkotmányos monarchia létezik, addig alkotmányos diktatúra nem. Az uralkodó hatalmának korlátozása odáig eljuthat, hogy egyáltalán nincs hatalma az uralkodónak, ahogy a modern alkotmányos monarchiákban sem; viszont a hatalom nélküli diktátor fogalmilag is kizárt. És éppen a hatalom nélküli uralkodó jelensége mutatja meg nekünk, hogy mi a különbség diktátor és monarcha között. Mi tartja fenn pl. az angol királyságot? Most hagyjuk azt, hogy a hagyomány, hiszen a hagyomány mit sem ért pl. Franciaországban, amely köztársaság lett, s amely máig a legfőbb értékének a köztársaságot tartja. De igazából pl. Svédországban sem a hagyomány számít, hiszen a svéd dinasztia nem a hagyományos dinasztia, hanem egy idegen hatalom, Napóleon által kreált dinasztia. Ráadásul a dinasztiaalaptó nem is svéd, hanem francia, tetejében még csak nem is nemes ember, hanem egyszerű kispolgári származék. A monarchiák léteznek, s távolról sem valami egzotikus helyen, hanem Európában. Léteznek oly módon, hogy ránézésre semmi értelmük, az uralkodó nem az állam vezetője, valójában semmi fontos dolga nincs, mégis maga fölé emeli és eltartja a társadalom. Miért?

Ha ezeknek a monarchiáknak racionális oka nincs, akkor ezek a **monarchiák irracionálisak**. Irracionálisak a körben is, hogy ezektől a monarcháktól nincs mit félni, könnyen el lehetne őket zavarni. A diktátort már nem olyan könnyű elzavarni, hiszen épp azért diktátor, mert erő, fegyver áll mögötte. A diktátor hatalmának alapja a **félelem**, ami egy érzelm. A modern alkotmányos monarchiákat is érzelm tartja meg: a **szeretet**. A kettő kombinációja adja az igazán stabil, abszolút

hatalmat. Rákosi Mátyást legfeljebb egy nagyon szűk kisebbség szerethette, a nagy többség gyűlölte és nagyon félt tőle, s teljesen alappal. A félelem ugyanis gyűlöletet szül, s minél nagyobb a gerjesztett félelem, annál jobban gyűlölik a diktátort. Az elfojtott félelem, az eltitkolt gyűlölet a legelső adandó alkalommal óriásit robban. A gazdáját gyűlölő rabszolga hátba szúrja a gazdát, ha az egy picit nem figyel oda. Sztálint viszont valóban nagyon szerették, amellet, hogy természetesen félték is tőle. Rákosi Mátyás sohasem tudott volna monarcha lenni, Sztálin viszont igen. Az utódai azonban már pozitív érzelmek keltésére alkalmatlan emberek voltak, ő maga pedig nem tudott dinasztia alapítani, ezért a Szovjetunióban nem jött létre a stabil abszolút monarchia. Hogy aztán most Oroszországban, pártokrata keretek között létre tud-e jönni, még a jövő titka. De nem kizárt, ahogy pl. Fehér-Oroszországban sem kizárt, ahol a "trónörökös" már rendszeresen jelen van nemcsak a belpolitikai, hanem a külpolitikai eseményeken is.

Nem szabad felülnünk a hivatalos megnevezésnek, s nem szabad elhinnünk, hogy egy állam attól köztársaság, hogy az államformája hivatalosan köztársaság. A köztársaság attól köztársaság, hogy a *köz társasága*, hogy *res publica*, hogy *közös ügy*, azaz senkinek sincs egyeduralma. Nemcsak azért nincs, mert a legfőbb tekintély személye változik, s a tekintély nem örökletes, hanem legfőképp azért, mert a legfőbb tekintély nem abszolút hatalom. Az, hogy egy magát köztársaságnak hazudó egyeduralom diktatúra-e vagy monarchia, attól függ, hogy a két alapérzelem, a félelem és a szeretet milyen arányban van benne. Ha jelentős arányú a félelem, s ennek folyományaként a gyűlölet, akkor diktatúra van még akkor is, ha a gyűlölet tárgya koronás király. Ilyenkor szoktak kitörni a szabadságharcok, amelyek nem a köztársaságért folynak, hanem egy szerethető királyért.

Nem beszélhetünk tehát köztársaságról, ha a hatalom egyetlen kézbe összpontosul, ha mindig mindenben egyetlenegy ember akarata számít. Hogy megértsük, hogy történik az észrevétlen átmenet, át kell gondolnunk a következőket: Augustust nevezzük a első római császárnak, nem pedig Julius Caesart. Holott mindketten rendelkeztek a nép lekenyerezéséhez szükséges pénzzel, mindkettőjüknek volt csak nekik engedelmeskedő légiójuk, mindketten tekintélyesek voltak. A különbség a szenátus szerepében van. Caesarnak még ellentmondhatott a szenátus, Caesar hatalma még a szenátustól függött - Caesar nem monarcha, s mikor egyesekben felmerült a gyanú, hogy az akar lenni, a köztársaság védelmében megölték. Augustus már nem függött a szenátustól, Augustusnak már nem mert volna ellentmondani a szenátus, s már fel sem merült, hogy monarcha akarna lenni - mivelhogy az volt. És ezzel a rómaiak feltalálták a **köztársaság-monarchiát**. Augustust a társadalom többsége nagyon szerette, s nem félt tőle. Pedig félnie kellett volna - de akkor másként alakul a világtörténelem.

Augustus nagyon jó uralkodó volt, nem állt bosszút, megbocsátott az ellenfeleinek, betemette az árkokat, belső és külső békét teremtett, felvirágozott a gazdaság és a kultúra, Róma elindult a világhatalom felé - de ebből a szempontból nem ez a lényeg. A lényeg abban van, hogy bizony létezhet monarchia köztársaságban. Mégpedig anélkül, hogy a monarcha erőszakot alkalmazna. Úgy, hogy a törvényhozó testület azt teszi, amit egyetlenegy ember akar. Úgy, hogy nem a törvényhozó testület közös akaratából születik egy törvény, hanem egyetlenegy ember akaratából.

Úgy, hogy a törvényhozó testület egy vagy több tagja egyetlenegy ember akaratából vagy kedvéért előterjeszt egy javaslatot, amelyet a testület megszavaz. Úgy, hogy a törvényhozó testületnek pusztán annyi a dolga, hogy egyetlenegy ember akaratát formálisan megszavazza. Ráadásul úgy, hogy az állam élén hivatalosan két tekintély áll - két consul -, de az egyik csak látszatra államfő. És ez a kristálytiszt monarchia 310 évig hazudja önmagának, hogy köztársaság, mígnem jön egy monarcha, aki kimondja: *dominus vagyok*. És senki sem csodálkozik: hiszen 310 éve mindenki tudja, hogy ez az igazság.

Ha most a szívére teszi a kezét egy kormánypárti országgyűlési képviselő, tud mondani olyan esetet, amikor saját ötletéből terjesztett elő egy törvényjavaslatot? Vagy olyat, amikor ellene szavazott egy kormánypárti javaslatnak? És olyat, amikor ellentmondott Orbán Vikornak? Mert ha a válasz "nem", akkor **Magyarország nem köztársaság, hanem monarchia**. Olyan monarchia, amelyben a monarcha nem szándékozik 310 évet várni arra, hogy kimondja, amit egyébként mindenki tud: *dominus vagyok*.

Magyarország nem diktatúra, mert az abszolút tekintélyt a társadalom egy része szereti is, s önként emeli trónra, nem fegyverek hatására. Ebben van **a pártokrácia nagy trükkje**: a lelket kell megszerezni, az érzelmekre kell hatni, el kell érni a szeretetet. Napjaink legveszélyesebb fegyvere lett a szeretet - a szeretet a legsikeresebb manipulációs eszköz. Mindenféle sztárokat, sőt teljesítmény nélküli celebeket imádnak a rajongóik, a közösségi médiában influencerek valóságos fantábort toboroznak maguk köré. A modern ember lelke kinyílt a manipuláció előtt. Könnyű dolga van annak, aki **a szeretet-manipulációval akar abszolút monarcha lenni**. A szemünk előtt van titkolatlanul, a maga csupasz valóságában: a békemenetnek nevezett Viktor-meneteléseken "*Szeretünk, Viktor!*" táblákkal vonulgatnak a hívők. Nem polgárok, hanem hívők. A Rákosi-korszakban is volt vonulgatás bőven, de "*Szeretünk, Mátyás!*" táblák nem voltak. Az csak diktatúra volt és személyi kultusz - ez pedig takaratlan monarchia. Annak is nem az alkotmányos, hanem az abszolút fajtája. Sőt egyre inkább látszódoan a despotikus variánsa. Akarunk mi is hazudni magunknak, mint a rómaiak tették volt?

Egyeduralom sokféle struktúrában születhet, természetesen nem szükséges hozzá, hogy legyen előzőleg egy pártokrácia. A pártokráciában született egyeduralom akkor nyílt diktatúra, ha a sajátján kívül minden más pártot valahogy megszüntet (a legnyíltabb esetben betilt). Számos ilyen diktatúra született pártokráciában, s nemcsak a klasszikusnak mondható német esetben, hanem Magyarországon is 1945 után.

De lehet pártokráciában diktatúra úgy is, hogy meghagyják a pártokat, csak az ilyen nem nyílt diktatúra, hanem leplezett. Tévedés azt hinni, hogy az Orbán-rezsim diktatúrát épít, hiszen **Orbán Viktor szemmel is láthatóan nem diktátor, hanem despotikus monaracha**.

A diktatúrát a baloldali ellenzéki pártok szándékozzák kiépíteni (talán az LMP kivételével), valami olyasformán, mint a rendszerváltás után: még örülünk is neki. Kitűnik ez többek között az antidemokratikus működésükből, az antidemokratikus módon való parlamentbe jutásükből, az

antidemokratikus alkotmánytervezeteikből, s ezt a fajta diktatúrát láttuk is működni az SZDSZ országlása idején.

A **Jobbik** nem tartozik e körbe, mert ő a maga autokratikus pátfelépítésével nem a diktatúrát célozta meg, hanem a monarchiát. Afféle [tradicionalista gnosztikus](#) talajon álló **despotikus típusú monarchiát**. Ha módjában lesz, meg is fogja valósítani. Ha valakinek a legkevésbé szabad hinni, az éppen a Jobbik és a látszólag szakadár Mi Hazánk Mozgalom.

Pártokráciában lévő monarchia esetében is lehetnek pártok akárhányan. Mert monarchiában értelemszerűen nem számít a párt, hanem csak a monarcha. Ezt újabban nyíltan ki is mondják nálunk: "*nem fideszesek vagyunk, hanem orbánisták*". De ha nem mondanák ki, akkor is nyilvánvaló, hogy a választásokon már jó ideje kivétel nélkül az a kérdés, hogy Orbánnal vagy ellene. Az ország három részre szakadt: 1) Viktor-imádók; 2) Orbán-gyűlölők; 3) egyik sem. Ez utóbbi kategóriába tartozók közül viszonylag sokan szavaztak Orbán Viktorra, mert így tették fel a kérdést: "Jó, jó, de ha nem Orbán, akkor ki?" Már jó régóta nem izmusokban, nem értékekben, de még csak nem is pártokban, s főleg nem pártprogramokban gondolkodunk, hanem személyekben. Észre sem vettük, hogy **átcsúsztunk a monarchikus gondolkodásba**. Mintha bizony nem volna más alternatíva. Pedig van. De ehhez nem az Orbán-rezsimet, hanem a pártokráciát - mint a köztársaság és a demokrácia veszélyeztetőjét - kell lebontani.

Paradox módon a res publica legstabilabb őrének a monarchia modern változata: az alkotmányos monarchia tűnik. Az a történelmi tapasztalat, hogy mintha valami féket szabna. Az alkotmányos monarcha személye lefékezheti az érzelmi manipulációkat is, hiszen van kit szeretni, nem kell és nem is illik egy pártvezért imádni. Úgy tűnik, hogy az alkotmányos monarchiákban van a legkevesebb esélye annak, hogy valaki magához ragadhatta az egyeduralmat. Bár erre is van példa több is, talán a legismertebb Mussolini egyeduralma az olasz királyságban. Az olasz királyság bele is bukott abba, hogy engedte a diktatúrát: az olasz alkotmányos királyság nem töltötte be a feladatát, s ezzel az értelmetlenségét bizonyította. Az alkotmányos monarchiában az uralkodó nem birtokolja a hatalmat, ő tehát biztosan nem egyeduralkodó, viszont jó esetben van akkora tekintélye, hogy ne engedjen mást sem korlátlan egyeduralmódóvá válni. Mondhatjuk azt is, hogy az alkotmányos monarchiával megfordítottatott a római mutató: **Rómában monarchia volt köztársaság néven - az alkotmányos monarchiában köztársaság van monarchia néven.**

Populista-e vagy?*_ ↑

Természetesen mind a diktatúrát, mind a monarchiát a populizmus eszközeivel is meg lehet teremteni. De azért ez a kérdés nem ilyen egyszerű. Hiszen jól tudjuk, hogy mind diktatúrát, mind monarchiát populista eszközök nélkül is létre lehet hozni. A diktatúrát a legkönnyebb, elég hozzá a fegyveres erő, ahogy történt pl. nálunk a szovjet megszállás idején. A burkolt diktatúrához pedig

elegendő a hatalom minden területét, főként a pénzhatalmat birtokolni; még fegyveres erő sem kell hozzá, az meg főleg nem szükséges, hogy ez a fajta diktatúra populista külsőségeket mutasson.

Arra sem egyszerű válaszolni, hogy mit nevezhetünk egyáltalán populizmusnak, s tényleg veszélyes-e, s ha igen, pontosan miért. Ugyan miért félnek annyira a populizmustól, s kik félnek tőle?

Mi a különbség az ún. populista és a szalonképes politikus között? Ha nincsenek politikusképző egyetemek, nincsenek szakmai alkalmassági szempontok és szakmai alkalmassági vizsgák, akkor ugyan mi a baj a populista mozgalmakkal? Mi különbség van a populista irányzat és a szalonképesnek tartott pártokrata irányzat között?

Ránézésre az, hogy a populista irányzat harsogóbb. Igaz, hogy a pártokrata pártok hagyományosabb része visszafogottabb, jól neveltebb, ámde egy részük szintén harsogó. Bár kétségtelen, hogy a harsogók közül némelyeket populistának neveznek, viszont az is kétségtelen, hogy másokat nem. Még azt sem mondhatjuk, hogy valami alapvető ideológiai különbség lenne a megkülönböztetés oka. Pl. az euroszeptikus pártok egy részét nem nevezik populistának, még akkor sem, ha harsogó, érzelmre ható propagandát folytatnak, sőt még akkor sem, ha más tagállamok munkavállalói ellen harsognak, azaz végeredményben idegengyűlölők. Senki sem mondta az EU-ban, hogy a brexit populista. Vagy még egy jellemző példa: ha a CDU elnöke és jövődó kancellárjelöltje finom modorban szót emel az azonos neműek házassága ellen, akkor ő nem populista. Máskor viszont azt mondják, hogy ez már populizmus. Valószínűleg napestig sorolhatnánk azokat a példákat, amelyek egyértelműen jelzik, hogy ugyanazt a gondolatot nevezhetik populizmusnak, s tarthatják egészen normálisnak. És a nagyon világos hazai példa: a FIDESZ olyan harsogó, hogy ahhoz harsogóbb nemigen van Európában. Nyíltan idegengyűlölő kampányt folytat, nem is szólva a homofób demagógiáról, sőt bátran uszít az EU ellen, s folyamatosan gyűlöletet kelt konkrét emberek ellen (amit még a legelrettenőbb főpopulisták sem tesznek). A FIDESZ mégsem populista - ha ugyanis annak minősítenék, már legalább 4-5 éve nem lehetne tagja az EPP-nek. Mivel a FIDESZ jó nagy léptekkel átlépte a jóízlés határát már régen, bátran mondhatjuk azt is, hogy a nem-populista és populista felosztás biztosan nem az ízléses és ízléstelen, illő és illetlen, úri modorú és bunkó kategóriák szerint történik.

Mondják, hogy a populisták demagógiát használnak, nem az értelemre, hanem az érzelmre akarnak hatni, nem komoly programot adnak, hanem jelszavakat hangoztatnak. Valóban; vannak ilyenek is. De a pártokrácia pártjai nem ilyenek? Ők nem a populushoz szólnak? Nem a népnek tetsző választási ígéreteik vannak? Mindig betartják a választási ígéreteiket, vagy ők is simán demagógok? Nem jelszavakat írnak a plakátjaikra? Nem az érzelmekre akarnak hatni? Ugyan nézzünk már meg egy választási nagyrendezvényt Európa bármelyik országából vagy akár az USA-ból! Takarjuk le a párt nevét, s próbáljuk megsaccolni: populista szerveződés rendezvényét látjuk-e vagy vérprofi pártokratikus kormánypártét. Nem biztos, hogy el fogjuk tudni dönteni. Tehát a pártokratáknak nem ez az igazi bajuk a populista mozgalmakkal, hiszen ők maguk is hasonló módszereket alkalmaznak. Hanem valami más.

Mármost aligha vitatható, hogy a populizmus szó jelentéséhez a populus, azaz a nép szó tartozik. Ugyanezt görögül démosznak mondjuk. És épp ebben van a lényeg: a populizmust lehet pejoratív mód értelmezni és elítélni, de hogy lehetne ezt megtenni a demokrácia szóval? Pedig mi különbség van abban, ha azt mondja valaki, hogy a néphez kell szólni, a nép érdekében kell politizálni, s a népnek politikai jogokat kell adni (*populizmus*), mintha azt mondja valaki, hogy a néphez kell szólni, a nép érdekében kell politizálni, s a népnek politikai jogokat kell adni (*demokratikus*)? Még azt sem mondhatjuk, hogy az a különbség, hogy az egyik igazat mond a népnek (*populizmus*), a másik pedig csak hazudik a népnek (*demokratikus*). Hiszen a populisták legalább annyira hazugok tudnak lenni, mint a magukat demokratikusnak nevezők - és fordítva.

Mindez csak a külszín, nem ez a lényeg. Hanem az, amit kvázi ki is mondanak: ezek a populista mozgalmak nemcsak hogy a népre hatnak, hanem egyenesen a népből jönnek. Nem a mi kutyánk kölkei: ismeretlen tényezők. Ez a bajuk velük - a pártokráciával meg az elitizmussal a baj. Merthogy a pártokrátiák valóságos elitisták. Kivétel nélkül, még azok is, akik egyébként valóban igyekeznek a nép érdekeinek megfelelően politizálni.

A pártokrácia többpártrendszerű demokráciának hívja magát, holott egészen nyilvánvalóan elitista. Kitűnik a pártokrátiák elitizmusa abból is, hogy "szakmának" nevezik a politikát, holott az a "szakma" egyetlen kritériumának sem felel meg. Kitűnik abból is, hogy zárt körű klubot alkotnak, s nem engednek a politikai hatalomba senki mást, csak azt, aki e zárt körű klubnak, azaz valamely pártnak nyíltan vagy burkoltan tagja, vagy valamely párthoz kapcsolódik valamilyen rejtélyes szállal. Ez azért van, mert a pártokrata lojalitással, engedelmisséggel, sőt még hűséggel is tartozik a pártnak, helyesebben a párt vezetőinek, s az egyéniség feloldódik a nagy egészben. Az egyéniségüktől megfosztott párttagok könnyen irányíthatók a pártvezetők által, ezért elegendő a pártvezetőket, a párt prominenseit befolyásolni, nem kell bajlódni mindenkivel. **A párt tehát nem más, mint marionett figurákból álló képződmény.** Nevezik ezt a *marionett-szabályt* pártfegyelemnek, frakciófegyelemnek, de nevezhetnék akárminek, mert a lényegen nem változtat. Nálunk most, az Orbán-rezsim alatt látszik a legeslegtisztábban, hogy a kormánypárti képviselők **egyéniességüket vesztett gombnyomó gépek**, akik még azt sem veszik észre, ha az általuk éppen elfogadott jogszabály nyelviileg helytelen, értelmetlen, sok esetben kimondottan zagyva. Mert nincs "olvasószerkesztő", azaz egyetlen képviselő sem olvasta el, csak megnyomta az "igen" gombot.

A pártokrácia a politikai hatalmat nem a népből kiválasztódott, hanem a pártban kiválasztódott személyeknek tartja fenn. A kiválasztás azonban nem azon az alapon történik, hogy pl. ki a legokosabb, legtanultabb, legbecsületesebb, legerkölcösebb, leglelkiismeretesebb, legbátrabb, legkreatívabb, legszorgalmasabb, legönállóbb stb., vagy hogy ki szereti a legjobban a magyar hazáját. Ilyen és ehhez hasonló szempontok fel sem merülnek, tehát a pártokrátiák valójában nem a társadalom krémjét alkotják, ezért a szó igazi értelmében nem a társadalom elitjéhez tartoznak. Ők csak **bitorolják az elit pozícióját** anélkül, hogy arra méltóak lennének.

Valamikor régen ugyancsak zárt körű klubot alkotott a politikai elit, csak hogy akkor ezt a zárt körű klubot arisztokráciának hívták. Arisztokratikus köztársaság létezhet, de arisztokratikus demokrácia

nyilván nem. Az arisztokratákról sok rosszat is el lehet mondani, de egy biztos: von Hause aus hozták magukkal a kultúrát, a világban való tájékozódás képességét, s nem utolsó sorban az egyéniség büszkeségét. A pártokrata kritériuma azonban éppen nem az egyéniség, hanem a serviens jellem. A pártokrata sohasem lesz képes betölteni az arisztokrata szerepét, mert a tulajdonságai nem arisztokratikusak.

Az arisztokráciának fenntartott politikai hatalommal szemben van a demokrácia. Ez vagylagos. Ha elitista társadalmat építünk, akkor arisztokráciával is rendelkezünk kell. Ha nem akarunk ilyet építeni, akkor demokráciát kell létrehozunk. Olyan nincs, hogy arisztokrácia nélküli elitizmus, s olyan sincs, hogy nép nélküli demokrácia. Pedig most ez van. De mivel képtelenség, nem is lehet tartós, rendkívül ingatag, magában rejtje a nyílt egyeduralom kialakulásának veszélyét.

Az elitizmus és a demokrácia egymást kizáró fogalom, nem oximoron típusú, hanem abszolút kizáró. Az "elit" mindig a "démoszal", a "démosz" mindig az "elittel" szemben értelmezhető, ezért mind az "elitista demokrácia", mind a "demokratikus elitizmus" értelmezhetetlen fogalom. Azért, mert nincs ilyen: e két dolog is vagylagos. Következően: pártokrata demokrácia nem létezhet, **ahol pártokrácia van, ott nincs demokrácia.**

A pártokraták mondva-mondatlanul nem kevesebbet állítanak, minthogy az az alkalmas politikusnak, aki politikai tapasztalatot szerzett valamelyik pártban. Oly módon, hogy belépett a pártba, majd egyre feljebb került a párt ranglétráján, e téren az sem gond, ha mindeközben nem töltött be kisebb politikai funkciókat sem, pl. képviselő sem volt. És meg is van az *alapdefiníció*: Az az igazi, a jó, az alkalmas politikus, aki pártpolitikus. Aki nem az, az populista, s mint ilyen feltétlenül visszaszorítandó. Világosan mondva: maga a nép a visszaszorítandó. Volt már ilyen rendszer nem is kevés a történelemben, de ezeket a rendszereket - leszámítva a létező szocializmus önelnevezését - soha nem nevezték demokráciának. A demokrácia szó köztudottan a démosz, azaz a nép szóból származik, s mai szóval mondva népuralmat jelent. Ennélfogva **a nép nélküli demokrácia fogalmilag kizárt.** Pedig most ez van.

Az antipopulista narratívákból egyre világosabban kiderül, hogy attól fél itt mindenki, hogy maga a nép kerül hatalomra vagy a hatalom közelébe. Merthogy a nép veszélyes - merthogy a nép eszetlen. Ezzel ki is mondták, ami egyébként is nyilvánvaló, hogy **a többpártrendszerű polgári demokrácia igazi fából vaskarika: nép nélküli népuralom, amely kimondottan retteg a néptől.**

De ki a nép? *Giuseppe Conte* olasz miniszterelnök, akit populistának neveznek, a "nép"-e? Mi kell ahhoz, hogy valaki a "nép" legyen? E körben biztosan nem a diploma hiánya a kritérium, hiszen Conte nemcsak hogy többdiplomás, hanem két egyetemnek is professzora, vagy pl. a római főpolgármester asszony jogász. Mégis azt mondják róluk, hogy semmihez sem értenek, dilettánsok, nincs semmiféle szakmai tudásuk, csupán csak azért, mert a népből jött *5 Csillag Mozgalomhoz* tartoznak. Mindeközben *Salvini* nem kap ilyen jelzőket, pedig neki diplomája sincs, s ha valaki pejoratív értelemben véropulista és valóban veszélyes, az éppen ő.

Csakhogyan *Salvini* "a mi kutyánk kölke". Pártja, az *Északi Liga* erősen populista szövegű párt ugyan, de a szó valódi jelentésében nem populista. Semmi köze a néphez, nem a népből jött, nem is szándékozik a nép érdekében politizálni, csak a nép szavazatára ácsingózik. Igazi dörzsölt pártokrácia-párt, régóta ismert, még *Berlusconi* vitte be a hivatalos pártokrata politikába, s a kilencvenes évek közepétől már többször is kormánypárt volt. A párt atyai patrónusa, *Berlusconi* is rém populista szövegű tud lenni, valóságos elitellenes propagandával jutott hatalomra, pedig ha valaki szuper-elit, az éppen ő: lévén milliárdos. Persze hogy nem közösítik ki populistaként, hiszen nem a népből jött, nem a nép érdekében politizál, s ami talán a legfontosabb: soha nem fog nekimenni a kapitalizmusnak. Bele is fér az EPP-be szépen.

Salvini meg az Északi Liga kommunista szárnyához tartozott, de szélsőjobboldali típusú propagandát folytat Trump, Putyin és Netanjáhu nagy rajongójaként (egyres vélemények szerint Putyin fizetett ügynöke). *Salvini* szövege kétségtelenül gyűlöletre uszító, oly annyira, hogy az egyik legjelentősebb olasz katolikus lap "[Vade retro Salvini](#)" főcímmel írt róla, noha szorongatja a rózsafüzért és hányja magára a keresztet rendesen. *Salvini*t illik ugyan szidni, de dilettánsnak, hozzá nem értőnek, politikai tapasztalat nélkülinek soha nem nevezik. És tényleg nem az. Valójában minden pártokrata tisztában van vele, hogy *Salvini* nem komoly, nem veszélyes a pártokráciára, dehogyan akarja azt ő lebontani, hiszen időtlen idők óta a haszonélvezője. Csupán csak populista stílusú az eszemadta. Olyasmi ez, mint amiről a jobbikos *Gyöngyösi Márton* beszélt: egy szó nem volt igaz a Jobbik populista stílusából, antiszemita uszításaiból: mindezek csak kampányfogások voltak a parlamentbe való bejutásért: a hatalomért és a pénzért. A Jobbik esetében is minden további nélkül megérti ezt - talán még bólogat is hozzá - a sok baloldali és liberális pártokrata és pártokrata szemléletű ún. értelmiségi. Hiszen semmi gond, ez csak egy politikusi fogás, afféle hatalomtechnika.

A pártokráciába a *Jobbik* és *Salvini* belefér, de *Conte* nem. Nem is *Salvini*t és az Északi Ligát tartja igazán veszélyesnek a pártokrácia, hanem az *5 Csillag Mozgalmat*. Mert hogy jön ahhoz egy népből jött, pártokrácia-ellenes, nem is pártszerűen szerveződő csoportosulás, hogy csak úgy ukmukfukk bejusson a parlamentbe, ráadásul kormányra kerüljön, sőt még Róma főpolgármesterét és a miniszterelnököt is ő adja? Nos, **ezt nevezik a pártokrácia csődjének**. (De persze csak akkor, ha az *5 Csillag* meg tudna maradni a nép pártokrácia-ellenes mozgalmának - ami sajnos egye kevésbé valószínű.)

Ha semmi mást nem nézünk, csak Olaszországot, megállapíthatjuk: Adva van két populista politikus: 1.) Semmihez sem értő dilettánsnak és veszélyesnek nevezendő az egyáltalán nem véresszájú – emberségéről még a népszerűségvesztés árán is többször tanúságot tett – katolikus egyetemi professzor, ha a népből jött pártokrácia-ellenes szervezet képviselőjeként miniszterelnök. 2.) Szidandó, de hozzáértő profinak és szalonképesnek elfogadott a diplomával nem rendelkező, határozottan véresszájú – embertelenségéről többször is tanúságot tett – átkatolikus miniszter, ha pártokrata pártpolitikus. És ezzel eljutottunk a **pártokrácia lényegéhez: minden belefér valahogy, kivéve a nép**.

<https://katakombablog.com/alapvetes>

Magyar vonatkozást is érdemes itt nézni: *Orbán Viktor* agyonemlegetett és agyondicsért kebelbarátja nem *Conte*, hanem *Salvini*. Nem a népből jött, politikusként amatőr, pártokrácia-ellenes egyetemi professzor, hanem a populista álorcában lévő, diploma nélküli profi pártpolitikus. E közismert tény mindent elmond.

Ha eltekintünk a populista jelzőtől és az olasz kormány politikájától mint szempontunkból lényegtelenektől, tisztábban tudunk válaszolni a felmerülő kérdésekre: Ha muszáj volna választanunk Conte és Salvini közül, s a nem-választás jogával sem élhetnénk, melyikre bízánk a sorsunkat? Az amatőrre (*Conte*) vagy a profira (*Salvini*)? A pártpolitikus szakmán kívülre vagy a pártpolitikus szakmát birtoklóra? A válaszuk válasz arra is: **akarjuk-e a pártokráciát? Vagy inkább a demokráciát?**

Avagy virág vagy te? [↑](#)

Európa-szerte egyre inkább elutasítják a polgárok a pártokráciát, tehát minden adott egy pártokrácia-ellenes irányzat megerősödéséhez. Különösen Magyarországon, hisz nálunk átlagon fölüli a pártok elutasítottsága, nálunk szabályosan kínos párttagnak lenni. A 2018-as országgyűlési választások óta az elutasítás még jobban fokozódott, úgyhogy a helyzet kínálja magát egy másféle megoldásra. Kérdés, hogy mi lesz ez a "másféle" megoldás.

A pártokrácia, azaz a többpártrendszerű parlamentáris rendszerek összeomlása vagy összetörése után eddig általánosan diktatórikus rendszerek, [autokráciák](#) alakultak ki. Jelenleg is fennáll a veszélye a nyílt egyeduralom kialakításának - nálunk különösképp -, mert megvan hozzá a lélektani pillanat, amellyel visszaélhetnek a vérpopulista profi pártokraták vagy akár a populista retorikájú, netán jó szándékú, de felelőtlen dilettánsok. Elé kell menni ennek a folyamatnak, s minden erőnkkel meg kell akadályoznunk, hogy ilyesmi megint megtörténhessen velünk. A legveszélyesebb a populista stílusú, hergelő demagógia, mert mi, magyarok, az orbánista éra alatt nagyon le lettünk gyöngítve, a lelkünk lett megbetegítve, s nemcsak ellenállnunk nehéz a pszichológiai manipulációknak, hanem sokszor még fel sem ismerjük őket. Meggyöngült a lelki immunrendszerünk, s így különösen fogékonyak vagyunk az érzelmi befolyásolásra. Ezért **nem érzelmi, hanem értelmi alapon** kell kínálni a megoldást, s **nem egyeduralmi, hanem demokratikus kiutat** kell mutatni. Hisz van olyan.

Nyilván nem vonható kétségbe, hogy az államot azoknak kell vezetniük, akiknek van hozzá tudásuk. Valamikor ebbe a tudásba beleszülettek az arisztokraták, viszont az ő helyüket a pártokraták soha át nem vehetik. Az arisztokraták önerőből voltak az állam irányítói, mivel megfelelő vagyonnal rendelkeztek. Tehát az állam élén álló politikai elit egyben gazdag is volt. Majd ezt a rendszert szétörték, s két elemre szakították: a párokratákra és a pénzemberekre, ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a valóságban kettős hatalomról, kettejük hatalmáról van szó. Ők azonban sem külön-külön, sem együtt [nem alkalmasak](#) az állam irányítására, mivel sem a pártokrata, sem a pénzember

nem rendelkezik arisztokratikus tulajdonságokkal (Magyarországon meg különösen nem). Ez a fajta kettős hatalom, amely szakított az ősi szisztémákkal, szükségképpen instabil és veszélyes a társadalomra. Elég a XX. század addig sosemlátott borzalmaira gondolni: a pártokrata-pénzember kettős képes volt egynegyed évszázad alatt két rettenetes világháborút is kirobbantani, s vérbe borítani egész Európát.

Mivel mi nem arisztokratikus világot akarunk, hanem demokratikusot, nekünk is szükségképpen kettős hatalomban kell gondolkodnunk. Azt kell kigondolni, hogy lehet az arisztokratikus eredetű tudást és a demokráciát összeegyeztetni. Úgy, hogy megnézzük, miből, helyesebben kikből áll e két elem: 1) a tudás értelmiséget feltételez; 2) a demokrácia népet. És máris tudjuk, mi a teendő: össze kell kötnünk két ókori rendszert: a mezopotámiai (sumert) és a görögöt (athénit), s nincs is más dolgunk, minthogy modernizáljuk őket. Nem kell folyton új dolgokat kitalálni: okos elődeink nagyon sok mindent kigondoltak már.

A születési arisztokrácia helyén lévő értelmiség államirányító szerepe egyáltalán nem példa nélküli: A legelső ismert kultúrnép a sumer volt, náluk nem volt születési arisztokrácia, az uralkodó osztályt az értelmiség alkotta, s az uralkodó osztályba automatikusan bekerült mindenki, akinek - mai szóval mondva - diplomája volt. Persze volt tandíj, de ez végül is megfizethető lehetett, mert az uralkodó osztály nem alkotott örökletes zárt rendet. Nekünk csak két szempontból kell ezen az ősi szisztémán módosítanunk: 1) az Unió iránymutatását követve legalább **40%-ra**, optimálisan **50%-ra** kell növelnünk a diplomások arányát, szélesre kell tárunk az egyetemek kapuit a legszegényebb réteg előtt is, s tandíjat csak a gazdag rétegtől szabad követelnünk; 2) nem az értelmiségnek kell adnunk a politikai hatalmat sumer módra, hanem a népnek athéni módra, s mellé kell állítani segítő társul az értelmiséget. Ez a struktúra a - szintén számos ókori kultúrában jelenlévő - kettős hatalmat jelentené, ahol a nép lenne az ún. "szakrális" hatalom, a segítő értelmiség az ún. "profán" hatalom. Így meg tudnánk valósítani az ókor óta létező álmot, mármint hogy **a nép és az őt segítő értelmiség vezesse az országot**. A születési arisztokrácia vagy a nagyburzsoázia helyett. Mai helyzetünkre mondva: a pénz urai és az ő érdekükben működő, általuk irányított, az elit pozícióját bitorló pártokraták helyett.

A demokrácia alapja a "*népgyűlés*", ami mai szóval mondva közvetlen demokrácia. A közvetlen demokrácia nem ördögtől való, s nem jelenti az ún. parlamenti demokrácia kiiktatását.

A közvetlen demokrácia létjogosultsága egyre nyilvánvalóbb, az EU politikusai is komolyan felmerült, hiszen a technikai feltételeit, olcsóságát, egyszerűségét az internet eszközeivel, az internetelés teljes kiterjesztésével nem olyan bonyolult megteremteni. A "*népgyűlés*" mint intézmény működhet úgy is, hogy a leglényegesebb kérdésekben rendszeresen népszavazás történik, ahogy pl. Svájcban is. Azzal a különbséggel, hogy most már nem szavazófülkékben, hanem a tudományos-technikai-digitális forradalom eredményeit igénybe véve, az internet mindenkihez való eljuttatásával olcsón és egyszerűen otthon. Valójában ez lenne a szűken vett közvetlen demokrácia, de értelemszerűen minden kérdésben nem alkalmazható, hiszen megbénítaná az államot.

Ezért - ahogy az ókori Athénben is volt - szükséges egy szűkebb testület, azaz népképviselői szerv, amelyet nevezhetünk országgyűlésnek, parlamentnek is. Nyilván nem az elnevezés a lényeg, hanem az, hogy kik és milyen módon jutnak be a népképviselői törvényhozó és ellenőrző testületbe. A népképviselői szerv (parlament) létrejöhet úgy is, mint pl. az ókori Athénben a **bulé**, ahová sorsolással kerültek be a népképviselők - csak a polgárok jóval nagyobb száma és a szűrés szükségessége miatt kombinálni kell a sorsolás és a választás módszereit.

A **bulé típusú parlament** is ciklusokban működne, mint a jelenlegi (pl. négyéves ciklusokban), s ciklusonként két lépésben kerülne megalakításra: 1) első lépés a választás; 2) második lépés a sorsolás:

A választási körzeteket minél kisebb földrajzi területekre kellene korlátozni (pl. 100 lakoskénti területekre), hogy a polgárok a maguk körében valóságosan ismert személyekből választhassák ki azokat, akik közül majd kisorsolandók a népet képviselők. A választás kampány nélkül és jelöltek nélkül folyhatna az interneten oly módon, hogy pl. a polgárok a közvetlen környezetükben lakó személyek közül jelölnék meg az alkalmasnak ítélt személyt. Illetve ha a nemek egyenlő arányú képviselete is fontos számunkra, akkor két személyt: egy férfit és egy nőt. A legtöbb szavazatot - de legalább egy előre meghatározott minimumot (pl. minimum 15%-ot) - kapott polgárok, ha elfogadják a választást, népképviselői tisztségre lennének kisorsolandók. A sorsolás nem országos összesítésben, hanem megyénként vagy választókörzetenként történne, hogy az ország minden területe képviselve legyen. Megakadályozandó a pártok vagy érdekcsoportok általi befolyásolást: mindennemű beavatkozási kísérletet, az ún. suttogó propagandát is nagyon szigorúan szankcionálni kell.

Így nem bízánk a vak véletlenre a népképviselői személyét, hiszen alappal feltételezhető, hogy a polgárok tapasztalati alapon el tudják dönteni, hogy a környezetükben ki lenne alkalmas a tisztségre, miáltal a kisorsolandók közé viszonylag kevés alkalmatlan kerülne. Természetesen ehhez fel kell tételeznünk, hogy a polgárok értelmes lények. Viszont ha pártokrata módon azt tételezzük föl, hogy a nép ostoba, akkor e logika szerint meg kellene vonni az általános választójogot is, mert hiszen a nép ostoba akkor is, amikor pártra, pártokráta szavaz. Ha a nép ostoba, akkor a népből jött képviselő is ostoba, miből következően aki párttag, az okos, aki nem párttag, az ostoba. Mivel Magyarország 99%-a nem párttag, Magyarország 99%-a ostoba, s ezért alkalmatlan a politikára. Mivel ebben a 99%-ban szükségképpen vannak akadémikusok is, nyilvánvalóan a tudósok is ostobák, s a megokosodás egyetlen lehetősége a pártba való belépés. Volt már ilyen hatalom-hozzáállás máskor is, pl. a létező szocializmusban, csak akkor nem valamelyik pártba, hanem egy bizonyos pártba kellett belépni a megokosodáshoz, az alkalmassághoz, azaz az előrejutáshoz. Akkor a Párt volt az élcsapat, most a pártok az élcsapat - lényegileg nincs különbség.

A nép viszont, akár ostoba, akár okos, nem tudja dönteni, hogy az illető pártokrata-jelölt alkalmas-e, hiszen nem is ismeri a jelöltet. Nem is a nép dönti el az alkalmasságot, hanem a pártok, s főként a pártlista. Látjuk, hogy az országgyűlésben alkalmas személy alig is akad. A pártokrata alkalmassági szűrő tehát egészen biztosan nem működik, ahogy nem működött a létező szocializmusban sem;

pontosabban: nem is alkalmassági az a bizonyos szűrő, hanem egészen más szempontok szerinti. A nép alkalmassági szűrője majdnem kétségen kívül hatékonyabb és működőképesebb lesz.

Természetesen így bekerülnének a kisorsolandók, s így a népképviselők közé a nyomornegyedek, gettók, perifériára került falvak szegény és iskolázatlan lakói is, de hisz éppen ez a cél. Magyarország lassan több mint harmadát mesterségesen izolálni tartósan nem lehet, s ez ellenkezik a demokrácia alapeszméjével és az emberi méltóság tiszteletben tartásával is. A perifériára sodródott embertársaink visszakapnák az önbecsülésüket, büszke, öntudatos polgárokká válhatnak, hiszen kétségtelenül büszke lenne arra mindenki, hogy egy ciklusban pl. országgyűlési képviselő volt. A szociális jogok kiterjesztése, az alapjövedelem biztosítása, a mikrovállalkozások erőteljes támogatása mellett a politikai jogokban való ilyen fokú részesedés soha nem érzett tartást adna mindannyiunknak, így a ma még nagyon szegény rétegnek is. Alig múlna el egy nemzedék, s Magyarország lakói olyan **büszke, felelősségteljes, szabadlelkű polgárok** lennének, mint amilyenek voltak például az ókori Athén teljes jogú szabad polgárai. Bűnözők és méltatlanul viselkedők tömeges népképviselővé válásától viszont nem kell tartani, ha megfelelő fékező és gátló erőket építünk be a rendszerbe. Nyilvánvalóan ugyanígy bekerülnének a népképviselési hatalomba a jómódú negyedek lakói is, a magasan képzett emberek is; különösen a falvakra jellemző, hogy hajlamosak egy köztisztelőben álló értelmiségre szavazni. A politikai korrupció, a szokásos mutyizás, a hatalmi alku, a körzetleosztás, a megfizetés és lefizetés, a gazdag réteg beleavatkozása, még ha nem is zárható ki teljesen, a sorsolás bizonytalansága miatt értelmét vesztené.

A megválasztott-kisorsolt népképviselőnek - ahogy az ókori Athénban is - a tisztséggel járó költségei megtérítése mellett minimum annyi jövedelmet kell nyújtani, mint amennyi a civil életében volt neki, vagy ha nagyon alacsony jövedelmű volt, akkor egy meghatározott bérminimumnak megfelelő összeget. Kivéve, ha nyugat-európai értelemben vett jómódú polgár lesz a népképviselő, mert neki - hasonlóan az ókori rendszerekhez - nem járna semmiféle fizetség és költségtérítés. A kimagaslóan gazdagok pedig - ugyancsak az ókori rendszerekhez hasonlóan - fizetni tartoznának a köznek azért, hogy népképviselők lehetnek.

A végrehajtó hatalmat a számos ősi kultúrában létező ún. "**kettős hatalom**" szisztémája szerint lenne üdvös kialakítani, valahogy úgy, mint a polgármester és a jegyző viszonyában: egy népképviselési miniszterelnök és egy szakmai miniszterelnök - címe szerint akár mint "miniszterelnök-helyettes" - kettősével, mely kettősség végigvonulna a kormányon (nemcsak államtitkári, hanem miniszteri szinten is), a közigazgatáson, a hatalmi ágakon.

A bírói hatalmat is szerencsés kombinálni az ókori eredetű népképviselési esküdtbírótság és a modernkori szakmai bíróság kettősével.

A választott-sorsolt népképviselők közül nemcsak a parlamenti képviselők kerülnének ki, hanem az EP-képviselők, a megyei és helyi önkormányzati képviselők, az önkormányzatok vezetői, polgármesterei, a közigazgatás népképviselő vezetői, az esküdtbíróságok tagjai stb.

A szakmai miniszterelnök (miniszterelnök-helyettes), a szakmai kormánytagok (miniszterhelyettes, szakmai államtitkár), a közigazgatás szakmai vezetői pályázati rendszerben kerülnének kiválasztásra, a pályázat benyújtásának alapfeltétele a feddhetetlenség, a pszichológiai alkalmasság és a speciális szakmai tudás (diploma) lenne, valamint a pályázóknak az uniós [EPSO](#)-vizsgákhoz hasonló versenyvizsgákon is meg kellene felelniük.

Az EP-képviselők mellé tanácsadói funkcióban szintén szakmai társak - lehetőleg magasan képzett diplomáták - kerülnének pályázati úton kiválasztásra, akiknek díjazása minden további nélkül megoldható az EP-képviselők jelenleg is létező büdzséjéből. A valóban népből jött EP-képviselő tehát nem lenne magára hagyva a számára esetleg áttekinthetetlen, kiismerhetetlen világban. Amit képviselnie kellene, az nem egy pártutasítás, önös pártérdek vagy magánérdek, hanem a népképviseleti országgyűlés iránymutatása.

A szakmai társvezetők megbízatása a választási-sorsolási ciklusokhoz alkalmazkodna azzal, hogy a szakmai vezetők a kiválasztási pályázaton legfeljebb két ciklusban indulhatnának. Ezzel esély volna megakadályozni a bebetonozott szakmai hatalom létrejöttét.

Mivel az ember esendő, s ahogy mondani szokás, a szentnek is maga felé hajlik a keze, igen komoly fékeket kell a rendszerbe iktatni: meg kell akadályozni, hogy a kettősség szakmai része maga alá gyűrje a népképviseleti részt, vagyis hogy az értelmiség leuralja a népet.

A korrupciót, bűncselekményt elkövető vagy egyéb okból méltatlan népképviselőt és szakmai tisztségviselőt a pozíciójától meg kell fosztani, s mellékbüntetésként ki kell zárni a politikai jogok gyakorlásából néhány cikluson keresztül. Ha szándékosan vagy tudatos gondatlanságból bűncselekményt követne el - az ókori mezopotámiai és a Szent István-i büntetőjoghoz hasonlóan - legalább annak a büntetésnek a háromszorosával volna szükséges sújtani, mint amit ugyanezen cselekményért mint civil kapna.

Ezzel összefüggésben a büntetőjogban meg kell szüntetni az alságos törvény előtti egyenlőséget, s vissza kell térni az ősi büntetőjog szelleméhez: minél magasabb pozícióban van valaki, vagy minél gazdagabb, annál súlyosabb büntetést kell kiróni rá ugyanazon bűncselekményért. **A pozíció és a vagyon kötelez elvet** szükséges érvényesíteni az élet lehető legtöbb területén. Persze az elvet illendőbben is meg lehet fogalmazni (a divatos pozitív diszkriminációnak megfelelően): minél alacsonyabb társadalmi helyzetű egy ember, annál megértőbb vele a büntetőjog, annál alacsonyabb a büntetési tétel.

A jogot mindenképpen szükséges leegyszerűsíteni, a lehető legkevesebb jogszabályra kell redukálni, s a jogszabálynak a hétköznapi, jogi ismeretek nélküli ember számára is könnyen érthetőnek és egyértelműnek kell lennie. Ezzel párhuzamosan az ügyvédkényszert ajánlatos megszüntetni, a jogi képviselet választását csak mint lehetőséget szabadna meghagyni, hiszen az ügyvédkényszert az alacsonyabb jövedelmű embereket még nagyobb hátrányba hozza, s az esetek döntő többségében megakadályozza őket a hatékony jogorvoslat igénybevételében is. A joghoz nem értő laikus emberek ún. ösztönös igazságérzetével pedig azonosulni tudna a népképviseleti

esküdtszék, amely szükségképpen ugyanolyan laikus emberekből állna, mint a védelmet keresők. Ez nem a jogtudomány halálát jelentené, hanem **a jog és az erkölcs, a jogszerűség és az igazságosság egymáshoz való közelítését**, mely szempontok között már régen szétnyílt az olló.

A **szubszidiaritás** uniós elvének megfelelően az önkormányzatiságot teljes körűen vissza kell állítani, a központosítást a lehető legkisebb mértékre kell csökkenteni, a megyei önállóságot a történelmi hagyományainkban meglévő szintre kell emelni.

A bürokráciának gátat kell szabni, a lehető legkevesebb ügyre kell csökkenteni, mivel a bürokrácia nemcsak túlburjánzott és nagyon drága, hanem lassan már az élet szinte minden területén megköti a polgárokat, megakadályozza magát a szabadságot, a polgári önrendelkezést, s végső soron már érezhetően gátolja magának az államnak a működését is.

Magyarországnak vissza kell szereznie a - megtépzott - hírnevét, az Unióval való kapcsolatát az eddiginél szorosabbra kell fűzni, a közös európai érdekek messzemenő tisztelete mellett a saját nemzeti érdekeinket erősebben és okosabban kell érvényesíteni.

Az Unió EP-választásra vonatkozó joga elég tág játékeret enged a tagállamoknak a saját szabályrendszer kialakítására. A választásos-sorsolásos lista mellett azonban a jelenlegi **uniós jog** figyelembevételére miatt lehetővé kell tenni, hogy a polgárok egyes csoportjai akár pártalapon, akár civilszervezeti alapon, akár más egyéb alapon saját listát állítsanak, ha kívánják, s kampányoljanak mellette a saját pénzükön. Maga az EP-választás tehát kétválasztásos rendszer lenne: a népképviselői lista az uniós jogban lévő "előválasztás" jogcímen kerülne összeállításra, a konkrét EP-választás pedig ezt követően zajlana az Unió által meghatározott időpontban.

Mivel Magyarország népképviselői EP-képviselői nem pártok szerint, hanem a valódi népképviselő elve szerint jutnának be az EP-be, egyetlen csoportot képviselnének, miáltal erősebben, hangsúlyosabban lehetne **érvényesíteni Magyarországot, a magyar nemzet érdekeit**. Azt, hogy Magyarország egységes népképviselői képviselőcsoportja melyik uniós pártcsaládba kérje felvételét, hovatovább egyáltalán tartozzék-e egy pártcsaláddhoz, objektív, pártatlan tájékoztatással egybekötött, de kampány nélküli népszavazással lehetne eldönteni. Jelenleg úgy tűnik, hogy - az Unió működéséből következően - a fontos uniós pozíciók megszerzése érdekében talán szükség volna pártcsaláddhoz való tartozásra is, s az is olybá tűnik, hogy a belátható időkből kereszténydemokrata, illetve mérsékelt jobboldali pártcsoportra esne a nép választása, mely pártcsoport jelenleg az EPP. De mindezek még a jövő titkai, s majd eldönti a nép.

Az államformáról is a népnek kell döntenie népszavazáson. Az **államformát**, az államfő személyének meghatározását, kiválasztási módszerét, jogosítványait, erősségét is szükséges mérlegelni, s célszerű afféle alkotmányos monarchiához hasonló államformát létrehozni. Ez nem föltétlenül királyságot jelent, jelenthet köztársaságot is, csak az államfőnek kell az alkotmányos királyhoz hasonló szerepet és presztízst adni. Amennyiben alkotmányos monarchiát hoznánk létre, azt az ősi hagyományaink, ősi alkotmányunk szellemében kellene kialakítani, azaz a magyar királyság nem örökletes, hanem szabad királyválasztáson alapuló monarchia lenne. Olyasféle, mint

pl. a sumer en-királyság vagy a vatikáni monarchia. Ami nyilván azt jelenti, hogy királyi dinasztia létre sem jöhetne.

A közvetlen demokrácia, a valódi népképviselő gazdasági következménye a **jóval olcsóbb állam**, hiszen nem kell kampányokra, politikai pártokra súlyos milliárdokat költeni, s ez a szisztéma komoly akadály tudna lenni a szintén súlyos közpénz-milliárdokba kerülő politikai és gazdasági korrupciónak.

A valódi népképviselői demokráciában pártokra már csak azért sincs szükség, mert egyrészt nem igaz, hogy saját, csak rájuk jellemző ideológiával, értékekkel rendelkeznek, melyek közül a polgárok választhatnak, másrészt az állam működéséhez nincs is már szükség különösebb ideológiára. Azt például, hogy szükség van-e a Paks II. megépítésére, nem ideológiai talajon, s főképp nem az önös érdekek talaján, hanem racionális talajon kellene eldönteni. Az olyan erkölcsi kérdéseket pedig, mint pl. az azonos neműek házassága, szintúgy nem holmi pártideológia szerint kell eldönteni, hanem népszavazáson (ahogy történt pl. a katolikus Luxemburgban).

Ez nem azt jelenti, hogy a pártokat be kéne tiltani, hiszen a polgárok úgy tömörülnek, ahogy szeretnék. Csak azt jelenti, hogy a pártoknak nem szabad a közpénzekből juttatni, szigorúan szankcionálni kell a tiltott pártfinanszírozást, nem szabad az eddig élvezett előnyeiket és kiváltságaitak továbbra is biztosítani, és soha többé nem szabad őket helyzetbe hozni. Nagyon oda kell figyelni az ún. civilszervezetekre is, hiszen már látható, hogy a pártokraták a pártonkívüliség és a nem párt elnevezésű szervezetek felé kacsingatnak, mert az okosabbjai fölfogták, hogy a pártok jódollának lassan vége lesz. A lényegét tekintve azonban mindegy, hogy "párt"-nak, "mozgalom"-nak, "egyesület"-nek, végső soron "civilszervezet"-nek nevezünk-e egy pártokrata csoportosulást. Ha viszont a pártok, a pártokraták képesek önerejükkel meggyőzni a társadalmat, hogy mégiscsak rájuk van szükség, hogy a pártokrácia jobb rendszer, mint a közvetlen és népképviselői demokrácia, ám tegyék.

Amíg a pártokráciát nem szüntetjük meg, s nem alakítjuk ki helyette a valódi népképviselői demokráciát, addig esélyünk sincs a korrupció és szövetséges társa, a rablókapitalizmus felszámolására, a kapitalizmus megfékezésére, a mikroállalkozások konkrét, tényszerű támogatására, a vidék felzárkóztatására, az iskolázottsági fok radikális növelésére, a hatékony környezetvédelemre, a valódi szociális piacgazdaság megteremtésére, az igazságos és arányos közteherviselésre, az alapjövedelem bevezetésére, az esélyegyenlőség és a szociális jogok tényleges biztosítására: azaz magára a **jóléti államra**. Enélkül arra sincs esélyünk, hogy Magyarország a hárommillió koldus országa helyett a tízmillió jólétben élő ember hazája legyen. Pedig földrajzi és természeti adottságaink, átlagon felüli munkabírásunk alapján mintegy predestinálva volnánk e boldog sorsra.

Ez **nem utópia**, hisz mi vagyunk többen. Összehasonlíthatatlanul többen: legkevesebb 99%-unk nem tagja egyetlen pártnak sem. A 99% pedig vitathatatlanul több, mint az 1%.

<https://katakombablog.com/alapvetes>

Olyan történelmi pillanatban vagyunk, amilyen igen ritkán adódik egy népnek: **nincs a népnek számottevő ellenfele:**

A FIDESZ, s vele a kormány már megbukott, csak idő kérdése a nyilvános összeomlása. [2019. március 20](#)-án az EPP adta meg neki a kegyelemdőfést, mégpedig nem is akárhogyan: 190 vs. 3 szavazati aránnyal, azaz 98,4%-os többséggel. A döfés szó szerint "kegyelem", mert megengedte neki, hogy nyilvános megaláztatás nélkül tűnjön el a színről. Tudjuk, hogy *Orbán Viktor* és tettestársai nem fognak élni a lehetőséggel, nem fognak diszkréten eltűnni, mert nincs annyi intelligencia bennük. De ez már legyen az ő problémájuk! Ahogy az is, hogy a FIDESZ mint párt rohamosan amortizálódni fog, akinek egy csöpp esze is maradt még, szinte percekben belül el fogja hagyni a süllyedő hajót, úgyhogy számolhatunk a tömeges kilépésre. Nem kell velük foglalkoznunk, nekünk csak annyi a dolgunk, hogy kikerüljük őket, mert az összeomlásukban még veszélyesebbek lesznek. Viszont az Orbán-buktatás mint program hála Istennek [lekerült](#) a napirendről - egy pillanatra hátradőlhetünk, s megihatunk egy kávét.

De tényleg csak egy szusszanásnyi időnk van, mert ügyelnünk kell arra, hogy ne sikerülhessen a rezsím bűnöseinek és a KDNP-nek mint kormánypártnak a tervezett [átmentése](#) a FIDESZ utáni időkre - hogy ne kerüljünk csöbörből vödörbe. **A KDNP-re különösen oda kell figyelni**, mert a tagjainak többsége FIDESZ-tag is, s mert önmagában sem veszélytelen; de azért itthon nem számottevő erő: egy tisztességes, csalás mentes választáson labdába sem tudna rúgni. Csak esetleg akkor, ha mesterségesen fölfújják, s mint EPP-tagot mondva-mondatlanul támogatják az EU-ból is. Tehát most már a kormányellenes polgárok számára **nem a FIDESZ, hanem a KDNP az ellenfél.**

A pártokrata ellenzék gyöngye: szétzilálta, korrumpálta, hiteltelenné tette, szabályosan a földbe döngölte Orbán Viktor. Talán kicsit mindannyiunk helyett is. Most az ellenzéki pártoknak nincs, s jó darabig nem is lesz erejük arra, hogy megakadályozzák a népakaratot. Ráadásul az ellenzéki nevezett pártok tagjai, sőt prominensei közül jó sokan olyan erős szállal vannak a FIDESZ-hez kötve, hogy szükségképpen vele együtt fognak elsüllyedni, illetve legfeljebb a nem létező FIDESZ titkos ügynökeiként lézenghetnek még egy ideig. Arra azonban számolni kell, hogy míg az ellenzéki pártokban nem is volt valós szándék az Orbán-rezsím elleni összefogásra és erős fellépésre, addig a nép ellen nagyon gyorsan összefognak majd, s minden közös erejükkel, a mögöttük álló gazdagok rengeteg pénzével szembe fognak szállni vele.

A népre lövetni most nem tudnak. Magyarország az Unió tagja: itt nem lehet csak úgy vérengzeni. Nem merné megtenni sem a kormány, sem a pártokrata ellenzék, sem a szuper-gazdag réteg. **Nincs mitől félni - de nagyon óvatossá kell lenni.** Az Ördög sohasem alszik - és ez most szó szerint igaz:

Figyelni kell arra, hogy a baloldali ellenzék - különösen a sajtója - "forradalom"-ról is beszél, ami sokféleképpen érthető, akár polgárháború kirobbantásaként is. *Gyurcsány Ferenc* is egyre inkább valóságos harcolt hirdető, ilyeneket is mond ([444.hu, 2018. szeptember 21.](#)): "eljött az ellenállás ideje, ha a nép nem segít megdönteni Orbán rendszerét, akkor ezek itt fognak ülni a nyakunkon, a jó

<https://katakombablog.com/alapvetes>

isten tudja, hogy meddig" Meg ilyeneket is: "akkor neki fog indulni ez a nép, ezeknek meg annyi lesz". Ugyancsak forradalomról - csak pont ellenkező irányból érve - szokott szónokolni a szélsőjobbos [hazafitársaság](#) is, s nemcsak *Toroczkai László*, hanem mások is; *Volner János* például a *Betyársereggel* [fenyegette meg](#) a tüntetőket. Mindeközben *Bayer Zsolt* fizikai bántalmazásokat helyez kilátásba szinte folyamatosan, a [kormányoldal](#) is rendszeresen "keresztények viszkető tenyerével" ijesztget, noha nyilván nem a keresztények vernék a felebarátaikat, hanem a Viktor-pribékek. Puskaporos hordón ülünk, nem kizárt, hogy valahol valakik kirobbantanak valamit. Aztán jöhet a különleges jogrend bevezetése, a nyílt diktatúra bármelyik oldalon: akár a kormányoldalon, de akár a kormányoldalt legyőző ellenzéki oldalon is. Ne ülünk föl a provokációknak, ne menjünk a közelükbe, húzódjunk be a házainkba, s gondolkodjunk! Ha egymásra támadna a kormányoldal és az ellenzék, azaz a [két nagytőkés érdekcsoport](#), nézzük ezt is a fotelból! És **nem lesz baj**. Meg aztán hátha legyőzik egymást, s akkor több kávé is megihatunk.

A nemzetközi helyzet sem kedvezőtlen, nem olyan, mint volt pl. 1849-ben vagy 1956-ban, s nem várható, hogy idegen fegyveres erő lerohanja a nép forradalmát.

Mert a változtatás: forradalom. Forradalom, mert sarkából forgatja ki az eddigi rendszert, mert **eltörli az igazságtalan struktúrát**, az [intézményesített igazságtalanságot](#). Forradalom, amelyet vér nélkül kell győzelemre vinni: erőszakmentesen, de keményen.

Csak akarnunk kell. **Most tényleg itt az idő, tényleg most vagy soha.**

A felvázolt rendszer átgondolása, a vázalatszintről a részletekig való kidolgozása és a győzelemre vitele csak rajtunk múlik. [Beszéljük meg!](#)

[Szabadság csillaga volt hajdan a magyar,](#)
de ma már maga sem tudja hogy mit akar:
talány zaja, csöndje
és úgy támolyog az idők sikátorán,
mint átvezetett rab a fogház udvarán
börtönből börtönbe...

Avagy virág vagy te?... légy virág, légy vigasz!
Legyen lelked szabad, legyen hangod igaz

[youtube <https://www.youtube.com/watch?v=8zKmW474378&w=560&h=315>]

*"Populista-e vagy?" = A Sickratman-féle dalszöveg nyomán elhíresült szándékos nyelvi rontás; vö. pl. [Népszava, 2013. dec. 7.](#)

Kézirat lezárva: 2019. március 25. [↑](#)

[Hozzászólás](#) | [Követem](#)

<https://katakombablog.com/alapvetes>

Ingyenes és szabadon terjeszthető

- => [Hogyan tovább, Magyarország? /Pdf=/ https://www.docdroid.net/JANoyjb](https://www.docdroid.net/JANoyjb)
- => [Katolikus társadalmi tanítás /Pdf=/ https://www.docdroid.net/Hb2ynN0](https://www.docdroid.net/Hb2ynN0)
- => [Az ellenálláshoz való jog /Pdf=/ https://www.docdroid.net/UvJZ0Rr](https://www.docdroid.net/UvJZ0Rr)
- [Tanulmány az Orbán-rezsimről:](#)
- => [Tanulmány /Pdf=/ https://www.docdroid.net/vDX4R6l](https://www.docdroid.net/vDX4R6l)
- => [Rezümé /Pdf=/ https://www.docdroid.net/5xpTzUB](https://www.docdroid.net/5xpTzUB)
- => [Abstract-English /Pdf=/ https://www.docdroid.net/VXsUCJp](https://www.docdroid.net/VXsUCJp)

[Hozzászólás](#) | [Követem](#)

Ha támogatni szeretne bennünket, így teheti meg: [Donatio](#)

Donatio-Bank

Donate

HUF

BECOME A PATRON

Donate

EUR